

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul XIII -1907/1908

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1908

Societatea Evanghelică Germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
1. Unde găsesc pace?	Efesenii 2,14	Despre poverile conștiinței și despre calea păcii.
2. L-ai înțeles pe Dumnezeu	Matei 10,29-30	Minunatul limbaj cu care Dumnezeu vorbește inimii omului prin călăuzirile și păzirile Lui. Dar cât de puțini oameni înțeleg limbajul plin de har.
3. Păcatul tău te va găsi	Numerii 32,23	Blestemul păcatului care zace pe viața multor oameni. Cum va fi viața ta eliberată de vină și blestem? Cum va ajunge inima ta la pace și fericire?
4. Mai există salvare?	Psalmul 68,20	Dumnezeu încă mai poate să salveze și să ajute chiar și atunci când omul spune: aici totul este pierdut!
5. Sunteți cumva cea răătăcită?	Luca 15,4-5	Despre puterea pe care o poate exercita o cântare a credinței asupra oamenilor înstrăinați de Dumnezeu.
6. O minciună este ceva grav?	Apocalipsa 21,27	Ce este o minciună în ochii lui Dumnezeu? Cum se ajunge din încâlceala minciunii pe calea sincerității depline?
7. Este folositor să mințim câteodată?	Isaia 28,15	Calea adevărului este calea binecuvântării și cine este înțelept, merge pe calea aceasta.
8. Călătoria în trenul fulger	Isaia 38,1	Despre călătoria grăbită din timp în veșnicie și ce înseamnă să trăiești pe pământ viața veșnică.
9. Prea indiferent pentru a fi mântuit	Evrei 2,3	Despre oameni indiferenți, superficiali, care disprețuiesc dragostea lui Dumnezeu și seriozitatea veșniciei și prin indiferența lor sfârșesc în iad.

10. Mai târziu cândva	Faptele Apostolilor 24,25	Oamenii care își amână întoarcerea la Dumnezeu. Răzbate astăzi, pentru a fi mântuit.
11. Boala africană a somnului	Efeseni 5,14	Boala spirituală a somnului duce mult mai mulți oameni în iad, decât bagă cea trupească în groapă.
12. Musafirul nepoftit	2 Timotei 1,10	Moartea intră ca musafir nepoftit în case; Isus bate la ușa ta, pentru a-ți aduce viața.
13. La revedere!	Psalmul 126,1-2	Oamenii spun la despărțire: La revedere! Dar numai copiii lui Dumnezeu știu sigur că se vor revedea în pace și bucurie.
14. Primejdie în perspectivă	Ieremia 22,29	Germania are nevoie de bărbați care să-și pună în joc toată puterea vieții, pentru a mărturisi evanghelia în mijlocul poporului nostru.
15. O față radioasă	2 Corinteni 4,6	Dragostea lui Dumnezeu poate face ca fața omenească să strălucească cu o bucurie luminoasă, așa încât lumea să o poată vedea.
16. Stăpânirea întunericului	Coloseni 1,13	Despre lanțurile păcatului cu care satan îi leagă pe oameni, din care numai Isus îi poate elibera.
17. Cum iubește o mamă	Isaia 49,15	Despre comoara prețioasă pe care le-a dat-o Dumnezeu oamenilor prin dragostea mamei lor. Învăță să înțelegi dragostea lui Dumnezeu din dragostea maternă.
18. Dovadă prin fapte	1 Timotei 4,8	Adevărul evangheliei se vede în viața zilnică prin <u>ascultarea rugăciunilor credinței</u> , prin convertirea păcătoșilor evidenți și obraznici, prin triumful credincioșilor în încercare și moarte.
19. Funia harului	Luca 19,42	Apucă astăzi harul la care ești chemat! Trebuie să folosești ora harului.
20. Crimă de lezmajestate	Isaia 52,5	Despre abuzarea de Numele lui Dumnezeu și cum putem fi vindecați de lucrul acesta.

21. Mai este Biblia actuală?	Matei 24,35	Despre valoarea inestimabilă și prețiozitatea Bibliei și ce înseamnă Cuvântul lui Dumnezeu pentru cel credincios și ce îi dă el.
22. De la petrecerea de carnaval, în veșnicie	Luca 12,20	În petrecerea de carnaval oamenii uită de veșnicie și totuși moartea le este înfricoșător de aproape.
23. Funia de salvare	Luca 19,10	Ce dumnezeiește de simplă este calea mântuirii pentru orice păcătos care crede.
24. Semănatul și seceratul	Psalmul 7,16	Tot ce face, produce și vorbește omul aduce un rod și un seceriș veșnic, spre blestem sau spre binecuvântare.
25. Doarme conștiința ta?	Efesenii 5,14	Despre spaima conștiinței trezite. Ce groaznic dacă păcătosul se trezește din adormire abia în veșnicie.
26. Ce tipărim și ce citim	2 Timotei 3,16-17	Despre puterea pe care o exercită cuvântul tipărit asupra oamenilor, despre extinderea presei și despre răspândirea Bibliei.
27. Ultima avertizare	Psalmul 95,7	Dumnezeu trimite de multe ori oamenilor o avertizare, scurt înainte de moartea lor neașteptată.
28. Există o eliberare reală de sub puterea păcatului?	Ioan 8,36	Pentru oricine care crede se găsește în Isus o iertare deplină de blestemul păcatului, absolut indiferent dacă este vorba despre opiu, pasiunea jocului, alcool sau pofta cărnii.
29. Dragoste neglijată	1 Ioan 4,10	Dragostea neglijată este cea mai mare vină a vieții noastre; nu numai dragostea pe care o neglijăm față de oamenii care ne-au făcut bine, ci înainte de toate dragostea cu care am rămas datori față de Domnul.
30. Există într-adevăr un Mântuitor viu, personal, prezent?	1 Ioan 5,9-10	Cum a fost convins un tăgăduitor al lui Dumnezeu de prezența și de harul lui Dumnezeu.

31. Întâlnirea hotărâtoare	Matei 9,9	Ce înseamnă să ai o întâlnire cu Isus.
32. Minuni trăite	1 Împărați 17,6	Cum răspunde Dumnezeu credinței alor Săi cu minuni vizibile, palpabile și cu ascultări ale rugăciunilor.
33. Prea laș	Apocalipsa 21,8	Ce înseamnă în ochii lui Dumnezeu să fii prea laș din teama de oameni, pentru a-L mărturisi pe Domnul.
34. Ce înseamnă mama ta pentru tine?	Ioan 19,27	Binecuvântările pe care le-a pus Dumnezeu în viața oamenilor prin dragostea de mamă.
35. Convertirile în teamă – sunt ele veritabile?	2 Petru 2,20-21	Despre deosebirea dintre pocăința adevărată și pocăința din teamă, în boală grea sau pe patul morții.
36. Întâmplare sau providența lui Dumnezeu?	Marcu 11,22	Despre intervenția minunată a lui Dumnezeu în viața pământească.
37. Cum toate s-au făcut noi	2 Corinteni 5,17	Convertirea păcătosului dă naștere la o transformare completă a vieții pentru el și pentru familia lui.
38. Părinți și copii în lumina veșniciei	Matei 6,33	Responsabilitatea părinților față de copiii lor este aceea de a-i conduce la Isus și să-i crească pentru Domnul.
39. N-ați vrut!	2 Petru 3,9	Judecata împietririi asupra oamenilor care au înțeles chemarea lui Dumnezeu, dar care I s-au opus lui Dumnezeu cu o împotrivire conștientă.
40. Turnul statorniciei	2 Timotei 2,3	Despre încercarea credinței și despre răbdarea în încercare.
41. Căile lui Dumnezeu	Isaia 55,8-9	Minunatele căi ale înțelepciunii lui Dumnezeu sunt mai înalte decât gândurile omenești; ele sunt întotdeauna desăvârșite.
42. Baloane de săpun	1 Ioan 2,17	Despre baloanele de săpun ale poleielii și ale bogăției pământești, care se sparg repede.

43. Ce părere ai despre rugăciune	Matei 7,7	Dumnezeu răspunde rugăciunii de credință.
44. Intrat pe ușa greșită	Ioan 10,9	Există o singură ușă care duce la viață; Isus este ușa; nu ezita să intri pe ușă!
45. Ce va aduce viitorul?	Iacov 4,14	Despre nesiguranța tuturor planurilor și speranțelor omenești.
46. Există Dumnezeu?	Psalmul 14,1	Ce lipsă de judecată a tăgăduitorilor lui Dumnezeu, care-L tăgăduiesc pe Creator, cu toate că văd creația.
47. Un fiu pierdut al epocii moderne	Luca 15,20	Cum îi salvează harul pe fiii pierduți din viața lor ruinată și îi face fericiți.
48. Ce subit!	Isaia 38,1	Despre apropierea morții.
49. Este Dumnezeu dragoste?	1 Ioan 4,10	Cea mai mare „supraputere” din lume este dragostea lui Dumnezeu.
50. Poți să ierți?	Matei 6,14-15	Blestemul neîmpăcării
51. Cu iadul în inimă	Romani 2,5-6	Acuzațiile conștiinței îi aduc păcătosului vinovat chinurile iadului în inimă.
52. La ce folosește Evanghelia în viața practică?	Romani 1,16	Despre uimitoarele efecte minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu în toila vieții moderne.
53. Trei puteri nevăzute	Ieremia 23,29	Puterile nevăzute ale voluptății, ale conștiinței și ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Nr. 1

UNDE GĂSESC PACE?

„Pentru că El este pacea noastră!” (Efeseni 2,14)

O gură care râde, o limbă glumeață, ochi strălucitori nu sunt o dovadă a unei inimi fericite și a unei conștiințe bune. Mulți oameni ascund în spatele acestei aparențe vesele chinurile pe care trebuie să le sufere prin acuzațiile amintirilor de care sunt torturați. Inima lor suspină după pace, dar ei nu știu unde se găsește pacea pentru ei. Câte unul, firește, legat prin puterea lui satan, stăpânul minciunii, nu caută pace, ci vrea doar să-și ascundă vina. „Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.” (Ioan 3,20.) De câte ori nu se întâmplă că oamenii, care voiau să ia cu ei în mormânt taina păcatului lor, își mărturisesc vina în fața morții! Ei speră prin aceasta să scape de vina lor. O mare eroare!

Oamenii aleargă prin viață ani și decenii fără să se intereseze de Dumnezeu; pe cel vinovat îl apucă spaima în pragul veșniciei; el vede că: nu pot să fug de Dumnezeu! Ce banală este aici o mărturisire a păcatelor! În lume, între rude, la prietenii de cârciumă nu se va mai întoarce. Deci de reproșuri din partea oamenilor nu mai trebuie să se teamă – atunci teama înfăptuiește ceea ce Cuvântul serios al lui Dumnezeu și glasul conștiinței n-au putut.

Acum vreo 11 ani, șopronul brutarului M. din K. a fost incendiat de o mână mișelească. Incendiatorul a scăpat în întunericul nopții. Bănuiala s-a îndreptat spre fiul neînsurat al brutarului, Eugen F., care atunci a și fost condamnat la o pedeapsă privativă de libertate pe mai mulți ani. F. ispășise deja câteva luni din pedeapsa lui, când s-a instalat la el o suferință grea și ca urmare a acesteia a fost eliberat din închisoare și lăsat acasă, unde, singurul sprijin al mamei lui, o văduvă bătrână, a murit după puțin timp. Averea părintească a decedatului, care în timpul vieții și-a susținut mereu nevinovăția, a fost luată sechestru de către societatea de asigurări contra incendiilor, care fusese păgubită. Mama, frântă de durere, n-a răbdat să mai rămână acasă la ea, așa că după ce a vândut casa și gospodăria, a plecat la fiul ei căsătorit în altă parte. În urmă cu puțin timp ajunsese acolo o scrisoare de la Aschaffenburg, în care un om grav bolnav, care zăcea în pat, recunoștea chinuit de muștrări de conștiință, că el a pus atunci focul, deci F., care între timp murise, fusese condamnat nevinovat. S-a considerat că adevăratul incendiator a dus un om nevinovat la închisoare, l-a escrocat de: bunul lui nume, de avere, de sănătate, l-a dus la o moarte timpurie, bătrâna lui mamă a ajuns în mizerie și la toate acestea infractorul a privit o viață întregă fără să se agite. Abia frica în fața morții l-a îndemnat la mărturisire. Dacă apoi omul a mai putut să apuce harul, crezând, Domnul știe; dar oricine trebuie să fie avertizat serios și insistent în legătură cu gândul că o mărturisire a păcatelor lui adânci pe patul morții, nu poate îndepărta vina. **Numai sângele lui Isus** ia păcatele aceluia care, crezând, se lasă în mâinile lui Isus cu pocăință adevărată, adică cu o transformare completă a voinței, a caracterului. Apoi urmează această recunoaștere profundă a păcătosului: „**Numai împotriva Ta am păcătuit.**”

Foarte improbabil că un om muribund mai are putere pentru aceasta; spun improbabil – nu imposibil. Ziua pe care Dumnezeu a hotărât-o pentru pocăința păcătosului se numește: **astăzi! Folosește-o, este ziua harului!**

Nu trebuie neapărat să fii ucigaș sau incendiator; și totuși poți să ai poveri grele pe conștiință. De curând s-a vorbit într-o adunare de evanghelizare despre ce înseamnă înaintea lui Dumnezeu lacrimile pe care trebuie să le verse o mamă pentru fiul ei. La sfârșitul adunării au venit trei persoane pe a căror conștiință ardeau multe lacrimi de mamă, pentru a căuta har și pace. Ai luat vreodată bani care nu-ți aparțineau? Nu te grăbi să spui: nu! Mulți își susțin onestitatea și totuși au primit la ghișeu de bilete sau la magazin o jumătate de marcă sau o marcă întregă prea mult ca rest și au băgat-o în buzunar, cu toate că au văzut exact că vânzătorul s-a înșelat.

Esența păcatului și consecințele lui rămân aceleași, indiferent dacă ele încalcă legea penală sau nu, dacă în ochii oamenilor sunt nevinovate, mușamalizate sau osândite. Păcatul îl desparte pe păcătos de Dumnezeu, de har, de pace.

Oricine poartă pe inimă vină ascunsă, neiertată, acela trebuie să treacă prin ce spune împăratul David despre sine: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele.” (Psalmul 32,3.)

Firește că cel mai tare apasă păcatele prin care i-am lipsit pe alții de fericirea vieții lor - și aici este vorba înainte de toate despre păcatele imoralității. Din nenumărate vieți călcate în picioare, ruinate, sfârșind în mizerie și în murdăria păcatului strigă către Dumnezeu lacrimi și acuzații. Întâmplări înfiorătoare de infidelitate, de josnicie se petrec în jurul nostru, care, cine știe de câte ori se sfârșesc cu sinuciderea. Apoi este mania exagerată după distracții, recurgerea la pahar, la sticlă în multe, multe cazuri – mult mai des decât bănuiesc majoritatea oamenilor – mijlocul disperat de a aduce conștiința la tăcere.

Un procuror a aflat acum mai mulți ani că un bărbat tânăr pe care-l cunoștea bine și care a fost pe căi bune, manifesta o veselie șocantă și se grăbea de la o distracție la alta; câteva săptămâni mai târziu stătea în fața lui ca deținut. Procurorul a întrebat în decursul unei convorbiri mai lungi: „Cum ați putut să fiți așa de vesel cu toate că vă apăsa o asemenea vină?” „Ah, domnule procuror, tocmai voiam s-o spun – am vrut să-mi adorm conștiința.” „Și v-a reușit?” a fost replica. Răspunsul a fost un clătinat din cap.

Totuși sunt destui oameni care sunt prea serios orientați ca să-și poată adormi conștiința cu: distracția, teatrul ciroul, anturajul; conștiința lor nu este împovărată cu ticăloșii, dar ei simt că n-au pace. **Unde găsec eu pace?** Marele înșelător îi duce pe aceștia pe alte drumuri, el le spune: Acum trebuie să devii evlavios - șterge-ți păcatele printr-o viață religioasă. Aceasta este nenorocirea, că în mijlocul creștinătății noastre de nume sunt atât de puțini oameni care cunosc calea păcii. **Tu o cunoști?** Nimeni nu poate arăta altora un drum pe care el însuși nu-l cunoaște. Nu te amăgi! Poți construi biserici și spitale, poți să faci așezăminte pioase, dar tot nu găsești pace. Este scris: „**Pentru că El (Hristos) este pacea noastră.**” (Efeseni 2,14.)

Este extrem de important să înțelegem că evlavia sau religiozitatea omenească nu pot aduce liniște nici unei conștiințe și nici pace vreunei inimi. Nenumărați oameni religioși se înșeală singuri. Dar orice om sincer va fi convins prin Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu de vina lui, dar și despre dragostea căutătoare și despre harul desăvârșit, care este în Isus. Un creștin binecuvântat și martor sincer al lui Isus povestește:

Când în anul 1899 am plecat din C. spre Prusia Orientală, mulți poate m-au considerat un creștin convins – totuși nu eram; **nu-L cunoșteam pe Domnul!** Încă nu trăisem ceea ce înseamnă: „Pentru că aceasta este voia Tatălui Meu, ca **oricine Îl vede pe Fiul și crede în El, să aibă viață eternă;** și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6,40). Acesta era pentru mine un lucru absolut necunoscut și de neînțeles. Cu toate că pe atunci împărțeam reviste creștine, am trăit eu însumi o trezire abia prin aceste reviste. Ce trezire! Am văzut multe, multe păcate din tinerețe încoace. Nu le-am mai văzut ca înainte, nu, le-am văzut așa cum erau într-adevăr. Urmarea a fost disperare. Credeam că sunt părăsit de Dumnezeu, pentru că nu mi-am luat creștinismul în serios. Nimic nu mă putea consola – nici o odihnă ziua și numai puțin somn noaptea – chinurile iadului - și în plus izolat; noi locuiam într-o fermă colaterală – aș fi preferat să fug – dar încotro? Lista neagră a păcatelor mele îmi arăta aproape deznădăjduit prăpastia veșnică. Orice mângâiere a Sfintei Scripturi îmi mărea chinul și orice judecată din Ea îmi era destinată mie. Cu siguranță aș fi găsit atunci deja pace – **dacă aș fi crezut** – dar aceasta nu mai îndrăzneau acum – groaznic! Lupta a mai durat câțiva ani. Câteodată eram vesel și mângâiat, uneori în teamă mare și ispită. Uneori puteam să-i mângâi pe alții și să laud harul. Apoi veneau iar acuzații noi ale conștiinței. Odată a luminat un cuvânt de har în viața mea, de exemplu „**Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat**” (1 Ioan 1,7), dar aceasta n-a durat mult. Într-o altă zi a

fost cuvântul: „**S-a sfârșit!**” Atunci vina n-a mai fost. Dar acuzațiile și atacurile s-au întors iar – **până când, în sfârșit, am început să cred și să mulțumesc pentru un „har care întrece orice pricepere.”**

„Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat.” (Tit 2,11.) Nimeni nu este prea rău, toți pot găsi mântuirea. Dar mulți n-o găsesc, pentru că ei în loc să caute pacea în sângele lui Isus și în lucrarea Lui săvârșită, o caută în propria lor cucernicie.

De curând a murit în B. o femeie evlavioasă, care se văita tare: „M-am ostenit pentru misiune și pentru lucrarea creștină, dar nu m-am îngrijit de propriul meu suflet!” Ea a plecat disperată în veșnicie; iar infirmiera a spus că n-a văzut niciodată un om murind așa de disperat.

Ei bine, prietene, cum stă situația cu tine? Poți tu să spui; Sângele lui Isus m-a împăcat definitiv cu Dumnezeu sfânt? O, vino cu vina păcatului tău în lumina lui Dumnezeu, vino sub crucea lui Isus! **Aici vei găsi pace!**

Nr. 2

L-AI ÎNȚELES PE DUMNEZEU?

„Nu se vând oare două vrăbii cu un ban? Și nici una din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru; dar vouă chiar perii capului, toți vă sunt numărați.”

(Matei 10,29-30)

În primăvara anului 1907, un bărbat călătorea cu băiatul lui de cinci ani cu trenul de la N. la M. Copilul privea afară pe fereastra compartimentului. Deodată s-a deschis ușa și copilul a căzut afară. Trenul a fost oprit imediat. Când tatăl dezolat a început să fugă înapoi spre acel loc, **și-a văzut deja copilul venind spre el pe cealaltă linie de cale ferată.** Dar vai, pe acea șină tocmai se apropia pufăind un tren rapid; înainte ca tatăl să se poată apropia să apuce băiatul, trenul rapid a ajuns la acel loc. Copilul, care încă mai era pe firul de cale ferată, a fost trântit la pământ și **trenul a trecut peste el.** Firește că toți au crezut că băiatul este mort, dar după ce trenul a trecut, copilul s-a sculat și a alergat cu fața plină de sânge spre tatăl lui. Avea la cap câteva răni neînsemnate, care sângerau tare, într-adevăr, dar erau absolut nepericuloase. A fost aceasta o întâmplare sau trebuie să admiți în examinare liniștită, că aici a acționat o putere nevăzută pentru a păzi această viață?

Este scris: „Nu se vând oare două vrăbii cu un ban? Și nici una din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru; dar vouă chiar perii capului, toți vă sunt numărați. Deci nu vă temeți! Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” (Matei 10,29-31.) În acest cuvânt Domnul Însuși îi învață pe ucenicii Lui **că nu există întâmplare.** Cuprinde acest adevăr adânc în inimă! Peste toți oamenii acționează atotputernicia, dragostea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Smerește-ți inima înaintea acestui Dumnezeu sfânt, supune-ți viața voinței harului Său! Înțelege că și acolo unde moartea și nenorocirea intervin în viața oamenilor, nu acționează o întâmplare oarbă. Cu cât recunoști și cinstești mai mult mâna lui Dumnezeu în toate lucrurile, **cu atât vei înțelege mai bine minunata dragoste care guvernează asupra propriei tale vieți.**

Când în 21 februarie vaporul „Berlin” cu 120 de pasageri și un echipaj de 60 de oameni a naufragiat la Hoek van Holland (în apropiere de Rotterdam), la digul de nord al portului, au fost salvați 15 dintre acești 180 de oameni. Printre pasageri se afla un ansamblu de operă care număra 35 de membri, din care a fost salvată numai o cântăreață. Un membru al acestui ansamblu a pierdut la Londra trenul care trebuia să-l ducă la Harwich. În urma acestei întârzieri a rămas în

viață, în timp ce colegii și colegele lui și-au găsit mormântul în valuri. Acest eveniment l-a determinat pe un fost marinăr să publice următoarele în „Strassburger Post”:

„Evenimentul îmi amintește viu de o întâmplare asemănătoare a soției mele. Ca membră a unui ansamblu de concert din sudul Germaniei, trebuia să treacă împreună cu tovarășii ei din Amsterdam în Anglia. Un membru hazliu a pierdut momentul plecării și tot colectivul a trebuit să rămână pe uscat din cauza unei neglijențe. Cea vinovată n-a fost ponegrită rău, mai ales de director, care, firește, prin nechibzuința subalternei lui a pierdut în Anglia frumosul contract. Pentru calmarea nervilor s-a dus în cafenea, dar s-a întors curând palid de spaimă cu vestea: „Vaporul cu care am vrut să plecăm a fost lovit de un alt vapor încă în apropierea țărmului și s-a scufundat cu cățel și purcel!” Chiar și din vremea navigației mele pe mare pot eu însumi să relatez cât de minunat, adesea, l-a ținut soarta pe câte unul de moț. Am navigat pe toate mările, numai Marea Mediterană și Marea Neagră încă nu le cunoșteam. De trei ori am luat soldă pe veliere într-acolo: dar n-am ajuns niciodată! Prima dată când am vrut să mă duc la bord, am fost luat din greșeală drept un marinăr dezertat și am fost arestat. Până s-a lămurit greșeala, corabia mea era de mult în Marea Nordului și s-a scufundat. Nici un suflet n-a fost salvat. A doua oară mi-a plăcut prea mult în St. Pauli; am încercat să mai prind cu trenul în Cuxhaven corabia cu care trebuia să merg, dar zadarnic. După ce m-am întors iar la Hamburg, am citit o telegramă că vasul a fost lovit de un vapor englez cu aburi. Nici atunci n-a fost salvat nimeni. A treia oară navigam deja foarte vesel pe lângă Helgoland, când am alunecat și mi-am luxat șoldul. A trebuit să mă întorc la Hamburg cu pilotina. Despre corabia mea nu s-a mai auzit niciodată nimic.”

Oprește-te aici și pune-ți întrebarea: Dacă asupra vieții tuturor oamenilor guvernează atotputernicia și providența divină, pentru a o păzi sau încheia, nu după gânduri omenești, ci dumnezeiești, care mie îmi sunt ascunse, **cât de decisiv de important este atunci pentru mine să-mi smeresc inima în fața acestui Dumnezeu sfânt, atotputernic, pentru a recunoaște sfânta Lui voie asupra vieții mele!** Toate marile și micile împrejurări și evenimente din viața ta n-au fost întâmplare, ci călăuzire dumnezeiască! Acest Dumnezeu atotputernic, sfânt și minunat vrea să fie Tatăl tău. El te cheamă sub har, te cheamă la pocăință.

Isus a spus în cazul unui mare accident (prăbușirea unui turn a ucis 18 oameni): „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (Luca 13,5). Lucrul acesta îl spune Dumnezeu și oamenilor de astăzi printr-un asemenea accident de vapor: Dacă nu vă pocăiți, veți fi și voi smulși dintr-odată în veșnicie în ceasul în care nu vă gândiți, pentru a apărea înaintea lui Dumnezeu cu păcatul vostru neiertat. Să nu spui că mii de oameni trec surzi și orbi pe lângă acest limbaj serios al lui Dumnezeu! Este vorba despre tine. **Te-ai pocăit?** Întreabă-te înaintea lui Dumnezeu, dacă vina și blestemul vieții tale, păcatul și povara conștiinței tale mai stau între Dumnezeu sfânt și tine sau dacă au fost îndepărtate? Dacă ți-au fost menținute până astăzi viața și sănătatea, dacă ai fost ferit de câte o suferință sau pierdere, dacă în viața ta au existat reușită și succes – n-a fost întâmplare. A fost călăuzirea harului, care a urmărit un scop dumnezeiesc. Căci la ce ți-ar folosi toate acestea dacă la încheierea drumului tău pe pământ ar trebui să mori ca unul care n-are nici o nădejde pentru lunga, lunga veșnicie? Că nu pe pământ este sfârșitul și ținta vieții tale, chiar dacă ai face 120 de ani, chiar dacă viața ta ar fi salvată de o sută de ori din primejdie evidentă – aceasta o știi. Nu, Dumnezeu te lasă să treci prin unele ocrotiri minunate, ascultarea rugăciunii și însănătoșire și te convinge de puterea și prezența Lui, ca să ai parte de acea mare minune: **să găsești pace cu Dumnezeu, siguranța slavei veșnice.** Ba chiar să vii sub harul lui Dumnezeu, ca să te știi purtat ca un copil iubit, ceas de ceas, de puterea și de credincioșia Lui.

Dumnezeul veșnic L-a trimis pe singurul Său Fiu jos pe acest pământ. Isus Hristos a venit, Mântuitorul păcătoșilor pierduți și vinovați, S-a împovărat din dragoste sinceră cu vina ta, a purtat pedeapsa ta, ca să ia din viața ta ceea ce trebuia să te despartă pentru totdeauna de Dumnezeu și ce te împiedică acum să te apropii de Dumnezeu ca un copil iertat: **vina păcatului tău.**

Toate călăuzirile din viața ta urmăresc această țintă, să-ți deschidă inima pentru dragostea lui Dumnezeu, **să te faci gata să accepți mântuirea lui Dumnezeu.** A ajuns Dumnezeu la această țintă în cazul tău? Ai venit tu, copleșit de dragostea Lui căutătoare, la acest Mântuitor și Salvator al păcătoșilor vinovați, ai venit tu la Isus cu mărturisirea păcatului tău, cu stăruința pentru har? Isus a bătut la inima ta cu multe călăuziri și providențe ale vieții tale, ca tu să-L recunoști și să-L înțelegi. **Oare ai bătut tu la ușa lui Dumnezeu cu strigătul după har și iertare?** „Bateți și vi se va deschide” (Matei 7,7). Nu amâna, căci zilele tale sunt numărate. Dumnezeu vorbește cu o seriozitate foarte mare către oamenii zilelor noastre; El îți vorbește și ție prin această pagină. **L-ai înțeles?**

Nr. 3

PĂCATUL TĂU TE VA GĂSI

„Păcatul vostru vă va ajunge.” (Numeri 32,23)

În Pforta, la Naumburg, numită în mod obișnuit „Schulpforta”, există din 1543 o instituție de învățământ renumită. Acolo stăpânea în vremea de demult obiceiul prost, ca oamenii tineri să plece noaptea din camerele lor și să facă prostii. Pe la mijlocul secolului al 18-lea era acolo un învățător care și-a dat toată osteneala să-i descopere pe somnambului neliniștiți. Pe câte unul l-a prins și l-a pedepsit deja în mod corespunzător. Într-o seară a fost până târziu în grădină și a venit, când era deja întuneric, în coridorul izolat care ducea la dormitorul lui. Spre norocul lui avea un baston în mână, cu care a dat, foarte aproape de camera lui, peste o capcană pentru vulpi, care s-a închis și a strivit bastonul. El personal n-a avut în rest nici o daună, decât sperietura la zgomotul fierului și durerea că printre elevi erau asemenea băieți răi.

Intenția cu care fierul a fost pus acolo doar nu putea fi alta decât aceea de a-i zdrobi un picior și prin aceasta să se răzbune pe el pentru supravegherea nocturnă severă. Așadar, au fost organizate cele mai severe percheziții pentru a-l descoperi pe făptaș, dar totul a fost zadarnic și după o vreme incidentul a fost din nou uitat, după ce au fost luate măsuri dure de a împiedica vagabondajul elevilor.

Mulți ani mai târziu tocmai acest învățător a primit de la un om, care odinioară fusese în acea școală dar fusese eliminat din ea și devenise husar, o scrisoare cu următorul conținut:

„M-am bucurat mult timp că fapta mea abominabilă cu capcana pentru vulpi montată pentru dumneavoastră a rămas ascunsă în ciuda întregii cercetări meticuloase. Eu, nehibzuitul, nu m-am gândit că atotputernicia Aceluia căruia nimic nu-i este ascuns, m-ar putea trage la răspundere pretutindeni și destul de devreme. El a făcut-o vizibil și groaznic pentru mine. În loc să pot eu să vă zdrobesc dumneavoastră picioarele, Dumnezeu a știut să vi le păstreze și mi-a pregătit mie soarta pe care eu atunci v-am rezervat-o dumneavoastră. În bătălia de la Zorndorf¹ mi-au fost zdrobite ambele picioare cu gloanțe de mitralieră. Ce am îndurat eu întrece orice descriere; dar conștiința mea neliniștită m-a chinuit mai mult decât durerile rănilor. În spital zăceau lângă mine câțiva camarazi, care aveau răni mult mai primejdioase; dar ei erau mult mai liniștiți, căci puteau să se roage cu bucurie lui Dumnezeu. Eu nu puteam să fac lucrul acesta și nici nu-l voi putea face înainte de a-mi fi mărturisit răutatea și de a vă fi rugat să mă iertați. – De îndată ce voi putea să părăsesc din nou patul, mă voi grăbi să vin la dumneavoastră și să vă cer în genunchi iertare în locul în care am hotărât fapta cea mai ticăloasă a vieții mele. – Faceți elevilor dumneavoastră

¹ În bătălia deosebit de sângeroasă de la Zorndorf, din 25 august 1758, Frederic cel Mare a învins armata rusă de sub comanda generalului Fermor.

cunoscută povestea mea ca pe o dovadă că pedeapsa vine sigur, chiar dacă mai târziu, chiar dacă nu imediat după păcat, cum se spune: să te urmeze pas cu pas.”

Pe acest bărbat l-a găsit păcatul lui; atât de tare a căzut asupra vieții lui blestemul unei singure fapte rele, încât s-a prăbușit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Dragă omule, ce va fi când te va găsi păcatul tău? Te va găsi, fie în timpul de acum, fie în veșnicie, va veni clipa în care te vei prăbuși sub povara păcatului tău.

Mulți oameni școliți și neșcoliți se străduiesc să înăbușe în oameni conștiința, prin aceea că susțin că: păcatul nu este decât o noțiune învățată sau deprinsă. Dar în timp ce se petrece aceasta, generația de astăzi a apucat să vadă, mai mult decât oricare alta dinainte, că Cuvântul, Duhul și disciplinările lui Dumnezeu îi silesc pe oameni la mărturisirea păcatelor lor ascunse. Cotidienele aduc mereu noi dovezi despre cât de apăsător vorbește Dumnezeu cu oamenii despre păcatul lor.

De exemplu, un meșter brutar a spus într-o adunare că a primit prin poștă o sumă mare de bani. Expeditorul explica într-o scrisoare însoțitoare, că el fusese pe vremuri angajat la destinatar ca ucenic brutar și i-a furat duzini de ouă. Conștiința lui nu i-a dat pace înainte de a-i plăti ouăle furate fostului său maistru.

Administrația orașului B. a primit anonim 2700 de mărci ca o compensație pentru prea puțin impozit plătit.

Astfel de știri publice despre mărturisirea vinei și restituirea banilor furați sunt cu sutele – pe lângă acestea sunt **mii de mărturisiri** în scrisori și recunoașteri verbale despre asemenea persoane care s-au prăbușit sub povara păcatului lor.

Ferice de omul care acum, în timpul de acum pășește în lumina lui Dumnezeu cu păcatul lui pentru a găsi har – el va găsi harul la Domnul Isus, la El, care a luat pe capul Lui nevinovat vina păcătoșilor pierduți. „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1,29.) Fie aici în har, fie acolo în judecată și se va cere socoteală pentru vina păcatului.

Ce spun oamenii despre păcat nu are importanță mare, - dar ce spune Dumnezeu despre el, aceea contează.

Păcatul nu este o noțiune pe care au inventat-o oamenii, păcatul nu este evaluarea de fapte și vorbe într-o interpretare morală mai mult sau mai puțin severă. Nu, păcatul este răzvrătirea omului împotriva Dumnezeului și Creatorului său. Păcatul este nenorocirea îngrozitoare care a venit peste neamul omenesc, dezastrul venit pe neașteptate pentru timp și veșnicie, cauza oricărei disperări, a oricărei nefericiri, ba chiar izvorul morții. Deoarece omul a întrerupt cu Dumnezeu relația de încredere și ascultare, dar pe satan, marele dușman de moarte al lui Dumnezeu, l-a ascultat și a avut încredere în el, a devenit păcătos și s-a așezat în rândurile vrăjmașilor lui Dumnezeu.

Această atitudine, care nu are încredere în Dumnezeu, dar are încredere în satan, care dorește să facă ceea ce Dumnezeu interzice, dar care nu poate să facă ce a poruncit Dumnezeu, este din fire în inima omului. „Inima este nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare: cine poate s-o cunoască? »Eu, Domnul, cercetez inima, Eu încerc rărunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui.«” (Ieremia 17,9-10.) – Din această inimă rea crește în nenumărate forme ceea ce este rău înaintea lui Dumnezeu. „Pentru că din inimă ies gânduri rele, ucideri, adultere, curvii, furturi, mărturii false, hule.” (Matei 15,19.) – Inima păcătoasă este rădăcina, faptele rele sunt roadele.

Orice negustor știe ce înseamnă „**contabilitate dublă**” – aici sunt excluse orice mascare, orice greșeală. Și pentru vina păcatului există o contabilitate dublă. Toți oamenii poartă în propria conștiință un registru de datorii. Ei au pe calea vieții lor, fără să vrea și fără să știe, păcatele scrise în mintea lor; chiar dacă de zeci de ani n-au mai citit registrul și au uitat multe – vine ceasul când celălalt registru, cartea judecății scrisă înaintea lui Dumnezeu, va fi deschis. Mai exact decât își notează un om economicos cheltuielile până la ultimul ban este trecută acolo viața ta zilnică și din registrul conștiinței tale vei mărturisi în acea zi la fiecare punct individual:

Da, este corect, am făcut. Toată această lume de păcătoși trăiește în fața ochiului Dumnezeuului sfânt și atotștiutor. „Dreptatea și judecata sunt temelii tronului Tău” (Psalmul 89,14).

Te rog, dacă citești aici despre păcat, nu privi lucrul acesta ca pe o flecăreală cucernică. Pentru tine este vorba despre întrebarea importantă: cum va fi viața ta eliberată de vină și blestem? Cum ajunge inima ta la pace și fericire? Este vorba despre lucruri foarte limpezi, despre păcatele tale, pe care le știi.

Oare nu există în viața ta evenimente, fapte, căi, decizii de care ți-e rușine, ba chiar despre care gândești: **ah, de n-aș fi făcut aceasta niciodată!**? Aproape în fiecare viață omenească există asemenea lucruri. La unii sunt înșelătorii, la alții sunt acte imorale, la alții este neascultare impertinentă față de părinți, mânie crâncenă, nedreptate și neîndurare. Dar acestea sunt numai pietrele comemorative deosebite, în care-ți poți recunoaște vina și inima ta rea. Toată viața ta este întretesută cu păcat și vină. Lasă-te acum găsit de vina ta, recunoaște-te în lumina lui Dumnezeu ca păcătos vinovat și pierdut – astăzi te cheamă harul; nu vrei să dai curs chemării?

Dumnezeu te îndeamnă la întoarcere, Isus te așteaptă, brațele dragostei Lui sunt întinse larg spre tine, sângele Lui este destul de puternic pentru a spăla toate petele. Nu trece pe lângă El! El S-a dat pe Sine pentru tine la suferință și la moarte, El vrea să te mântuiască. „Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.)

Nr. 4

MAI EXISTĂ SALVARE?

**„Dumnezeul nostru este Dumnezeuul mântuirii;
și de la Domnul Dumnezeu sunt izbăvirile de la moarte.”** (Psalmul 68,20)

Ai văzut vreodată un călăreț atârând cu un picior în scara de la șa, cum este târât pe pământ de calul care gonește? Eu am văzut odată. În goana nebună a animalului, copitele din spate ale acestuia păreau să-l strivească la fiecare nou salt pe nefericitul om, al cărui cap era smucit peste pietrele pământului. Cine vede aceasta, aceluia îi îngheață sângele în vine. Acolo un om pare lăsat pradă pieirii fără scăpare. Fiecare își zice: nu mai este nici o speranță! În acest caz, scara șei a tras după o vreme cizma cu pinten din picior, iar călărețul, un ofițer mai în vârstă, a rămas, zăcând, pe loc. Oamenii s-au grăbit într-acolo și se așteptau să găsească un muribund sau un mort, dar el s-a sculat – nu i se întâmplase nimic. O mână superioară, o putere nevăzută – îngerul lui Dumnezeu – l-a păstrat în viață pe tată pentru copiii lui, pe soț pentru soția lui, a mai adăugat zile de har vieții lui. Dacă el o fi înțeles ceva din aceasta, nu știu.

„Vedeți dincolo casa aceea mare? De jgheabul acela am atârnat; în timpul lucrului am alunecat” – așa povestea un tinichigiu. „Mă lăsașu puterile, nu mai puteam să mă țin. Nimeni nu mă vedea și nu mă auzea; am căzut pe curtea pavată. Dar în locul unde am căzut era o grămadă de nisip și am scăpat fără nici o zgârietură.” Acest bărbat nu voia să știe nimic despre un Dumnezeu salvator, despre ocrotirea harului și despre miracole. El a rămas orb la ochii inimii, în ciuda minunii trăite. Cât de neînțelese sunt uneori mijloacele de care se folosește Dumnezeu pentru a salva dintr-o primejdie atât de mare! „Pentru că pe Domnul nimic nu-l împiedică să salveze prin mulți sau prin puțini.” (1 Samuel 14,6.)

În W., în iarna trecută, un băiat de cinci ani s-a dat cu săniuța pe drumul abrupt al castelului în jos, care la capăt întretăia drumul principal al localității. Pe aici trecea în clipa aceasta un camion greu. Sania băiatului a trecut fulgerător printre roțile din față și cele din spate ale mașinii care mergea încet. Băiatul, care s-a aplecat involuntar, a rămas păzit de orice rană. Oricine l-a văzut pe băiat gonind pe săniuță spre mașina grea, s-a gândit: este pierdut. Dar la Dumnezeu a fost izbăvire.

În 1906, la un pasaj de nivel a căii ferate înguste N.-B., o căruță țărănească a fost prinsă de tren și sfărâmată. Căruțașul stătea în față, nevasta în spate. Bărbatul a căzut într-o parte, femeia în cealaltă parte lângă șine; ambii au rămas complet nevătămați.

„Dumnezeul nostru este Dumnezeuul mântuirii; și de la Domnul Dumnezeu sunt izbăvirile de la moarte.” (Psalmul 68,20 textual.) Cine-L cunoaște pe Dumnezeu, acela recunoaște în asemenea salvări minunate modul de a proceda al lui Dumnezeu. Există o carte frumoasă care are titlul: „El poate ajuta”, ea constă dintr-un șir de fapte miraculoase garantate, în care Dumnezeu a răspuns stăruinței în rugăciune. În cazurile povestite aici – din câte se știe – minunata ocrotire n-a fost rodul rugăciunii, nu, ci a fost minunea îndurării lui Dumnezeu, dată fără rugăciune; dacă I-au mulțumit și în ce fel I-au mulțumit lui Dumnezeu cei păziți minunat, nu știm. Amintește-ți dacă Dumnezeu a ridicat poate deja și în viața ta asemenea monumente; recunoaște-L pe El și mâna atotputerniciei Lui! Aceste evenimente sunt povestite aici pentru a arăta că Dumnezeul atotputernic poate să păzească și să salveze în astfel de situații în care omul spune: imposibil, aici nu este scăpare! Cuvântul „imposibil” nu figurează în dicționarul lui Dumnezeu. Există un singur lucru pe care El nu-l poate face: **nu poate să mintă**. „Este imposibil ca Dumnezeu să mintă.” (Evrei 6,18.) Prinde încredere în acest Dumnezeu minunat – El este lumină și este dragoste. Nu mai trebuie să tremuri și să-ți fie teamă, cheamă-L și ai încredere în El în orice nevoie, primejdie, dificultate, impas. Dacă Dumnezeu face lucruri așa de minunate pentru oameni care nu-L cunosc și nu se interesează de El – cât de minunat vor avea parte de ajutorul și izbăvirile Lui aceia care au devenit copiii iubiți ai lui Dumnezeu prin credința în sângele lui Isus! Aceasta este Evanghelia, că există un Dumnezeu și Mântuitor care este puternic și gata să izbăvească din orice nevoie. Nu este nici o dificultate din care El să nu aibă nici o ieșire, nici o nevoie, nici o primejdie în care El să nu știe să ajute – dar ce este și mai minunat, e că nu este nici o adâncime de păcat, nici o povară de vină din care el să nu vrea și să nu poată să mântuiască. Fiecărui om temător și disperat Dumnezeu îi spune: Vreau să te salvez, încrede-te în Mine! Nu spune că nu vezi nici o scăpare – **Dumnezeu are o scăpare!** Dumnezeu Își ține cuvântul. El a spus: „Cheamă-Mă în ziua necazului; Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica!” (Psalmul 50,15.) Dumnezeu nu cere decât încrederea credinței. „Nu ți-am spus că dacă vei crede, vei vedea gloria lui Dumnezeu?” (Ioan 11,40.) Pune-L pe Dumnezeul tău la încercare. Credința înseamnă încredere. Majoritatea oamenilor cred că creștinismul nu are valoare și putere acolo unde este vorba despre bani. Dar copiii lui Dumnezeu, care-L cunosc pe Dumnezeul lor, știu că puterea și ajutorul lui Dumnezeu nu dau greș nici acolo unde este nevoie de bani, pâine, chirie, pantofi. Să dovedim aceasta din biografia binecuvântatului evanghelist și fost miner, Richard Weaver:

Îmi amintesc de o zi în care eram foarte flămânzi, căci de 86 de ore nu mâncaserăm nimic. Primisem o invitație să plec la Londra, pentru a ține acolo adunări; dar nu puteam să cumpăr nici bilet pentru mine, nici alimente pentru ai mei. Ne-am așezat toți în jurul mesei; soția mea l-a luat pe cel mic pe genunchi, iar eu am luat Biblia și am citit tare câteva versete din ea; apoi am îngenuncheat ca să mă rog. Dar apoi a venit băiatul cel mic, mi-a înconjurat brațul și a spus: „Tată, nu te ruga mereu; uite, mi-e așa de foame! Dă-mi să mănânc ceva la micul dejun! Poți să te rogi după aceea; dar acum mi-e așa de foame!” S-a întors apoi spre mamă și a rugat-o plângând: „Mamă, spune-i tatii să nu se mai roage; acum mai bine să mâncăm; mi-e așa de tare foame!” – Apoi a venit iar la mine și și-a sprijinit capul mic lângă al meu. Simțeam cum îi curgeau lacrimile pe obraji – voi simți aceste lacrimi până în ultimul ceas al vieții mele. Ce altceva puteam să fac în această situație strâmtorată, decât să mă rog și să aștept ascultarea rugăciunii, după ce am pus la inima lui Dumnezeu toate nevoile noastre? Deodată a bătut cineva la ușă. M-am ridicat de pe genunchi și am deschis. Poștașul a intrat și mi-a dat o scrisoare recomandată. Am semnat de primire, am deschis scrisoarea și am găsit înăuntru o bancnotă de cinci lire (100 de mărci), pe care mi-a trimis-o un prieten necunoscut. O, cum am mai mulțumit Dumnezeului nostru credincios și minunat, care nu și-a întors ochiul de Tată de la noi și ne-a

schimbat necazul în bucurie! Acum ai mei aveau pâine și eu aveam bani de drum pentru a călători la Londra.

Este o deosebire enormă între o credință care este numai în cap și o credință adevărată a inimii, **care contează într-adevăr pe Dumnezeu**. Credința cu capul este o teorie fără putere; ea vorbește despre puterea lui Dumnezeu numai atâta vreme cât nu există nici o dificultate care să oblige credința să fie folosită. Dar credința vie, credința inimii pune în ziua strâmtorării toate greutatețile în fața Dumnezeului atotputernic; **ea se bazează pe Dumnezeu**. „**Dumnezeul nostru este Dumnezeul mântuirii**”. Un creștin, care a umblat mult timp de mână cu Mântuitorul lui, a avut o astfel de experiență cu Dumnezeul lui; el a privit înapoi la multe primejdii și nevoi, din care nici un om n-a văzut scăparea – Dumnezeu a văzut-o. Dumnezeu este mai mare decât toate greutatețile și mai puternic decât toți dușmanii. **Îl cunoști?** Dacă ești în strâmtorări, dacă nu vezi nici o ieșire din problemele tale, fii convins că aceste necazuri sunt trimise în calea ta ca tu să-L afli și să-L recunoști pe Dumnezeu. Atunci vei găsi ajutor nu numai în strâmtorările tale, ci înainte de toate pe marele Salvator, pe Isus, care îți va deschide calea de ieșire din cea mai mare dintre nevoile tale – din strâmtorarea păcatelor tale. El este Cel care ajută și este prezent, El are milă de grijile și de poverile tale, El îți numără suspinele și lacrimile. Nevoia ta pământească nu este prea mică pentru El; în El **Îl** vei găsi pe Cel ce ajută. Dar înțelege lucrul acesta: **din strâmtorarea păcatelor tale nu există altă cale de ieșire decât una, cea pe care ți-a deschis-o Isus; nu există alta!** Ce cale minunată, care nu ajunsese în nici o inimă omenească, anume, că Fiul lui Dumnezeu a luat pe cruce, în judecata lui Dumnezeu, locul păcătosului vinovat! Privește la Golgota; Fiul lui Dumnezeu a purtat acolo pedeapsa și blestemul vinei tale. Toți oamenii, atât cei virtuoși, cât și cei vicioși, sunt păcătoși pierduți, vinovați; au căzut pradă pierzării, morții pe calea cea largă; **El a deschis o poartă a salvării pentru păcătosul vinovat**.

Adu-I întâi vina ta, strigă după har – vei afla că și pentru tine există o cale de ieșire din moarte. – Domnul spune acum despre fiecare credincios: „**El a trecut din moarte la viață.**” (Ioan 5,24.)

Nr. 5

SUNTEȚI CUMVA CEA RĂTĂCITĂ?

„Care om dintre voi, având o sută de oi și pierzând
pe una din ele, nu le lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustie și merge după cea
pierdută, până o va găsi? Și, după ce a găsit-o, o pune pe umerii săi, bucurându-se.”
(Luca 15,4-5)

În tren, în drum spre Edinburgh (Scoția), evangelistul Moody (a adormit în 22 decembrie 1899), a găsit într-o zi într-o revistă creștină următoarea cântare:

Nouăzeci și nouă de oi sunt sus, / În pășunea cerului;
Una fugind, departe s-a dus / De Păstor, de fața Lui,
În munți, în hău-nfiorător, / Foarte departe de-al ei Păstor.

Nouăzeci și nouă, atâtea sunt; / N-ai destule-n turma Ta?
El spune: „N-am pace, Mă frământ, / Merg s-o caut, Mi-e dor de ea.
De-ar fi drum greu și-abrupt să urmez, / Eu Îmi caut oaia și o salvez.”

Nimeni din cei de sus n-a știut / În ce hău S-a adâncit,
Nici cât de-amar și greu moartea (L-)a durut, / Ce pentru noi L-a-nvăluit.
În pustiu, unde alt salvator nu-i, / Găsit-a-nsetată oaia Lui.

De unde-i sângele roșu pe jos, / Ce pe drum a picurat?/
De la Păstor, în al oii folos; / a fost foarte-ngrijorat!
Păstorule, mâna Ți-ai rănit! / Ce multe dureri ai investit!

Răsună peste munții înalți, / Din adânc a răzbătut:
O, bucurați-vă, toți vă bucurați, / Căci am găsit ce-a fost pierdut!
Imn de laudă îngerii au început: / Laudă Păstorului pentru ce-a făcut!

Moody a dat cântarea prietenului său, Sankey. Încă în aceeași seară Moody a propovăduit Evanghelia într-o adunare mare din Edinburgh, iar Sankey, îndemnat de Duhul lui Dumnezeu, a cântat această cântare pe o melodie minunată, pe care Domnul i-a dăruit-o în acea clipă.² De atunci, această cântare a făcut în jurul pământului un marș al victoriei și al binecuvântării și a deschis multe inimi împotrivoare pentru dragostea Păstorului care caută.

Domnul Tr. era un moșier bogat, tânăr. Toată inima și viața lui erau pline de planurile și distracțiile lui pământești. Pentru amuzamentul lui a călătorit într-o stațiune balneară; acolo a auzit în hotelul băilor, într-o zi ploioasă, pe colonelul W. cântând cântarea „Nouăzeci și nouă de oi sunt sus”. Cuvintele: **„Dar una a fugit, departe s-a dus!”** l-au urmărit din ceasul acela permanent. – Câteva zile mai târziu, colonelul W. l-a întâlnit pe o furtună mare, în pădure. Au ajuns la o discuție în care Tr. a recunoscut că nu mai poate să scape de cuvintele: **„Dar una a fugit, departe s-a dus!”** Colonelul W. l-a privit ferm în ochi și a spus serios: **„Sunteți poate această oiță rătăcită, de care se ocupă bunul Păstorul deja de-atâta timp?”** Bubuituri violente de tunet au urmat acum așa de repede unele după altele, că o convorbire în continuare a devenit imposibilă. Furtuna a rupt ramuri mari, iar trunchiurile pomilor bătrâni gemeau sub furia ei. Tocmai o asemenea furtună se stârniase în inima bărbatului tânăr. Când în sfârșit furtuna s-a mai potolit, s-a întors cu colonelul în hotelul băilor, în care locuiau amândoi. Tr. s-a dus la culcare, dar n-a putut să închidă nici un ochi, așa de nefericit se simțea; era bucuros că în ziua următoare putea să plece. Pe frumoasa lui moșie îl așteptau iar tot felul de inițiative și preocupări. El credea că va putea să se scuture de impresiile profunde pe care le primise, în timp ce savura viața potrivit bogățiilor și înclinației lui. Câteva săptămâni mai târziu a invitat familiile de vază din împrejurimi la festivități extraordinare pe moșia lui. Dar Isus, Păstorul care caută, a făcut ca domnul Tr. să cadă cu calul în aceste zile, cu ocazia unei vânători călare cu haită de câini. Acum era dependent de pat, cu dureri crâncene. În orele liniștite, fără somn s-a întors amintirea cântării despre Păstorul care caută; iar și iar îl cuprindea neliniștea inimii. Gândurile lui erau preocupate de colonelul W. și de întrebarea acestuia: **„Sunteți poate această oiță rătăcită?”** Un șir de vecini și de prieteni fuseseră deja la patul lui de suferință, pentru a-și trece vremea cu el la taifas – atunci a fost anunțat într-o seară colonelul W. Conversația a ajuns curând din nou la acea întrebare, iar Tr. a trebuit să răspundă la ea cu mărturisirea sinceră: **„Sunt rătăcit, sunt pierdut!”** Acum a înțeles mărturia că Isus a murit pe cruce tocmai pentru cei rătăciți, pentru cei vinovați, pentru cei pierduți. A spus-o chiar El: **„Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut!”** (Luca 19,10.) Tr. a găsit pacea cu Dumnezeu încă în aceeași seară. Și pentru el puteau îngerii să intoneze o cântare de laudă: **„Căutat și găsit!”**

² Inclusă în cartea de cântări „Rettunsjubil” (cântarea nr.19).

Fericirea domnului Tr. era mare; oare ce ar putea să și existe mai important pentru călătorul obosit, care a fost mult timp temător și rătăcit în întuneric, decât să se știe acum găsit și călăuzit de mâna tare, credincioasă a unui Prieten iubitor, care cunoaște orice drum și orice cărare și Căruia Îi stă la dispoziție toată puterea? Acest Prieten este Isus Hristos! „El este Lumina lumii!” El nu-i mai lasă din mână pe ai Săi, pe care i-a găsit și i-a salvat. „Nimeni”, spune El, „nu-i va smulge din mâna Mea!” Domnul Tr. a devenit într-adevăr un martor al harului lui Dumnezeu înaintea vecinilor și a celor de rangul lui. Curând după însănătoșirea lui i-a invitat iar pe aceștia pe moșia lui, pentru a le spune prin prietenul său, colonelul W., cuvântul despre dragostea căutătoare a lui Isus. Ce transformare minunată a văzut această societate aleasă, când acolo, sub copacii bătrâni ai parcului său, domnul Tr. s-a declarat singur ca fiind oița rătăcită și îndelung căutată mai înainte, pe care Isus, Păstorul ce bun, a găsit-o acum! Toți au văzut-o; stătea ca o realitate înaintea ochilor lor: „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi!” (2 Corinteni 5,17.)

Minunate sunt căile și mijloacele prin care Dumnezeu veșnic vorbește inimilor oamenilor, pentru a-i convinge de faptul că Dumnezeu îi iubește și îi caută. Dumnezeu vorbește înainte de toate prin prețiosul Său Cuvânt, dar El aduce același lucru în mii de feluri diferite în inima păcătosului împotrivor. El predică prin lumina soarelui și furtună, prin binecuvântare și încercare, prin boală și primejdia morții. El predică și prin cântările credinței, pe care le face să cânte prin copiii rugători ai lui Dumnezeu, în inimile păcătoșilor împotrivor. Ce bunătate minunată și ce dragoste gingașă ale Dumnezeului veșnic sunt puse atunci înaintea ochilor noștri, când El trimite la asemenea oameni, care nu vor să știe nimic despre dragostea lui Isus, care întorc îndărătnici spatele crucii, un mesager care le cântă în inimă atât de plăcut, de impresionant cuvântul despre dragostea căutătoare a lui Isus, încât ei trebuie în sfârșit să deschidă ușa bine încuiată, care a fost zăvorâtă cu șapte lacăte de încăpățănare și împotrivire, pentru Acela care a bătut zadarnic la ea atât de mult și de des. – Ești și tu un asemenea om, prietene, care a declarat că este absolut de prisos, ba chiar exagerat și deplasat să se întoarcă la Isus și să-I dea inima Mântuitorului care caută, ca El să îndepărteze blestemul păcatului din viață, să spele păcatele și să facă totul nou? Ai considerat și tu că este respectabil dacă cineva pune preț pe religia lui, dar că n-ar trebui să exagereze în nimic și că oamenii care vor să aducă toată viața sub stăpânirea lui Isus sunt niște fanatici nefolositori, mărginiți și penibili? Ai cunoscut într-adevăr asemenea creștini a căror viață întreagă a stat sub suveranitatea lui Isus, sub lumina soarelui harului Său? Dacă ai apucat să vezi aceasta, atunci știi că asemenea oameni sunt cu adevărat folositori, destoinici, preafeliciti.

Și tu ești chemat să primești această altă viață, una cu totul nouă! Conștiința ta trebuie să devină liberă de toate acuzațiile vinei! Tu nu bănuiești cât de mult dorește Domnul ca tu să fii salvat de pe calea pe care umbli, al cărei capăt veșnic tu încă nu-l vezi! Isus îl vede! O pierzare veșnică, un chin fără nădejde, întuneric și în același timp flăcări de foc! Spre această prăpastie se îndreaptă drumul tău! Nici deșteptăciunea ta, nici hărnicia ta, nici puterea voinței nu te pot păzi de acestea – numai sângele Fiului lui Dumnezeu, curs pe crucea de la Golgota este pază și salvare pentru toți cei care-și deschid inima pentru Isus, adică cei care Îi spun: „Tu să fii Domn peste viața mea!” Acum vreau să-ți pun în față acea întrebare a colonelului W.: **„Sunteți cumva oița rătăcită de care se ocupă bunul Păstor deja de atâta timp?”**

Nr. 6

O MINCIUNĂ ESTE CEVA GRAV?

„Nimic întinat nu va intra nicidecum în ea (în cetatea cerească), nici cine practică urâciune și minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.” (Apocalipsa 21,27)

Te rog, spune-mi sincer dacă tu găsești că minciuna este gravă? Firește că ai considera nemaiauzit dacă cineva te-ar face mincinos în public. Presupune că așa ceva s-a întâmplat! Un om dușmănos a scris în ziar: „**X. este un mincinos!**”

Este scris cu litere mari, - toată lumea a citit. – Dar tu l-ai da în judecată pentru insultă pe omul care ar spune sau ar tipări aceasta despre tine. Se ajunge la proces; dușmanul tău spune: „Voi prezenta cu martori de încredere dovada adevărului.” Cunoscătorii și rudele tale, care se află toți în sala de judecată, ascultă încordați. Începe audierea martorilor. Ca primi martori sunt chemați fratele tău și sora ta. Dușmanul tău le cere să declare dacă tu nu cumva i-ai mințit deja, câteodată, copil fiind, pe tata și pe mama, dacă ai spus că nu mai ai teme pentru școală și totuși aveai câteva, numai că nu voiai să le faci; dacă, de multe ori, când ai ciugulit ceva între mese, când ai spart geamuri sau cești, n-ai contestat acestea mințind; dacă n-ai mințit-o pe mama ta în față cu minciuni sfruntate, că n-ai fi fost acolo sau dincolo, că n-ai zis una sau alta. Fratele și sora ta spun: „**Da, așa este, așa a făcut!**”

Acum sunt chemați ca martori prietenii tăi de la școală, apoi vin la rând camarazii tăi, împreună cu care ai lucrat și ai făcut serviciul militar. Dușmanul tău îi întreabă dacă, de multe ori, pentru a te da mare nu le-ai spus neadevăruri și dacă n-ai mințit pentru a nega vreo vină. Ei spun: „Da!” - Apoi își fac apariția doi tineri împreună cu care ai făcut serviciul militar. Dușmanul tău îi întreabă dacă n-ai fost una cu ei, ca să vă scăpați reciproc, mințind, din toate lucrurile rele și interzise pe care le-ați făcut și dacă ați făcut adesea lucrul acesta. Ei spun: „Da!” – Tu mai vezi stând acolo încă un șir de martori, de care ți se face teamă. Devii palid, începi să tremuri, n-ai vrea ca toți acei martori să fie audiați public. Președintele curții cu juri te întreabă: „Ei, domnule X., a furnizat omul dovada adevărului? Sunteți într-adevăr un mincinos?” Atunci vine de pe buzele tale un strigăt care îi zguduie pe toți cei prezenți: „**Vai de mine, sunt pierdut, sunt vinovat, sunt un mincinos!**”

Nu te gândi acum că aceasta nu ți se va întâmpla niciodată, ci fii convins că vei sta cu adevărat astfel în fața judecății, și anume, în fața unui Judecător de necorupt și sfânt. În fața acestei săli de judecată, unde nu vei fi dus ca pârâș al ofensatorului tău, ci ca un vinovat, este scrisă sentința ta, care te așteaptă, scrisă deja afară, cu cuvinte ale dreptății divine care luminează veșnic. Ea sună așa: „Toți mincinoșii – partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte.” (Apocalipsa 21,8.)

Dragă prietene, dacă ești un mincinos, atunci problema viitorului tău veșnic este zguduitor de gravă. Aici scrie: „**Toți mincinoșii!**” Nu există excepții? Nu, nici una, Dumnezeu nu vorbește despre niciuna. Oare sunt pe veci pierdut dacă sunt un mincinos?

N-am nici o speranță pentru tine; - cu excepția faptului că tu găsești Unul care să-ți ia toată povara vinei tale, chiar și povara multelor tale minciuni și să-ți dăruiască o nevinovăție deplină, fără pete și o îndreptățire înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este singura scăpare pentru tine, - vrei să o apuci?

Există un Mântuitor, un Salvator, Isus, care a luat asupra Lui toată vina ta și ocară și blestemul – chiar toate minciunile tale -. El a purtat pe cruce povara ta și vrea să-ți dăruiască, dacă-L accepți ca pe Mântuitorul tău, crezând, o neprihănire deplină și valabilă înaintea lui Dumnezeu. El vrea să te salveze de sentința groaznică a osândeii în iazul de foc, dacă ești hotărât

să-I aduci cu mărturisire sinceră păcatele tale și să-ți pui viața în mâinile Lui ca în ale Domnului și Stăpânului tău. – Te întreb solemn înaintea lui Dumnezeu: vrei lucrul acesta? – Atunci pășește acum în lumina lui Dumnezeu, în lumina adevărului și spune cine ești. Spune-o deslușit, limpede. Ești un mincinos? „Da!” Ești un bârfitor? „Da!” Ești un desfrânat? „Da!” Poate un seducător? Poate un escroc? Ascultă ce este scris: „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă amăgiți: nici curvarii, nici idolatri, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, nici hoții, nici lacomii de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6,9-10).

Satan i-a învățat pe oameni că minciuna nu este așa de gravă, ba chiar că este indispensabilă, că n-ai putea să răzbești prin viață fără minciună. Dar fii sigur: **orice minciună este o declarație de război împotriva Dumnezeului sfânt, o decizie în favoarea lui satan și o omagiere a lui.** Orice minciună este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, un nou lanț prin care omul se încătușează singur în puterea lui satan.

Lasă-ți conștiința să se trezească, astfel ca să fii convins că nu vei găsi nici o scuză înaintea lui Dumnezeu nici cu minciunile de nevoie, nici cu minciunile de afaceri, nici cu minciunile de politețe, nici cu minciunile de cucernicie. Diavolul a inventat noțiunea de „**minciună de nevoie**”; oamenii înțeleg prin aceasta o minciună care-i scoate din nevoie. Dar minciuna nu scoate niciodată din nevoie, ci doar te bagă într-o mare nevoie. Dacă vrei să ieși din nevoie și din vină, atunci trebuie să-L chemi pe Domnul, **care este un Împărat al adevărului.** – Este scris: „**Lumea întreagă zace în cel rău**” (1 Ioan 5,19). Vai, aceasta este adevărat și de aici poți să vezi că toată lumea este impregnată cu minciună. Du-te unde vrei și caută profesiunea, cercul de societate, orașul, țara unde nu se minte și nu le vei găsi.

Motivul cel mai profund al minciunii este acela, că ne temem mai mult de oameni decât de Dumnezeu. Dacă ar fi adevărată renumita vorbă a lui Bismarck: „Noi, germanii, ne temem de Dumnezeu și în rest de nimic pe lume!” – atunci în patria noastră n-ar mai avea loc minciuna – dar vai, orice cuvânt este un vis amăgitor. – Cine este într-adevăr convins de prezența Dumnezeului sfânt și atotputernic, nu poate minți; el trebuie în toate ocaziile, la orice întrebare să spună neapărat întregul adevăr. Dar lumea nu știe nimic despre aceasta. Fiecare spune despre rangul și despre meseria lui, că acolo ar fi imposibil să spună adevărul în toate lucrurile; n-ai răzbi. Întreabă-i pe negustori, pe cei mari și pe cei mici, îți vor spune că în afacerea lor ar fi imposibil să rămâi la adevăr în orice cuvânt și în orice scrisoare. Din fericire există firme ale unor mari fabricanți și negustori, la care este exclusă orice nesinceritate, pentru că acești oameni trăiesc înaintea lui Dumnezeu ca niște creștini adevărați.

Întreabă-i pe medici; ei îți vor spune că este imposibil să le spui adevărul oamenilor incurabili sau rudelor lor. Dar aceasta este o înșelăciune a lui satan; există medici sinceri, care umblă înaintea lui Dumnezeu, spun în toată adevărul și prin aceasta sunt îndrumători spre viața veșnică pentru mulți bolnavi.

Fără minciună nu te descurci la soldați! Câtor recruți nu li s-a spus aceasta înainte de a pleca de acasă, de către prieteni, pe baza pretinselor lor experiențe! Dar noi avem multe experiențe și dovezi cum Dumnezeu îi ajută și îi păzește pe ai Săi, dacă ei rămân pe calea îngustă a adevărului.

Este un privilegiu prețios să locuiești printre asemenea copii ai lui Dumnezeu, între care minciuna nu găsește loc. O casă, o familie unde toți: părinți, copii, stăpâni și slujitori umblă astfel în adevăr, încât nimeni nu-l crede pe celălalt în stare de o minciună, aceasta este un paradis pe pământ. Este o imagine anticipată a **cetății lui Dumnezeu**, despre care este scris: „Nimic întinat nu va intra nicidecum în ea, nici cine practică urâciune și minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului” (Apocalipsa 21,27). Vrei să ajungi acolo? Vrei să porți cândva pe frunte Numele Aceluia care este adevărul? Atunci caută acum fața Lui, adu-I vina ta, lasă-te stropit cu sângele Lui! Spune cine ești – la Isus este un har desăvârșit, o scăpare de vina păcatului, care

ajunge pentru a te îndreptăți înaintea lui Dumnezeu. Isus te cheamă astăzi în har; spune-I crezând: Te-am înțeles, o, Doamne Isuse, Te accept ca Mântuitor al meu.

Nr. 7

ESTE FOLOSITOR SĂ MINȚIM CÂTEODATĂ?

„Ne-am făcut minciuna locul nostru de scăpare
și ne-am ascuns sub neadevăr.” (Isaia 28,15)

Mulți vor spune: firește că mințitul este folositor în multe cazuri! Iată-l pe soldatul N. din regimentul de dragoni, care într-una obține concediu prin fraudă – el are mereu motivele lui, care îi sunt crezute. Ba a murit o mătușă, ba este confirmat un frate sau un văr are nuntă; iată, acum iar este patru zile acasă.

Ascultă numai ce povestește X. – cum a mințit fata că precis se va însura cu ea și ea s-a lăsat mințită. El a înșelat-o și a lăsat-o baltă – acum râde de ea.

Iată-l pe dr. D., un străin, care a conceput niște pastile absolut fără valoare. Dar s-a priceput așa de bine să le recomande cu avize extraordinare; el a format în toate marile orașe germane un cerc de oameni, care au întrebat în toate farmaciile despre renumitele pastile – pe el abia dacă-l costă cutia 10 pfenigi, dar el o vinde cu 75 de pfenigi – astăzi este un om bogat. N-a fost aceasta de folos, că a putut să înșele lumea așa de bine?

Privește-l pe omul din fața instanței; el este acuzat de incendiere și chiar este vinovat – dar minte ca să scape; are câțiva prieteni care au jurat că în acea zi el a fost în altă parte și va fi eliberat din lipsă de probe.

Astfel ai putea să treci prin viață și să enumeri mii de cazuri în care oamenii își ating scopul prin minciuni. Dar de mă întrebi dacă a fost folositor, trebuie să-ți spun: Nu! Prin minciunile lor, toți aceștia n-au făcut decât să se lege tot mai mult în capcanele lui satan, tatăl minciunii, care îi duce pe căile pierzării, tot mai departe, la distanță de Dumnezeu, tot mai adânc în împietrirea conștiinței și pe lângă aceasta tot mai aproape de ziua socoteliilor înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu. Acolo oamenii îl vor vedea pe Judecătorul sfânt, care îi avertizează deja aici pe pământ: „Dar vă spun că de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor rosti oamenii, vor da socoteală în ziua judecății. Pentru că din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12,36-37).

De multe ori pare așa, că ar fi imposibil să spui adevărul. Atâtea greutăți și primejdii par să amenințe, că de teamă, pentru a scăpa de toate, omul se hotărăște să spună mai bine o minciună.

„Ne nenorociți pe soțul meu și pe mine, dacă declarați adevărul!” Așa l-a rugat soția unui plutonier pe un soldat tânăr. El s-a lăsat împins la o declarație falsă și a întărit-o cu un sperjur – mai târziu l-a silit conștiința să mărturisească sperjurul; el a fost condamnat la o lungă pedeapsă privativă de libertate.

Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? „Un martor fals nu va fi considerat nevinovat și cine rostește minciuni va pieri” (Proverbe 19,9). Conștiințele oamenilor sunt așa de dezorientate, că mulți consideră de datoria lor să-i scape mințind în fața justiției sau oriunde în altă parte pe camarazii lor, pe prietenii lor, pe rudele lor. Dar chiar dacă l-ai putea salva pe tatăl tău de la moarte sigură cu o minciună – **nu minți!** Dumnezeu are zeci de mii de alte căi pentru a-l salva pe tatăl tău.

Mulți oameni au pentru minciuni o conștiință tocită. Ei au mințit din copilărie la câte o ocazie unde li s-a părut folositor și află că: „Oricine practică păcatul este rob al păcatului” (Ioan 8,34). Ei ajung astfel în lanțul minciunii, încât mint fără să se gândească, unde și cum se potrivește. Mințitul este o invenție deosebită a lui satan, el este „tatăl minciunii”. Cine minte este de partea

lui satan. Majoritatea oamenilor nu-și mai consideră minciunile ca păcat; ei spun: Nu știu să fi făcut ceva rău. La replica: „Puteți să vă numărați minciunile?” mulți încep să râdă. „Minciuni? Păi, toți oamenii mint, doar nu este grav.” După părerea acestor oameni, noțiunea de **păcat** începe abia cu furatul. Dar gândește Dumnezeu la fel? Nu, El spune despre mincinoși că nu vor intra în slava cerească. „Afară sunt câinii și vrăjitorii și curvarii și idolatri și oricine iubește și practică minciuna” (Apocalipsa 22,15).

Lasă-mă să întreb: Mai ai tu o conștiință care te pedepsește când ai mințit? Ai dorința, jindul de a nu spune niciodată un cuvânt neadevărat, să fii sincer în toate? Să nu spui că aceasta nu se poate! Să fii sincer este singurul lucru pe care-l poți face și pe care Dumnezeu îl cere de la tine, este singura condiție preliminară pentru un păcătos care caută pacea cu Dumnezeu, ca el să fie sincer înaintea lui Dumnezeu. Dacă ești încătușat de minciuni, astfel încât minciunile îți curg de pe buze ca apa, dar te poți decide să pășești odată cu sinceritate înaintea Dumnezeului sfânt și prezent, pentru a-ți mărturisi păcatele înaintea Lui și a chema harul Lui – atunci El te va ajuta să scapi, te va elibera. „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi.” (Ioan 8,36.) Cheamă-L pe Isus, El îți va da putere pentru a fi apoi sincer și înaintea oamenilor. Lasă să ți se arate că pentru un om care umblă în teama de Dumnezeu, nu există decât o cale binecuvântată: **calea adevărului!**

Un director de închisoare relatează: Acum mai mulți ani m-a vizitat un om bine îmbrăcat; era unul dintre foștii noștri deținuți, pe care abia l-am mai recunoscut. El a povestit: „Imediat după sosirea mea în B. m-am dus în unul din marile magazine și am întrebat dacă aş putea să primesc un post. Am fost prezentat șefului și i-am pus în față certificatele pe care le-a cercetat grijuliu. Imediat a venit întrebare de care mă temeam: „Unde ați fost în ultimii trei ani?” Îmi bătea inima când am răspuns: „În penitenciarul din Z.” „De ce ați fost pedepsit?” „Pentru înșelăciune.” „Cum puteți îndrăzni s-o spuneți așa deschis, în timp ce solicitați un post de la mine?” „Predicatorul mi-a pus pe inimă să spun întotdeauna adevărul, iar eu i-am promis lucrul acesta.” „Atunci,” a fost răspunsul, „ați promis aceluia om și că de acum înainte veți fi loial și cinstit în meseria dumneavoastră?” Când am răspuns afirmativ la aceasta, domnul mi-a întins mâna și a spus: „Pentru că v-ați ținut una din aceste promisiuni și ați spus adevărul, vreau să vă cred că vă veți ține-o și pe cealaltă.” Ceea ce altor sute de oameni le-a reușit după săptămâni de căutări – eu am găsit la prima încercare, pentru că am cinstit adevărul.”

Ce experiență frumoasă a făcut acest bărbat în legătură cu credințioșia lui Dumnezeu! Negustorul a procedat după gândurile dumnezeiești, l-a primit în har pe omul care n-a putut să-i aducă nimic decât mărturisirea vinei lui și o inimă sinceră. **Dacă vii așa la Dumnezeu, și El te va accepta.** Isus îi caută pe păcătoșii pierduți, vinovați, care vorbesc sincer cu Dumnezeu: „Tată, am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău” (Luca 15,21). Dacă Isus îți tămăduiește viața de blestemul păcatului, atunci îți dăruiește și o conștiință nouă, care te pedepsește la fiecare neadevăr, la orice aparență de felul acesta. Cine trăiește în relație cu Dumnezeu, nu poate umbla în minciună.

Isus te iubește, El te caută, El vrea să te ajute să ieși din toate lanțurile păcatului. Despre crucea Lui ai auzit, ai învățat, – dar te-ai și gândit vreodată că El a fost pe cruce din cauza păcatelor tale? El S-a încărcat cu toată povara vinei tale, El a mers în locul tău în judecata Dumnezeului sfânt. Oricât de rău ai fi în ochii tăi, oricât de vinovat și pierdut – **Isus a purtat tot blestemul pentru tine!**

Grăbește-te la picioarele Lui! Cheamă-L! El este aproape de tine, te aude. Spune-i tot ce te apasă! Numește-le toate cu adevăratul lor nume! Chiar dacă este minciună, calomnie, mânie, dorință de răzbunare, furt, înșelăciune, curvie sau altceva, spune tot, nu ești prea rău pentru Domnul! El te va spăla cu sângele Lui. El îți va lua povara de pe conștiință. Vei găsi la El pace și iertare, ba chiar o viață nouă. Atunci vei avea putere să umbli în adevăr. Ce viață prețioasă, să fii sincer înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor! Domnul vrea să facă din tine un om, de care

oamenii sunt convinși: el nu mai poate minți, el este un creștin adevărat. Cine-L urmează pe Domnul Isus, acela spune: „Urăsc minciuna și n-o pot suferi; iubesc legea Ta” (Psalmul 119,163).

Nr. 8

CĂLĂTORIA ÎN TRENUL FULGER

„Pune-ți casa în rânduială, pentru că vei muri!” (Isaia 38,1)

În 22 august 1906 s-a întâmplat că pe linia ferată de la Ohio (America de Nord), între New-York și Philadelphia, trenul rapid spre sud să fie condus de un mecanic de locomotivă mort. Aceasta s-a petrecut așa: trenul a părăsit stația Tr. la ora 7 seara, pe când mecanicul de locomotivă Daniel M. a avut impresia că simte miros de **câlți pârliți** și i-a strigat fochistului că trebuie să se fi încins o osie. „Credeți că vom mai ajunge la West-Philadelphia?” a întreat fochistul. „Așa cred,” a răspuns M. și s-a aplecat pentru a privi osia fumegândă. Fochistul, care se întorsese iar la treaba lui, a remarcat că viteza trenului crescuse și că locomotiva se clătina îngrijorător între șine; dar pentru că știa că mecanicul de locomotivă era la postul lui, și-a uitat curând îndoielile și a lucrat mai departe. Dar când a văzut că într-un interval scurt au zburat pe lângă el mai multe semnale roșii, a privit întrebător spre tovarășul lui care, cu capul puțin întors într-o parte, ținea mâna pe manetă. „**Dan, frânează!**” a strigat fochistul cu toată puterea. „Ați depășit deja trei lumini roșii.” Dan a rămas nemișcat și din trei sărituri fochistul a fost în cabină, lângă mecanicul de locomotivă. Fochistul a văzut în ciuda întunericului că tovarășul lui era mort; capul era aplecat pe fereastră, iar mâna încleștată pe manetă deschisese involuntar ventilul pentru o viteză mărită. Fochistul a tras frâna aerodinamică și a oprit mașinăria cu bine, înainte să ajungă la rețeaua de macazuri și de șine laterale dinainte de Philadelphia. M. trebuie să se fi aplecat probabil prea tare pe fereastră când a privit afară la osie și s-a lovit cu capul de un stâlp, după care a urmat imediat moartea. Pasagerii au aflat abia din ziare în ce primejdie au planat.

Acești călători n-au bănuț că în realitate călătoria lor a fost o cursă în moarte, dacă în ultima clipă primejdia n-ar fi fost îndepărtată – oare au fost pregătiți să călătorească în veșnicie? Majoritatea cu siguranță că nu. Nu este viața omenească nespun de asemănătoare cu călătoria acelor oameni? Nu călătoresc toți oamenii cu viteza vântului în întâmpinarea veșniciei, a morții sigure și majoritatea nepregătiți? **Cum stai față de moarte?** Ai iertarea păcatelor, ai viața veșnică în Isus? Boldul morții este **păcatul**. Ai iertarea întregii vini și pace cu Dumnezeu? Dacă aceasta este situația ta, atunci ești pregătit pentru tot – nu trebuie să te temi de ce este mai rău și poți să sperii ce este mai minunat. Dacă nu este așa, vino imediat la Mântuitorul! „**Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.**” Dacă a existat vreodată un timp în care oamenilor li s-a amintit zilnic de apropierea morții, atunci este timpul de acum, în care zi de zi în toate ziarele publice sunt împărtășite publicului sutele de accidente deosebite de pe tot pământul. Inepuizabil, nou, neașteptat, uimitor este lanțul evenimentelor care sunt relatate aici. Naufragii, accidente de mină, explozii cu dinamită, ciocniri de trenuri, incendii la teatre, prăbușiri de clădiri, atacuri criminale, holeră și ciumă – cine va enumera toate acestea care îi ies omului în cale pe întinsul globului, pentru a-l rechema dintr-odată, când el nici nu se gândește? Dar chiar și acolo unde moartea intră în case fără evenimente deosebite, pentru a chema pe tată, pe mamă, pe fiu sau pe fiică – nu vine aproape peste tot musafirul nepoftit mult prea devreme? Treci printre rândurile de morminte prospete în cimitir și întrebă dacă acești decedați nu s-au gândit aproape toți, câteva zile sau săptămâni mai înainte, că nici pe departe nu sunt la capătul călătoriei lor pe pământ. Și acum? Ce brusc au coborât aici!

În locurile de înmormântare ale marilor orașe găsești într-un colț un munte mare de coroane uscate – lauri îngălbeniți, funde putrezite zăcând printre acestea – o imagine deprimantă! Așa cum se ofilesc aceste coroane, așa se ofilesc și durerea și jalea; viața își cere tributul. Câte unul vrea să-i păstreze pe cei morți în gândurile lui, vrea să caute mângâiere în durerea lui. Dar aici nu se găsește nici o mângâiere. În cimitir nu găsești ce are nevoie inima ta, - iar pământul acesta este un cimitir întins, plin de coroane uscate ale nădejzii. Trebuie să găsești viața, trebuie să-L găsești pe Isus, care-ți spune: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine, nicidecum nu va muri, niciodată” (Ioan 11,25-26).

Ai găsit viața veșnică?

Știi că tot ce ai citit aici despre apropierea morții și despre curgerea grăbită a vieții tale este adevărat. Mulți oameni vor să-și scoată din minte această realitate, ei se consolează cu gândul că moartea oricum este sigură, dar cu ea se termină totul. Numai lumea aceasta contează, numai banii pe care îi câștigi, aprecierea pe care o savurezi, casa în care locuiești, friptura pe care o mănânci, berea pe care o bei, hainele pe care le îmbraci – numai acestea ar fi realități, lucruri reale care joacă un rol, dar dincolo de mormânt este marele neant. **Ai găsit printre acești mulți oameni care folosesc acest limbaj, unul singur care a putut să-ți dovedească ce spune?** Nu cred. Sau ai găsit printre oamenii care erau în dureri, în suferință, în necaz sau în fața morții, unul care să-i fi chemat la el pe acei tăgăduitori ai veșniciei și ai nemuririi, ca să găsească la ei mângâiere? Până acum viața mi-a arătat că toți acei necredincioși care în zilele când erau sănătoși și le mergea bine susțineau așa de cutezători că odată cu moartea se termină totul, iar când moartea a bătut la ușa lor au fost cuprinși de teamă și de îngrijorare pentru ce va urma apoi. Am găsit, de asemenea, că cei nenorociți, bolnavii și muribunzii caută mângâiere și ajutor la aceia care le pot spune **ceva sigur** despre veșnicie și despre Dumnezeu sfânt, care a pregătit în veșnicie o patrie minunată pentru toți cei care I se supun crezând.

Oamenii numesc veșnicia „**un ținut necunoscut**” sau „**un ținut întunecos**”. Este întunecos? Firește, pentru orbi este întunecos peste tot, chiar dacă vei aprinde mii de lumini electrice. **Dar fii văzător!** O lumină strălucește din veșnicie în timpul de acum. Ai auzit vestea despre crucea de la Golgota? Iată, acolo, murind sub cununa Lui de spini, atârnă Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos. Cel sfânt, Cel atotputernic a venit din veșnicie în timp, ca să sufere pentru tine moartea și judecata. Tu întrebi: de ce pentru mine? Pentru că te-a văzut despărțit de Dumnezeu prin mult păcat și vină, căzut sub sentința dreptății divine. Ești pe cale de a secera în veșnicie rodul groaznic pentru tot ce a fost păcat în viața ta, începând din copilărie. Nu-ți spune conștiința că păcatul tău a fost mult? Gândește-te odată în urmă la vina enormă de dragoste omisă, de loialitate neglijată față de oamenii de care ai fost legat în viață. Începe cu tata și cu mama, gândește-te, ia-le pe rând. Apoi analizează metodic sfintele porunci ale lui Dumnezeu, dacă le-ai ținut. Amintește-ți de tot ce a fost în rest rău în viața ta! Nu trece pe lângă cuvântul **desfrâu** și roagă-L pe Dumnezeu să-ți arate calea vieții tale în lumina Lui! Acum crește în fața conștiinței tale un munte, din pământ până sus la cer. Un munte groaznic, înfiorător, sumbru, dezolant – **muntele păcatelor tale**. Acum vreau să-ți spun de ce Isus Hristos a murit pe cruce pentru tine. A murit în judecata lui Dumnezeu pe când purta blestemul și pedeapsa păcatelor tale, ca sângele Lui sfânt și scump să poată să spele și să ia toate păcatele tale, ba chiar să le poată șterge pentru totdeauna din fața ochilor lui Dumnezeu. Pășește în fața crucii Lui! Vrei să Îi aduci păcatele tale, să-ți deschizi inima și să-ți subordonezi viața voinței Lui? Iată, El te iubește, brațele Lui se întind dinspre cruce spre tine. El vrea să te salveze de toată pedeapsa care te așteaptă în veșnicie, vrea să-ți scape conștiința de toate acuzațiile, astfel ca tu să devii vesel și sigur că ți s-a iertat toată vina. – Atunci, oriunde te-ar întâmpina moartea, decesul nu va fi o spaimă, nu va fi sfârșitul temut al fericirii pământești, ci începutul, intrarea în fericirea adevărată, de nedistrus. Acum lasă-mă să întreb: nu-ți mărturisește conștiința că dragostea lui Dumnezeu te cheamă la ce este adevărat? Că mergi cu trenul fulger în veșnicie, aceasta nu poți s-o negi.

Dumnezeu îți spune astăzi: „Pune-ți casa în rânduială, pentru că vei muri!” Când? Unde? Cum? Aceasta n-o știu – dar vei muri. De aceea: pune-ți casa în rânduială! Dumnezeu vrea să spună: pune-te pe tine în siguranță, adăpostește-ți sufletul nemuritor în mâinile Aceluia care este El Însuși viața. El te va păzi atunci de moartea veșnică și-ți va da: viața veșnică. El vrea să ți-o dea acum, astăzi, așa ca tu să trăiești aici pe pământ viața veșnică – atunci ai scăpat de moarte, atunci trenul fulger al acestui timp grăbit te va duce la casa slavei veșnice a Tatălui. **Vrei lucrul acesta?**

Nr. 9

PREA INDIFERENT PENTRU A FI MÂNTUIT

„Cum vom scăpa noi, dacă vom nesocoti
o asemenea mântuire (dacă vom fi nepăsători
față de o mântuire așa de mare)?” (Evrei 2,3)

Împăratul roman și curtea lui părăsiseră amfiteatrul; puhoiul celor 60 000 de spectatori de pe rândurile cu locuri clădite până foarte sus s-a pornit la drum spre casă. Numai ultimii au mai privit la ieșire în jos spre arenă, unde zăceau cadavrele sfâșiate ale creștinilor care deveniseră în această zi victime ale leilor și ale tigrilor din cauza credinței lor. Animalele sălbatice și-au făcut treaba cu copiii lui Dumnezeu, iar aceștia și-au sfârșit alergarea credinței. Ei au plecat la Domnul lor, au intrat în Împărăția luminii veșnice, unde nu mai este nici noapte, nici moarte, nici suferință, nici strigăt, nici lacrimi. Acum pășește în arenă un grup de sclavi uriași, fiecare are un bici mare, de ale cărui zece șirete grele de piele erau prinse cârlige ascuțite. Cu acestea mânau animalele sălbatice sătule înapoi în cuștile lor. Apoi se curăța ciroul. Cadavrele mutilate au fost târâte afară, pentru a fi cărate de acolo. Nisipul a fost nivelat. – Ce îi interesează pe acești sclavi de creștinii omorâți? Ei își fac datoria, își mănâncă pâinea, își numără banii, trăiesc pentru pământ, pentru ei înșiși. Că oameni nevinovați sunt împinși la o moarte îngrozitoare, aceasta nu face nici o impresie asupra unor asemenea suflete. Un pictor a reprezentat de curând această desfășurare pe o boltă mare, pentru a pune în fața ochilor două lucruri: devotamentul inimii și a vieții adevăraților creștini pentru preaslăvitul lor Domn - și indiferența absolută a oamenilor împietriți ai lumii față de mărturia adevărului, față de seriozitatea veșniciei. În tablou se mai văd fumegând „făcliile lui Nero”, cadavre de creștini carbonizate pe jumătate, care au trebuit să ardă înfășurate în călți și catran, pe prăjini înalte - și femei ușurate care mai privesc o dată râzând peste balustradă, înainte să plece de acolo. Ce reprezentare a inimii omenești, atât de înfiorător de superficială și atât de neîndurător de indiferentă!

Ce s-a petrecut aici în Roma, s-a întâmplat de sute și de mii de ori cu copiii lui Dumnezeu, au fost omorâți în chinuri și arși. Dar ce s-a întâmplat odinioară pe Golgota, **aceasta s-a întâmplat numai o dată**. Acolo n-a atârnat un păcătos mântuit, nu un om răscumpărat prin har din vina lui, nu, acolo a atârnat Fiul lui Dumnezeu, dragostea în persoană, Domnul slavei, pe care îndurarea L-a trimis din ceruri jos, pentru a-i mântui pe păcătoșii răzvrățitori, vrăjmași lui Dumnezeu. Iată acolo mulțimea curioasă să vadă, care ieșise pe porțile Ierusalimului pentru a vedea acest „spectacol”, cum Isus din Nazaret va fi crucificat! Aici umblă dus-întors preoții cei mai de seamă și fariseii, oamenii de vază și cei simpli, cărturarii și meșteșugarii, bărbații și femeile. Iată cum râd! Ascultă cum batjocoresc! „Pe alții i-a mântuit, pe Sine Însușii nu Se poate mântui! Este Împăratul lui Israel: să coboare acum de pe cruce și vom crede în El.” (Citește Matei 27,39/44). Și totuși, Isus venise pentru acești oameni, El îi iubea, voia să-i salveze.

Ai fost și tu până astăzi un om așa de indiferent, de superficial ca acei locuitori ai Ierusalimului, ca acei romani din circ? Astfel de oameni indiferenți au existat în toate timpurile, și astăzi. Atâta timp cât focul nu arde pe propria piele, atâta vreme cât nevoia și foamea nu sunt resimțite în propria casă și în propriul stomac, nimic nu le poate zgudui indiferența. Că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri, că Isus îi cheamă și îi caută – această veste nu le mișcă inimile. Că alți oameni au putut să sufere și să moară pentru acest mare Domn și pentru mărturia Numelui Său, este de neînțeles pentru ei, li se pare deplasat. Dar la fel de puțină impresie face asupra lor suferința și nevoia din jurul lor. Da, ce oameni îngrozitor de superficiali există! Evenimentele cele mai zguduitoare pe care le trăiesc, nu-i pot scoate din gândurile lor obișnuite. Dacă unul dintre camarazii lor și-a luat viața din disperare, dacă aici o mamă plânge după copilul ei iubit, dacă acolo un tată trebuie să-și ducă fiul la casa de nebuni – oamenii sunt nesimțitori față de toate acestea. Omul beat care se împleticește spre casă este pentru ei numai o figură comică, gândurile lor nu ajung până la nefericita femeie și până la copiii flămânzi. Fata înșelată, care a căzut pradă rușinii, bărbatul căruia printr-un om adulter i-a fost distrusă onoarea casei și fericirea vieții – totul este numai subiect de conversație! Cuvântul lui Dumnezeu poate să producă impresii asupra lor la fel de puțin ca seriozitatea vieții. Pentru asemenea oameni par a fi importante numai problemele propriilor desfătări, ale propriei lor comodități și propria pungă de bani. Acești oameni superficiali privesc totul în jurul lor ca pe un spectacol la care nu participă. Pare imposibil să-i faci să priceapă ideea că Dumnezeu sfânt este o Persoană prezentă. Ei tratează păcatul, judecata și veșnicia ca pe năluciri găunoase și crucea de pe Golgota ca pe o poveste. Ce spun oamenii, ce este tipărit în ziar preocupă, desigur, gândurile lor, dar ce spune Dumnezeu, ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu, le este absolut indiferent. Despre problema unde este berea cea mai bună sau care croitor lucrează cel mai bine, pot avea conversația cea mai temeinică, dar unde vor petrece veșnicia – la aceasta încă nu s-au gândit niciodată. Poți să ai mai multă speranță pentru un păcătos evident, pentru unul care înjură, pentru un batjocoritor, pentru un rob al viciului că se va întoarce la Dumnezeu cu pocăință, decât pentru un om așa de superficial și de indiferent.

Stai acum liniștit, ascultă, te întreb: ești tu un om indiferent, unul dintre aceia asupra cărora cuvântul despre dragostea lui Dumnezeu nu poate face nici cea mai mică impresie? Îți spun că **starea inimii tale este cu totul și cu totul o desconsiderare păcătoasă a Dumnezeului sfânt**. Tu păcătuiești față de dragostea lui Dumnezeu și față de jertfa scumpă de pe Golgota. Cu toate acestea Dumnezeu te cheamă și te caută și pe tine în har. El bate la ușa bine închisă a inimii tale și lasă razele iubirii Sale să cadă pe zidul de gheață al inimii tale. El te avertizează astăzi: „De aceea, trebuie să luăm aminte cu mult mai mult la cele auzite, ca să nu alunecăm alături. Pentru că dacă a fost neclintit Cuvântul vorbirii prin îngeri și orice călcare de lege și neascultare au primit dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,1-3).

Acest cuvânt serios folosește pilda unei bărci mânate de curent, care alunecă pe lângă singurul loc de debarcare unde mai era posibil să apuce țărnul salvării. Există un zgomot la cascada Niagara; acolo puterea curentului îl mână pe oricine care nu ajunge la timp la mal, cu o forță de nestăvilire spre cascada care bubuie și clocotește, din care nu este nici o salvare. Da, toți trebuie cu atât mai mult să luăm seama la cuvântul harului și al mântuirii, ca nu cumva, smulși de curentul obișnuinței, entuziasmați de felul lumii trecătoare, să alunecăm pe lângă punctul de salvare, despre care Cuvântul lui Dumnezeu vorbește atât de serios: „**Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!**” (Evrei 4,7).

Faci și tu parte dintre cei superficiali? Însăpăimântă-te de tine însuși! Starea ta te duce în pierzarea iadului.

Mulți oameni trec pe lângă panourile de avertizare fără să le bage în seamă; trebuie să te adresezi personal oamenilor pentru a-i opri și a-i determina să se întoarcă. Așa a pățit un om care se îndrepta pe o stradă întunecoasă spre un pod care era rupt. I s-a strigat: Podul este rupt! Dar el

n-a dat atenție; s-ar fi accidentat inevitabil. Dar un om a fugit după el, l-a prins și nu l-a lăsat să mai facă nici un pas: **Ești în primejdie de a te prăbuși în râu!** Aceasta a avut efect, bărbatul a fost convins că era vorba despre persoana lui. El a fost păzit. Tot așa îți spun ție: ești în primejdie să te prăbușești într-o prăpastie, în prăpastia veșniciei pierzării, n-ai voie să mergi mai departe, te țin bine. Trebuie să vii la Isus, trebuie să fii salvat. Înțelege că este adevărat, este realitate: Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pe cruce pentru tine. Deschide-ți inima, cheamă-L, mărturisește-I vina ta și atunci te va accepta și vei găsi viața veșnică.

Nr. 10

MAI TÂRZIU CÂNDVA

„Acum mergi și când voi mai avea ocazie, te voi chema!” (Faptele Apostolilor 24,25)

Domnul W. a fost în anul 1906 în stațiunea balneară Neuenahr din cauza bolii. Acolo a făcut cunoștință cu un bărbat mai în vârstă, cult, care se lăuda cu religiozitatea lui. Dar când domnul W. i-a spus despre harul salvator al lui Dumnezeu, care este în Hristos, el a răspuns: „Terminați, nu mai vreau să aud nimic. Am studiat mai multe semestre medicina; acestea sunt subiecte mai bune de discuție. Și în plus gândesc așa: când mi se va apropia sfârșitul, atunci îl chem pe duhovnic și îi mărturisesc păcatele mele și după aceea mor.” Domnul W. a fost chemat acasă pentru câteva zile; a trebuit să întrerupă tratamentul. Când s-a întors după opt zile în Neuenahr, acel om era mort. El a murit dintr-odată și anume, fără să vadă vreun duhovnic. Mulți oameni aud în timpul prezent, ca acest bărbat, vestea despre harul salvator care se găsește în Isus. Mulți chiar înțeleg chemarea lui Dumnezeu, dar ei sunt prinși în mrejele afacerilor pământești, ale plăcerii lumii sau ale lanțurilor păcatului, încât nu pot răzbate până la decizia de a se întoarce cu pocăință la Dumnezeu. Ei amână. Ei spun în inima lor când aud Evanghelia: Omul are dreptate! Și eu vreau să mă convertesc, dar acum, că sunt tânăr, vreau întâi să mă bucur de lume și de viață.

Tot așa a fost în cazul unei fete tinere, care cu câțiva ani în urmă lucra într-o filatură, în Saxonia. Era cea mai frumoasă fată din sat, știa lucrul acesta și se bucura de el. Un martor sincer al lui Dumnezeu a chemat-o la Isus. N-a refuzat, dar s-a decis: **mai târziu cândva!** Ea voia întâi să savureze plăcerea tinereții. Trecuseră abia câteva săptămâni de când a luat această hotărâre în inima ei, când în fabrică, în timpul lucrului a ajuns cu mâna în mașină – mâna a fost smulsă. Fata grav rănită a fost dusă acasă. Zăcea acolo în durerile ei, cu speranțele și dorințele zdrobite; viitorul era întunecos înaintea ei. Dumnezeu vorbise cu ea, serios, ce-i drept, dar totuși în har. El a trimis la patul ei de suferință un mesager sincer, care a făcut să cadă lumina dragostei lui Dumnezeu în inima ei întunecată. Ea a înțeles limbajul lui Dumnezeu, care a sfârâmat ceea ce a stat în calea ei, ca ea să învețe să întindă mâna credinței după Mântuitorul salvator. Ea și-a văzut vina păcatului, L-a văzut pe Isus, Împăciuitorul ei. Atunci a răsărit soarele păcii, ea a devenit un om nou. Prin puterea călăuzirii Lui, Dumnezeu a preschimbat acel „mai târziu cândva” într-un „astăzi!” Aceasta vrea Dumnezeu s-o facă și cu tine, prietene! El nu vrea să folosească pentru aceasta forța unei mașini distrugătoare, ci acest text, mesajul harului Său și ciocanul Cuvântului Său.

Felix, guvernatorul roman, a auzit Evanghelia prin apostolul Pavel. Dar el a spus: „Acum mergi! Mai târziu, când voi avea ocazia” – aceasta n-a venit. Pricepe acum acest adevăr simplu: Drumul „mai târziu cândva!” duce la cetatea „Niciodată”. Vreau să te avertizez serios în legătură cu amânarea și cu înșelăciunea că vei găsi timp și liniște în boală grea pentru a veni atunci la Isus cu pocăință. Nimeni nu-ți poate spune dinainte dacă vei muri propriu-zis de boală. Lasă să treacă

prin amintirea ta șirul prietenilor tăi din tinerețe, decedați deja; unul a murit pentru că s-a înecat la înot, celălalt a fost călcat de tramvai, al treilea s-a accidentat în fabrică, al patrulea s-a scufundat cu vaporul, ceilalți au murit de boală – dar cum? Orice avertisment al morții apropiate va fi ținut departe de către rude și medic. Unul care este scuturat de febră zace și delirează – celălalt, în teama de operația care îi stă în față, n-are inima liniștită ca să se gândească la veșnicie. Este într-adevăr mult mai probabil că vei merge în veșnicie lovit dintr-odată de trăsnet, decât că vei avea parte pe patul morții de o întoarcere la Dumnezeu. N-o aștepta! Ziua potrivită pe care poate o aștepți este **astăzi**. „**Astăzi este ziua mântuirii!**” (2 Corinteni 6,2.) „**Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!**” (Evrei 3,15.) Rupe astăzi în forță cu lucrurile vremelnice! Ia-ți niște ore liniștite! Dacă nu le găsești ziua, ia-le noaptea! N-ai petrecut uneori în compania bunilor tăi prieteni sau în cârciumă orele nopții și ți-a meritat osteneala să te lipsești de somn? Nu merită harul lui Dumnezeu și iertarea păcatelor, mântuirea sufletului, să dai câteva ore de somn pentru aceste lucruri? Iată, medicul chemat la miezul nopții se duce la bolnavi. Nu îi este prea mult să sacrifice câteva ore de somn. Ascultă, prietene, sufletul tău este bolnav de vina păcatului. Scoală-te, nu aștepta mai mult, pentru ca el să fie însănătoșit și salvat!

Sau aștepți să devii întâi ceva mai virtuos și să poți fi eliberat din păcatele tale preferate în care ești legat? Poate nu vrei să vii înaintea lui Dumnezeu ca un păcătos așa de nelegiuit și pătat și te gândești că ar trebui să-ți reușească în cele din urmă cu intențiile tale serioase, să devii stăpân pe patimile tale. Dar te înșeli. Nimeni nu te poate elibera de ele decât Domnul, care te așteaptă cu har. Dacă mai aștepți mult, atunci păcatul, pe care acum îl simți cu rușine și durere, va deveni însoțitorul tău obișnuit. Tot mai slab și mai slab va răsună chemarea harului în închisoarea păcatului tău, conștiința ta va deveni insensibilă și mută. Nu aștepta mai mult! Fii convins că vei fi acceptat de Domnul așa cum ești! Adu-ți aminte de marea păcătoasă care a venit la Isus cu rușinea și cu vina ei, pentru a-și plânge lacrimile pe picioarele Lui! Ea nu s-a putut face altfel decât era, dar Domnul i-a **dăruit** această mare înnoire a vieții pe când a spus: „Iertate îți sunt păcatele! Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!” (Luca 7,48 și 50.), Viața îți arată în mii de cazuri, în care oameni neîmpăcați sunt chemați dintr-odată în veșnicie, ce bine este să nu amâni. Permite să ți se povestească astăzi despre un bărbat care a fost mântuit pentru totdeauna, pentru că a folosit clipa prezentă a harului.

Într-o seară – așa povestește un evanghelist – a venit la mine un miner pe care l-am văzut des în adunările de evanghelizare. Cuvântul lui Dumnezeu l-a convins de vina lui pe bărbatul serios; acum căuta pace cu Dumnezeu cu mare nevoie lăuntrică. I-am prezentat minunata dragoste a lui Dumnezeu, cum El nu L-a cruțat pe propriul Lui Fiu, ci L-a dat pentru noi, păcătoșii vrăjmași, și cum acum, fiecare păcătos dornic de mântuire, care-și găsește refugiul la El, primește imediat iertarea deplină a păcatelor prin sângele prețios al Fiului lui Dumnezeu. Cu toate acestea el nu vedea nimic altceva decât păcatele lui; importanța vinei lui i-a devenit acum tot mai grea și mai grea. Se făcuse ora 11 seara și i-am propus să meargă acasă, eu eram pregătit să-l servesc mai departe în seara următoare. Dar cu o privire de disperare a spus: „Domnul meu, eu nu pot să merg așa acasă; simt că **problema trebuie rezolvată încă în noaptea aceasta sau niciodată!**” Când am văzut această seriozitate, am căpătat încredere că harul lui Dumnezeu nu-l va lăsa, ci îl va salva. I-am citat din Sfânta Scriptură un cuvânt de har după altul; l-am îndrumat mereu la Domnul Isus, „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Dar părea că nici o rază de lumină nu pătrunde în sufletul frânt.

În sfârșit – era deja spre dimineață – s-a luminat dintr-odată viu în sufletul lui. El a recunoscut și a crezut faptul minunat, că lucrarea săvârșită de Isus Hristos la Golgota a șters înaintea lui Dumnezeu și toate păcatele lui. Pacea și bucuria i-au inundat inima. El a sărit în picioare și a strigat: „**Acum totul este în ordine! Hristos este al meu!**” Apoi L-am lăudat împreună pe Dumnezeul oricărui har, care a dăruit pace sufletului său prin credința vie în Fiul lui Dumnezeu.

Minerul m-a părăsit abia la ora 4, pentru a merge curând după aceea la lucrul unei zile noi – **un om nou!** – Dar ne va fi curând limpede tuturor ce bine a fost că n-a plecat mai înainte de a fi fost salvat. La prânzul acelei zile s-a auzit în puțul în care lucra acest miner, un uruit înfundat; o stâncă s-a desprins și l-a îngropat împreună cu mai mulți muncitori. Când după mai multe ore de muncă încordată s-a ajuns la cei îngropați, a fost găsit cu pieptul zdrobit, acoperit cu grohotiș. A mai trăit cam o jumătate de oră, dar a putut să spună cu fața strălucind și cu limba șoptită: **„Mulțumesc lui Dumnezeu că în ultima noapte a fost rezolvat totul! – Mă duc la Isus!”** – Acestea au fost ultimele lui cuvinte; căci înainte de a putea fi eliberat, duhul lui plecase deja; era la Domnul și Mântuitorul lui, care abia cu câteva ore mai înainte îl mântuise și îl făcuse proprietatea Lui pentru totdeauna.

Nr. 11

BOALA AFRICANĂ A SOMNULUI

„Trezește-te tu, care dormi, și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine.” (Efeseni 5,14)

Pe malurile râului Congo și în statul Uganda (Africa de Est britanică) s-a răspândit în decursul ultimilor zece ani o epidemie primejdioasă, contagioasă: boala somnului, care este transmisă printr-un soi deosebit de muște. Se presupune că în Uganda, în 1906, în decurs de patru luni au căzut victimă acestei boli 10 000 de oameni. Renumitul profesor Koch a fost în anul 1906 mai multe luni în Africa, pentru a cerceta cauza și vindecarea bolii somnului. Boala debutează cu o somnolență morbidă de neînvinș, care se intensifică încet; oamenii atacați de ea ajung treptat într-o stare de somnolență din care nu mai pot fi treziți. Până anul trecut boala a fost considerată incurabilă. Dar Dumnezeu a făcut să se găsească leacul. El constă în injecții cu o substanță numită Atoxyl. Cu acest tratament au fost vindecați sute de bolnavi cu formă ușoară, la care boala încă nu avansase. La aceia care au petrecut deja mult timp fără cunoștință, în somn, vindecarea pare exclusă prin faptul că în creier s-au format modificări patologice. În Africa de Est britanică, profesorul Koch a pus să se adune la un loc într-un baracamant bolnavii din ținutul de acolo. Au fost aduși cam o mie din aceștia. În fiecare dimineață se adunau sute de băștinași în tabără, care voiau să fie martori cum este tratată boala. Și au văzut în multe cazuri că și bolnavii grav se trezeau din inconștiență, puteau din nou să meargă și să stea în picioare.

Evoluția bolii este în general una lentă. S-a constatat că germenii patogeni pot exista în sânge luni și ani fără ca omul să fie conștient de acest lucru. Mai înainte se credea că europenii nu sunt doborâți de boala somnului, dar în ultimul timp au murit mai mulți englezi din cauza ei. Cazuri individuale apar și în Germania de câțiva ani, de exemplu, acum câțiva ani a fost lovit de această boală un ulan din regimentul 12 de ulani.

Exact așa cum există o boală trupească a somnului, există o boală a somnului și pentru suflet, o boală spirituală; aceea duce la moartea trupească, aceasta duce la moartea veșnică. Această boală spirituală a somnului este mult mai răspândită decât cea trupească, ea se găsește la toate popoarele și în toate țările – dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, și boala spirituală a somnului este vindecabilă. Ea nu este transmisă printr-o insectă, ci este înnăscută, ea este în inima oamenilor. În starea lor de somn oamenii nu aud ce le spune Dumnezeu și nu observă nimic din intervenția lumii nevăzute în viața pământească. Dacă în anii tinereții încă mai erau capabili să înțeleagă seriozitatea veșniciei și prezența lui Dumnezeu, odată cu trecerea anilor scade tot mai mult cunoștința. Este boala necredinței, a orientării pământești, natura obișnuinței, care îi aduce pe oamenii stăpâniți de ea, cu cât mai îndelung, cu atât mai mult și tot mai tare, într-

o stare din care nu se mai lasă treziți. Acești oameni sunt orbi, surzi și morți pentru tot ce este dumnezeiesc și veșnic. Dumnezeu se străduiește să-l trezească pe păcătos. „Trezește-te tu, care dormi, și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine.” Dar majoritatea oamenilor nu se lasă treziți.

Dacă în viața pământească vor năvăli cu gălăgie infernală cele mai îngrozitoare catastrofe, așa cum s-a întâmplat în anul 1906 (cutremurele din San Francisco și Chile), atunci mulți oameni vor fi zguduți prin conștientizarea neputinței lor și prin nesiguranța bogățiilor lor pământești. Veștile dezastruoase din America și din Vezuviu, pe care telegraful le-a răspândit pe pământ, au acționat la început asupra multor oameni așa de violent, încât n-au putut să spună nimic. Că au fost judecățile și avertismentele lui Dumnezeu către o lume necredincioasă, nu voiau să spună; că n-au fost, n-au îndrăznit să spună. Abia după mai multe zile, după ce unii americani au emis promisiunea solemnă că în câțiva ani San Francisco va fi și mai strălucitor decât înainte de cutremur, lumea necredincioasă a prins curaj să iasă în față cu strigătul: că este cutremur sau nu – ajută-te singur – nu există Dumnezeu! Firește că în acest cor au cântat mulți. Da, au fost ținute prelegeri publice despre aceea că cutremurele de la San Francisco și Chile și erupția Vezuviului furnizau dovada că nu există un Dumnezeu atotputernic, prea bun, care poate să ajute și să salveze. În loc să recunoască mâna lui Dumnezeu, Cel care pedepsește păcatul părinților în copii până în al treilea și al patrulea neam, care ascultă rugăciunile, face minuni, care în toate aceste catastrofe și în primejdiile de război îi cheamă pe păcătoși la pocăință, mântuiește suflete, trebuie să facă așa, ca acești oameni, dacă vor să dovedească faptul că nu există Dumnezeu, să sufere totul: grindină, diformitate, incendiu și holeră, războiul cu burii sau războiul cu japonezii. Căderea totală, publică de la creștinism a ieșit acum la lumină. Dar Dumnezeu a spus: „**Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă batjocorit!**” (Galateni 6,7.)

Majoritatea oamenilor doresc să nu fie deranjați din somnul felului lor lumesc. Gândul la Dumnezeu și la veșnicie le este prea incomod. **Dumnezeu este prezent!** Ce adevăr zguduitor pentru păcătosul conștient de vină! Nu-i de mirare că oamenii vor să îndepărteze această realitate. Nimic nu pare mai ușor decât acest lucru. Hai, spune: nu există nici un Dumnezeu, nu este nici unul! Nu este acest sfat prea copilăresc pentru oameni cu judecată? Cu toate acestea, milioane de oameni acționează conform lui și sunt de acord cu strigătul: **nu există Dumnezeu!** Dar ce spune Dumnezeu? „Nebunul zice în inima lui: „Nu există Dumnezeu!”” (Psalmul 14,1.) „Cel care locuiește în ceruri va râde, Domnul Își bate joc de ei.” (Psalmul 4,2.) Și chiar dacă toate cele 1500 de milioane de oameni de pe pământ ar fi de acord că-L detroneze pe Dumnezeu – firea lor răzvrătită tot n-ar reuși să-i scoată nici o clipă din mâna atotputernică a lui Dumnezeu. Îl ajută pe infractor dacă spune: nu cred în procuror, nici în judecătorul de instrucție, nici în închisoare și sentința tribunalului? Nu-l ajută cu nimic; el poate o vreme să se ascundă, într-adevăr, dar apoi experimentează forța acestor autorități. I-a ajutat pe oameni cu ceva dacă au spus: **nu există Dumnezeu?** Ah, nu. Cuvântul lui Dumnezeu îi caracterizează pe oamenii despărțiți de Dumnezeu astfel: „Cum a fost în zilele lui Noe, tot astfel va fi și în zilele Fiului Omului: mâncau, beau, se însurau, se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a omorât pe toți.” (Luca 17,26-27.)

Dumnezeu vrea să-i trezească pe oameni din somnul morții lor, ca să fie salvați din primejdia pierzării veșnice – dar ei nu vor să se lase treziți și cu cât îmbătrânesc, cu atât mai tare sunt stăpâniți de boala somnului lor. Mulți pățesc ca acel încasator bătrân de la punctul de trecere, care seara, după ce se întuneca, lăsa jos bariera și se culca. Într-o noapte a venit un călător pe drum, a bătut și a cerut să fie lăsat să treacă. Încasatorul a răspuns: „Vin.” După ce n-a venit, călătorul și-a reluat strigătele și bătăile. A primit același răspuns. Dar încasatorul n-a venit. În cele din urmă călătorul și-a pierdut răbdarea, a împins ușa gheretei și a strigat: „Cum se face că de un sfert de oră strigi: „Vin!” și totuși nu vii” Bătrânul a sărit din somn, a cerut iertare și a spus: „Sunt așa de obișnuit cu bătutul și strigatul, încât răspund în somn: „Vin!”” Așa fac mulți

oameni care aud Cuvântul lui Dumnezeu. Cuprinși de somnul obișnuinței spun, într-adevăr: vin!, dar nu vin.

Dar Dumnezeu se străduiește neîncetat să vindece boala de suflet a somnului; în viața câte unui om o face printr-un cutremur, care-l trezește pe cel care doarme. Alții sunt vindecați prin raza dragostei lui Dumnezeu, care pătrunde în inima lor. Tot așa vrea Dumnezeu să facă și cu tine. El îți spune că te iubește, că L-a dat la cruce pe preaiubitul Său Fiu, ca tu să fii mântuit.

Deschide-ți ochii pentru aceste razele de soare ale dragostei lui Dumnezeu, lasă-ți urechile să audă glasul Aceluia care te cheamă. Pe tine te cheamă și la tine se referă Domnul când spune: „Adevărat, adevărat vă spun că vine un ceas și acum este, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și **cei care-l vor auzi, vor trăi.**” (Ioan 5,25.)

Nr. 12

MUSAFIRUL NEPOFTIT

„Isus Hristos a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.” (2 Timotei 1,10)

Un cuplu vârstnic din M. și-a sărbătorit de curând nunta de aur. 60 de persoane au fost invitate. Deodată a venit un musafir nepoftit: a lovit un trăsnet. 25 de oameni zăceau amorțiți la pământ, casa a izbucnit în flăcări. Toți acești oameni au rămas în viață, au scăpat doar cu spaima. Dumnezeu i-a întrebat pe toți **dacă erau pregătiți să plece în veșnicie**. Nu te-a întrebat El și pe tine cândva? Ce ai răspuns?

Creditorii, care amintesc de datorii neplătite, portărelul care sechestrează mobila sunt cu siguranță musafiri nepoftiți. Durerile trupești, boala care silește la odihnă mâna harnică – musafiri nepoftiți! Dar există și mai răi. Când în orele liniștite se ridică gânduri care amintesc de vina de mult trecută – tu n-ai chemat acele figuri. De unde vin? Ți s-a deșteptat conștiința – poți într-adevăr s-o adormi, dar nu poți s-o omori. Era un om distins, cu o căsnicie fericită de mai mulți ani – așa părea. Într-o zi a venit o scrisoare. O fată, mama copilului său, îi amintea de o promisiune pe care el a vrut mult s-o uite. Un musafir nepoftit! Încearcă să arăți ușa unor asemenea musafiri; nu poți. Nici acest bărbat n-a putut. Fata a murit de timpuriu; și el? El a sfârșit în ospiciu. Dar aici mai este și un alt musafir nepoftit, care este mai obraznic decât toți ceilalți. Este, o știi, **moartea**. Și ea este un portărel. Dar ea nu sechestrează mobila – te sechestrează chiar pe tine. Ea îl ia pe om în brațul ei puternic și-l duce în fața Judecătorului sfânt, incoruptibil. Ea intră neanunțată – **ești pregătit?** Câți tați de familie și mame de familie n-au zăcut deja în sicriu, în aceeași cameră în care puțin mai înainte musafirii casei lor au fost bineveniți la sărbătoare! În cercul vesel unde o glumă urma după alta, unde totul era plăcere, voie bună și distracție, pare într-adevăr că grija, suferința și vina sunt uitate. Ce repede s-a terminat sărbătoarea, plăcerea a trecut, musafirii au plecat acasă! Apoi a venit într-o zi musafirul nepoftit, care n-a bătut mult și n-a așteptat mult în fața ușii până se strigă dinăuntru: Intrați!

După trei zile zăcea în sicriu același om care puțin mai înainte constituia punctul central al cercului ca gazdă prietenoasă. El era și acum punctul central al societății adunate – dar firește, era foarte schimbat. Aceleași mlădițe și aceiași lauri pe care grădinarul ieri i-a folosit ca ornament al sălii la o nuntă, au fost aduși astăzi aici înăuntru pentru a da o înfățișare solemnă înmormântării. Se petrece mereu exact ca la omul bogat despre care Domnul a povestit că în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și de strălucire. Apoi se spune: „Și a murit și bogatul și a fost înmormântat. Și, în Locuința morților, fiind în chinuri, ridicându-și ochii, i-a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui. Și, strigând, a spus: Părinte Avraame, ai milă de

mine și trimite-l pe Lazăr ca să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, **pentru că sunt chinuit în văpaia aceasta!**" (Luca 16,22-24.) Laurii, găteala de doliu și coroanele pentru morți nu-l pot ajuta pe cel mort – pe el îl poartă musafirul nepoftit, moartea, ori la Domnul, ori la locul de chin.

Dar, lăudat fie Dumnezeu, a venit pe pământ un Musafir mai bun, care a venit tot nepoftit, dar nu pentru a omorî, nu pentru a distruge fericirea, nu, acest Musafir a venit **ca să aducă viață și pace**. Când a venit, un înger al lui Dumnezeu a mărturisit: „**Iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul; pentru că astăzi, în cetatea lui David vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul.**” (Luca 2,10-11). Este Isus, Fiul lui Dumnezeu. Nimeni nu L-a invitat, nimeni nu l-a cunoscut. El i-a văzut pe oameni umblând pe pământ fără nădejde și pace, - și pe tine! Dragostea L-a îndemnat din slava Tatălui aici jos pe acest pământ sărman, pe cruce, pentru a-i mântui pe păcătoșii pierduți, vinovați, fără pace. „S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce.” (Filipeni 2,8.) El a vrut să te salveze din blestemul păcatului tău și al vinei tale, de acuzațiile conștiinței tale, din toată puterea și din toată spaima morții. Inima ta trebuie să găsească pace, trebuie să devii fericit prin harul lui Dumnezeu. Ai deschis ușa inimii acestui Musafir? S-a mutat El în ea? Atunci nu mai trebuie să te temi de celălalt musafir nepoftit, moartea, nici de toți ceilalți musafiri nepoftiți: boala, nevoia, muștrările conștiinței. Ei nu te mai pot speria, și-au pierdut puterea. Unde intră Isus și dă pace unei inimi, acolo viața este asigurată și păzită. Iată un om care vorbește cu credință: „Nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine” (Psalmul 23,4). Lasă-mă să te întreb dacă ai devenit proprietatea lui Isus prin harul lui Dumnezeu, dacă ai această pace?

Un tânăr medic evreu, născut în Londra, foarte talentat, dar total căzut în necredință, a fost un timp mai îndelungat în Italia din cauza unei boli de plămâni. Când a observat că zilele vieții lui pe pământ sunt numărate, n-a mai avut decât o singură dorință: **acasă!** A tânjit să poată muri în sânul familiei sale. În plus, s-a gândit să meargă în întâmpinarea inevitabilului cu resemnare liniștită. A găsit în portul Napoli o corabie englezească cu destinația Londra. Căpitanul E., un marinar experimentat și un creștin încercat, a recunoscut cu compasiune adâncă urmele limpezi ale morții pe fața palidă și în statura șubredă a pasagerului său. Acesta din urmă a putut să stea numai puține zile pe punte și să savureze aerul proaspăt al mării. Sfârșeala de moarte l-a silit curând să se ducă în patul din cabina lui. Aici, singur, departe de părinți și de frați și surori, fără prieteni, vedea în fața lui numai acest singur lucru: **trebuie să mori!** Ce conștientizare a pustiului și a golului lăuntric l-a năpădit! Zăcea acolo nemângâiat, deznădăjduit. Într-un asemenea ceas a venit căpitanul E. la patul lui și i-a spus că este acolo un Prieten salvator, Isus, care voia să-i aducă inima la pace și să se îndure de el în nenorocirea lui. Dar în inima lui a izbucnit în flăcări vii înverșunarea iudaică; el L-a înjurat pe Nazarinean și a respins totul. Dar aceasta nu l-a speriat pe căpitan; el s-a luptat în cămăruța lui în rugăciuni fierbinți pentru sufletul muribundului. Apoi s-a întors la acesta din urmă, a îngenuncheat și acolo și s-a rugat cu voce tare o rugăciune a credinței pentru mântuirea acestui tânăr bărbat deznădăjduit. I-a citit Isaia 53 unde se spune: „Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5.) Atunci inima s-a înmuiat; muribundul a început să plângă ca un copil. Lacrimilor sentimentului de emoție i-au urmat curând lacrimile pocăinței, mărturisirea smerită a credinței și apoi – pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere. – Bolnavul decădea trupește tot mai mult, dar spiritual se întărea și era ca transfigurat. O bucurie lăuntrică a fost partea lui și se odihnea în Isus, Răscumpărătorul lui. Căpitanul stătea într-o seară la patul lui, când deodată paloarea morții i-a acoperit fața și pulsul a început să bată tot mai rar. Muribundul a spus cu glas slab: „**Acum toată nădejdea mea se odihnește în Mântuitorul meu.**” Încă un zâmbet plin de pace și bucurie a trecut peste fața lui; a ridicat mâna, a mai suspinat o dată adânc și a fost la Isus, Domnul lui. Aici n-a intrat

un musafir nepoftit pentru a-l duce pe acest bărbat acasă, acolo unde și-a dorit: **acasă!** – Iată: „Isus Hristos a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.”

Vezi, pentru creștinii adevărați moartea nu este un musafir nepoftit, un tâlhar pânditor, care-l atacă dintr-odată pe călător. Creștinii umblă de mână cu Isus, ei își fac munca zilei cu devotament și dăruire – dar își au ținta sus. Este Domnul Însuși! Isus este acela spre care se grăbește sufletul. Fiecare zi, fiecare ceas le aduce copiilor lui Dumnezeu mai aproape această țintă și nimeni nu le poate contesta această țintă.

Acum permite să fii întrebant: va fi moartea pentru tine un musafir nepoftit? Sau privești spre ea în pacea lui Dumnezeu, pentru că ea te duce la Domnul tău?

Nr. 13

LA REVEDERE!

„Vom fi ca cei care visează. Atunci gura ne va fi plină
de râs și limba de strigăte de bucurie. Atunci se va spune printre neamuri:
„Domnul a făcut lucruri mari pentru ei!” (Psalmul 126,1-2)

În 11 iulie 1897, norvegianul Andrée a urcat cu balonul lui din portul Virgo, care este sus, în nord, pentru a traversa Polul Nord. El și-a făcut pregătirile cu grijă, a contat pe un curent de aer care trebuia să-i poarte balonul în linie dreaptă de la arhipelagul Franz-Joseph, cele mai nordice insule descoperite până acum, peste Polul Nord spre America de Nord. Niște străini i-au trimis cutezătorului explorator al Polului Nord o duzină de sticle de șampanie, ca atunci când va fi atins Polul Nord, să poată bea o cupă de șampanie. Acest mesaj a sunat într-adevăr foarte vesel, dar omul, care-și începea călătoria morții, s-a simțit cu siguranță altfel. A venit ceasul când a urcat în nacela balonului umplut. Totul era pregătit pentru plecare. Cablurile au fost desfăcute, a fost începută călătoria din care n-a mai existat o întoarcere acasă. Balonul și îndrăznețul lui conducător n-au mai fost văzuți, marea de gheață n-a restituit nimic din prada ei.

Vine și pentru tine ceasul plecării, în care ultima funie care te leagă de acest pământ va fi dezlegată și îți va fi spus ultimul salut de despărțire din partea celor care rămân în urmă. Știi unde vei merge atunci?

„**Plecarea!**” Toți cunoaștem acest cuvânt care pecetluiește zilnic în mii de feluri despărțirea între cei care pleacă și cei care rămân. Trenul pleacă. Cei care rămân în urmă văd realitatea că cel care tocmai fusese în mijlocul lor, s-a dus. Au fost schimbate ultimul sărut între soț și soție, între mamă și fiu, ultima strângere de mână între prieten și prieten. Unul pleacă plin de speranță în întâmpinarea unui viitor de aur, nou; celălalt privește plângând înapoi la dragostea și fericirea care acum au rămas în urma lui. Clipa în care trenul a plecat, transformă în realitate despărțirea dintre cândva și acum, dintre trecut și viitor. Toți au văzut apropiindu-se clipa, au văzut limba ceasului mutându-se – apoi a venit cuvântul: **plecarea!** Nimeni n-ar putea amâna despărțirea.

Această pildă despre deces, despre despărțirea pe care o aduce moartea, despre plecarea celui care pleacă într-o țară îndepărtată, poate orice copil s-o înțeleagă, dar puțini sunt aceia care le pot striga cu deplină siguranță celor care pleacă de aici: **la revedere!** Ce cuvânt prețios, rostit de multe ori cu dragoste profundă! Când trenul începe să se miște, când vaporul se desprinde de dig: „**La revedere!**” Este un cuvânt de nădejde. Dacă se va împlini? Dumnezeu știe. De câte ori nu se întâmplă altfel decât ne-am gândit!

Creștinismul adevărat, credința vie în Domnul Isus cel prezent, cel răstignit și înviat, conține o deplină siguranță fericită a revederii cu aceia care aparțin Domnului ca iubiți și mântuiți ai Săi. Dumnezeu îi învață să vorbească: „**Știm!**”. Ce știi ei? Ei știu că se odihnesc trăind și murind

în mâinile atotputernice ale lui Dumnezeu, în mâinile harului lui Isus, în mâinile celei mai credincioase dragoste, care nu omite nimic. Ei știu că în clipa morții Îl vor vedea pe Domnul Isus și Împărăția slavei. Ei știu că în casa Tatălui îi așteaptă un locaș minunat, o viață veșnică de pace, de bucurie și de cântări de laudă. Atunci se va împlini: „Vom fi ca cei care visează”. Ei știu că nici o vină nu-i va acuza vreodată înaintea Dumnezeului sfânt, pentru că sângele curs pe Golgota al Mielului lui Dumnezeu, spală orice pată. **Conștiința lor are pace și inima lor are pace.** Ei știu că ei toți, care aparțin Domnului, se vor revedea la El. Ei spun în deplină pace când vine ora despărțirii: la revedere!

Unui fermier bătrân credincios moartea i-a răpit soția. Preotul ținutului, un bărbat bine intenționat, l-a vizitat pe bătrân pentru a-i transmite condoleanțe. Dar n-a găsit un îndoliat. Omul a vorbit cu o asemenea siguranță și bucurie despre apropiata revedere cu soția lui la Domnul, încât preotul a rămas uimit. El a spus după aceea: „Bătrânul a vorbit mereu așa, ca și când soția lui s-ar fi dus numai cu o clipă înaintea lui în camera alăturată.” Într-adevăr, ea plecase înainte, dar el a știut-o bine păstrată la Domnul.

Lasă-mă să te întreb dacă și tu știi ceva sigur despre viitor și despre veșnicie? Sau totul este nesigur?

Zboară un an după altul și nimeni nu știe ce aduce ceasul următor. Ești tu adăpostit pentru timpul de acum în mâinile de Tată ale lui Dumnezeu și pentru veșnicie la inima lui Isus? Orice zi trecută, orice an trecut se scufundă în veșnicie. Oamenii cred că pentru totdeauna! Dar aceasta este o amăgire. Tu îți vei regăsi viața pe tărâmul celălalt, unde vei porni în călătorie în ceasul morții tale, și anume, completă, cu tot ce ai făcut, chiar cuvintele și gândurile tale. Ce a fost rău, te va acuza. Timpul tău risipit, anii tăi pierduți îți vor aduce un seceriș, căci este scris: **„Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va și seceră.”** (Galateni 6,7.) Toate îndemnurile și avertizările pe care Dumnezeu le-a trimis în viața ta – le vei regăsi. Chiar și această pagină – nu hârtia tipărită, ci cuvintele pe care le citești aici – le găsești dincolo iar. Fie te salută ca mesageri ai harului, care au arătat inimii tale calea la Isus, la viața veșnică, fie te acuză ca mesageri ai dragostei lui Dumnezeu, pe care tu ai refuzat-o.

„Cum vă veți distra în zilele de sărbătoare?” a întrebat un tânăr care se bucura de plăcerile vieții, pe un tovarăș de muncă mai în vârstă, în timp ce amândoi se pregăteau să părăsească fabrica. „Numai Dumnezeu știe dacă vom apuca noul an” a fost răspunsul (era în 21 decembrie). „Dar prin harul lui Dumnezeu știu”, a continuat cel întrebat, „că orice mi s-ar întâmpla, mă așteaptă numai **bucurie.**” „Să nu-ți mai faci atunci nici o plăcere pe lume?” a întrebat tânărul. „Să nu mai fii niciodată vesel de-a binelea? Eu, din partea mea, nu las să mi se ia aceasta, să mă amuz câteodată în felul meu, după pofta inimii.” – „Știți și că moartea duce zilnic în veșnicie nenumărați oameni? Nu este posibil să ne ajungă și pe noi, poate mai repede decât am crezut?”, a răspuns creștinul. **„La aceasta mă voi gândi după sărbătorii!”** a exclamat cel mai tânăr. „Întâi vine distracția mea!” – „Dragă H.”, l-a rugat creștinul, „v-am arătat deja de atâtea ori seriozitatea veșniciei, dar zadarnic. Mă tem pentru dumneavoastră. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Omul care fiind muștrat des, își înțepenește grumazul, va fi zdrobit deodată și fără leac” (Proverbe 29,1). Aș vrea să vă întoarceți la Dumnezeu încă astăzi; atunci vom sărbători un An Nou cu adevărat **vesel și fericit** – dacă Dumnezeu ne lasă așa de mult aici jos. – „Nu, nu,” a spus H. râzând, **„astăzi nu.** După ce trec sărbătorile poate mă voi gândi odată la acest lucru.” Cu aceasta, cei doi bărbați s-au despărțit la ușa fabricii. Afară era o ceață atât de deasă, încât abia vedeai pasul următor în fața ta. Din cauza ceții de nepătruns, în seara aceea au avut loc diferite accidente. Mai multe persoane au fost călcate, altele au căzut în apă la digul portului. Ziarul a adus a doua zi, printre alte știri asemănătoare, următoarea notă:

„Aseară la șase și jumătate, paznicul nr. 19 al portului a auzit la B...kai un zgomot în apă, ca și când a căzut în ea un obiect greu. Dar ceața era atât de deasă, încât nu s-a putut organiza o cercetare sau o încercare de salvare mai îndeaproape. Totuși, proprietarul micului vapor

comercial „Peter”, care era ancorat în locul acela, a pus imediat să se arunce la întâmplare o funie de salvare, în speranța că vreun nefericit care o fi căzut în apă, poate o apucă și apoi să poată fi tras sus. Deoarece navigatorul n-a mai auzit nici un strigăt sau sunet, a lăsat funia să atârne liniștită până azi dimineată, când a dispărut ceața. Când au vrut atunci s-o tragă în sus, s-a văzut la suprafața apei plutind cadavrul unui bărbat, care, după cum părea, a întins mâna după funie, dar probabil n-a mai avut putere pentru un strigăt de ajutor.” Cadavrul a fost recunoscut curând de către angajați; cel înecat n-a fost altul decât tânărul bărbat, pe care Dumnezeu încă în seara trecută l-a avertizat și l-a rugat atât de insistent să se convertească astăzi, dar care a refuzat, zâmbind, îndemnul serios cu vorbele: „După ce trec sărbătorile poate mă voi gândi odată la lucrul acesta.” – Acum l-a chemat Dumnezeu așa de repede în veșnicie, unde orice suflet care este rechemat în păcatele lui, va trebui să fie pentru totdeauna departe de Dumnezeu, în chin și rușine.

Fusese o despărțire pentru totdeauna. **Nu este aceasta ceva serios și pentru tine?** Apucă-L pe Isus și mântuirea Lui! Nu spune: după sărbători! Nu spune: mâine! Dumnezeu te cheamă ca să apuci azi harul și viața veșnică. „Cine crede în Fiul are viața eternă; și cine nu se supune Fiului, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3,36.)

Nr. 14

PRIMEJDIE ÎN PERSPECTIVĂ

„O, țară, țară, țară, ascultă cuvântul Domnului!”
(Ieremia 22,29)

Acum 1000 de ani Germania a fost pustiită prin atacurile repetate și prin incursiunile de pradă aproape anuale ale maghiarilor. Unde își mânau caii, acolo transformau ținutul în cea mai tristă pustie. – Câmpurile semănate erau devastate, animalele erau mânate de acolo, casele transformate în cenușă, orice avere agonisită era răpită. La acest dușman n-au găsit îndurare nici inocența drăgălașă a copiilor, nici capul venerabil al bătrânului. Moloz și ruine caracterizau cât vezi cu ochii drumul acestui dușman. La apropierea lui toată lumea fugea în spatele zidurilor și a fortificațiilor cetăților sau în desișul pădurilor. Ferice de cel care își salva pielea! Chiar și numai priveliștea acestor dușmani îi umplea pe germani de aversiune. Statura scundă, ochii sclipitori adânciți în fața brună, urâtă, capul tuns la zero cu excepția a trei cozi și în plus sunetul aspru al limbii străine – toate acestea păreau să-i facă asemănători mai degrabă cu diavolul decât cu oamenii.

Împăratul Heinrich I a fost eliberatorul patriei noastre de această forță distructivă a unui dușman care părea invincibil. El a făcut la granițe fortărețe, a pus să se înconjoare localitățile cu fortificații și ziduri și și-a format în bătălii de mai mulți ani o ceată de luptători împotriva înțoarcerilor lor. El i-a biruit pe maghiari în bătălia de la Merseburg în anul 933 și a cucerit astfel libertatea patriei noastre.

Cine călătorește astăzi cu trenul prin țara germană înfloritoare, vede peste tot prosperitate crescândă. Nu peste mult vom trăi aniversarea centenară a acelor zile, în care în anul 1814 cele din urmă oștiri dușmane au călcat pământul german. O sută de ani de dezvoltare pașnică în interior, chiar și în anii războaielor noastre în afară – ce binecuvântare de la Dumnezeu! Și pentru poporul nostru este valabil acest cuvânt: „Nu vezi că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2,4). Dar în ciuda întregii culturi crescânde și în ciuda creșterii bunăstării, în poporul nostru au pătruns dușmani mai răi decât hoardele maghiarilor prădători – neobrăzarea viciului pășește nevoalată prin poporul nostru. Nu numai despărțirea de Dumnezeu, ci vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu, nu numai indiferența, ci anticreștinismul se răspândesc în ziare și în

cărți, în localurile de distracție, pe străzi, în case, cu imoralitate și nerușinare înspăimântătoare în fața ochilor întregii lumi. O privire în cărțile și revistele care sunt ținute pentru vânzare în toate gărilor, ajunge pentru a arăta adevărul. Acești dușmani pustiesc poporul nostru și jefuiesc patria noastră de cele mai prețioase bunuri ale ei: credința, teama de Dumnezeu, credințioșia, adevărul și scrupulozitatea. Ele strică și otrăvesc tineretul. „Lucrările lor sunt lucrări ale nelegiurii și fapta vicleniei este în mâinile lor. Picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge nevinovat. Gândurile lor sunt gânduri ale nelegiurii, pustiirea și nenorocirea sunt pe cărările lor. Ei nu cunosc calea păcii și nu este judecată dreaptă în pașii lor; și-au sucit cărările. Oricine umblă pe ele nu cunoaște pacea.” (Isaia 59,6-8).

În epoca împăraților romani a fost de asemenea o cultură crescândă. O rețea extraordinară de drumuri pietruite străbătea tot imperiul. S-au dezvoltat circulația corăbiilor, comerțul, au luat ființă poduri extraordinare, palate împărătești, temple, castele de țară. Bogăția a crescut. Puterea politică a statului, susținută de o armată victorioasă, bine disciplinată, părea irezistibilă. – Cu toate acestea era un edificiu putred; imoralitate, lipsă de scrupule, goana după plăceri subminau bazele puterii. Decăderea n-a fost de stăvilit; după 400 de ani imperiul s-a prăbușit. În această perioadă Evanghelia a străbătut toate provinciile imperiului roman. Aici era un izvor de putere, de înnoire a vieții pentru toți. Dar această putere de viață înnoitoare a creștinismului viu a fost respinsă de puterea statală păgână, prigonită și combătută cu foc și sabie.

Și poporul nostru a avut succese extraordinare în toate domeniile: ale culturii, ale descoperirilor, ale navigației, ale științei și ale tuturor prestațiilor militare. Dar în același timp păcatul a ridicat capul, iar mesajul salvator al Evangheliei a fost respins; dar nu de puterea statală, ca odinioară în imperiul roman, ci de masele largi ale poporului, atât printre cei educați, ca și printre cei neșcoliți, care-și câștigă pâinea cu munca mâinilor lor. În poporul nostru se înfățișează unele lucruri care amintesc de Sodoma și Gomora. Citim în ziare, în dezbaterile de la tribunal lucruri pe care pe vremuri nu îndrăzneam să le numim, pentru care s-a folosit dintotdeauna cuvântul sodomie (compară cu Romani 1,26-27). Într-adevăr, satan a invadat poporul nostru cu toată puterea, cu înșelăciunea păcatului, cu viclenia ademenirii, pentru a răpi oamenilor ultimul lucru pe care-l mai au: credința în Dumnezeu, teama de păcat, teama de judecata lui Dumnezeu. Nu numai poruncile divine și Cuvântul Dumnezeului veșnic sunt declarate fără valoare; nu; se batjocorește ceea ce este omenește respectabil, cuviincios; vor să facă în acestea o ruptură, ca păcatul să aibă cale liberă sub toate formele. Dar Dumnezeu spune: „Vai de cei care numesc răul bine și binele rău, care socotesc întunericul drept lumină și lumina drept întuneric, care dau amarul drept dulce și dulcele drept amar.” (Isaia 5,20.)

Când pe timp de inundații în zona Oder-ului și a Vistulei amenință primejdia că vor fi sparte digurile, că viitura va inunda satele cât vezi cu ochii, se bat clopotele de alarmă. Toți bărbații sunt chemați pe diguri pentru a întări stăvilarele protectoare în locurile cele mai primejdioase – dacă acțiunea reușește, ținutul înfloritor rămâne ferit de inundația distrugătoare – dacă nu reușește, dacă digul este rupt, puhoiul țâșnește înăuntru. Mai repede decât credem, forța curentului ajunge la câmpul înfloritor mai înainte, la locuințele pașnice. Casele se prăbușesc, puhoiul duce cu el lucrurile din casă, recolta, animalele, ba chiar și copiii din leagăn, nimeni nu-l poate opri. Această primejdie există pentru poporul nostru în privința păcatului care inundă, a înstrăinării de Dumnezeu. Digurile temerii de Dumnezeu și ale rușinii față de rău au fost rupte deja, de multe ori se revarsă în poporul nostru și un puhoi lat de neleguire și de păcat. Este vremea ca toți creștinii adevărați să fie chemați pe diguri, pentru a mărturisi generației zilelor noastre Cuvântul lui Dumnezeu și Evanghelia harului, că a venit un Mântuitor. Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit pe pământ, în lumea păcatului, a morții, pentru a purta blestemul pentru cei vinovați. Sângele Lui a curs pe crucea de la Golgota, ca oricine, care crezând va chema Numele Lui, să fie deplin eliberat de vina păcatului și de blestemul păcatului. Mulți, mulți care se numesc creștini, n-au auzit încă niciodată că Dumnezeu îi cheamă pe păcătoși la pocăință, pentru a-i mântui și a-i elibera, dar că totodată se apropie ziua judecății, ceasul în care păcătosul vinovat

nu mai poate găsi har. Un bărbat sincer a spus de curând într-o adunare de studenți germani: „Vedem cum poporul nostru este despărțit de bazele creștinismului. El se scufundă în adâncurile slujirii păcatului. Avem nevoie de creștini care să pună în joc toată puterea vieții lor, toată existența lor, toată dragostea lor, pentru a sta în mijlocul poporului nostru ca martori ai Evangheliei.” Da, de asemenea bărbați avem nevoie printre: soldații, marinarii, funcționarii, ofițerii noștri, ba chiar în toate stările sociale și meseriile, pentru a smulge sufletele oamenilor de la veșnica pierzare.

Orice creștin adevărat este martor al lui Isus Hristos în mijlocul unei lumi care nu-L cunoaște pe Isus. Înainte de a pleca în slava Tatălui, Domnul a spus alor Săi: „Veți primi putere, când Duhul Sfânt va veni peste voi și veți fi martorii Mei atât în Ierusalim cât și în Iudeea și Samaria și până la marginile pământului.” (Faptele Apostolilor 1,8.) Deci pentru aceasta sunt copiii lui Dumnezeu în viața pământească, pentru a-L mărturisi pe Isus unei lumi pierdute de păcătoși, care nu-L cunoaște pe Isus, pentru a-L mărturisi în familiile lor, printre confracții lor și oriunde îi așează Domnul. „În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4,12).

Această pagină te cheamă și pe tine la Mântuitorul! Ea vrea să-ți deștepte conștiința și să-ți facă ochiul văzător pentru a recunoaște puterea păcatului care te înconjoară, dar și pe Mântuitorul salvator. Isus te cheamă la pocăință, la har, la viața veșnică. Dacă o apuci prin credință, Dumnezeu îți va binecuvânta viața și te va așeza să fii binecuvântare pentru alți oameni.

Nr. 15

O FAȚĂ RADIOASĂ

„Pentru că Dumnezeu care a spus: „Lumină să strălucească din întuneric”, El a strălucit în inimile noastre,
pentru a da lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu
pe fața lui Isus Hristos.” (2 Corinteni 4,6)

Un tânăr portretist iudeu l-a rugat pe un bărbat să-l picteze ca model pentru un tablou. În ciuda tinereții lui, acest artist era nefericit, împovărat de vină, fără pace. Religia lui nu-i oferea nici o consolare pentru a rupe lanțurile păcatului. Știa bine că este nefericit, dar nici nu cunoștea pe nimeni altcineva despre care să creadă că este fericit. În timp ce privea acum fața bărbatului pe care o picta, a observat că pe această față și în acești ochi era o licărire minunată de pace și fericire. Cu cât studia mai mult această față, cu atât mai remarcabilă și mai atrăgătoare i se părea această înfățișare. În fiecare zi când „modelul” lui venea la ora stabilită, ea părea să fie aceeași. În sfârșit, tânărul pictor l-a rugat să-i permită să-i adreseze o întrebare: „Vă rog, spuneți-mi, sunteți într-adevăr fericit, cum pare după expresia feței dumneavoastră?” Răspunsul a fost: „Da, sunt absolut fericit. Cel care mă face fericit este Isus Hristos, Mântuitorul meu. Sunteți iudeu, Cel care mă face fericit este Mesia al dumneavoastră. Sunteți într-adevăr nefericit și fără pace?” Tânărul israelit a auzit apoi o mărturie despre aceea că și povestitorul a fost cândva nefericit și apoi a venit la Isus ca un păcătos pierdut, care l-a făcut liber și bucuros. El a auzit vestea despre harul lui Dumnezeu, despre dragostea care l-a mânat pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce, pentru a suferi dreapta judecată pentru păcătoșii vinovați și pătați. A auzit vestea bună că pentru toți păcătoșii vinovați se găsește o iertare desăvârșită, ba chiar viața veșnică la picioarele lui Isus, care odinioară a fost adus pe cruce de marele preot al lui Israel și de farisei, afară, în fața porților Ierusalimului. În încheiere, fericitul ucenic al lui Isus i-a dat pictorului un Nou Testament și l-a rugat să-l citească până-L recunoaște pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, apoi să se smerească

înaintea Lui și să I se închine. Dumnezeu i-a deschis acestui fiu al lui Avraam inima și ochii, pentru a-L recunoaște pe Mesia al lui – el a devenit proprietatea și mărturisitorul lui Isus. Într-o scrisoare lungă către tatăl lui a povestit părinților lui că L-a găsit pe Isus. Tatăl, furios, a venit cu un rabin ca să-l ducă pe fiu la casa de nebuni. Dar fiul părea prea rațional pentru ca tatăl să-și ducă la îndeplinire acest plan. L-a luat acasă cu el, pentru a-l supraveghea. Dar în ființa fiului era o smerenie, o pace și o dragoste, care au impresionat puternic inima mamei. Ea l-a determinat pe tatăl mânios la îngăduință și răbdare. Părinții au hotărât să-l tămăduiască pe fiu pe căile lui stricătioase trimițându-l la B., pentru a ajunge acolo sub alte influențe. Dar puterea noii vieți s-a dezvoltat cu o tărie irezistibilă în tânărul pictor. **El găsisese viața.** Cum este scris: „Pentru că cine Mă găsește, găsește viața și va obține bunăvoința Domnului.” (Proverbe 8,35.)

Expresia feței radiind de fericire a unui copil al lui Dumnezeu fusese în mâna Domnului un mijloc ca strălucirea dragostei lui Dumnezeu, care luminează de pe fața lui Isus Hristos, să poată lumina în viața întunecoasă a acestui pictor. A luminat ea deja în viața ta? Știi tu, de fapt, ce înseamnă **viața**?

Chiar Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Duhul lui Dumnezeu și relația cu Dumnezeu dau naștere la fețe luminoase. Când Moise a fost la Dumnezeu 40 de zile și 40 de nopți, citim despre el: „Când a coborât Moise de pe muntele Sinai, Moise nu știa că pielea feței lui strălucea pentru că vorbise cu El; și Aaron și toți fiii lui Israel l-au văzut pe Moise și, iată, pielea lui strălucea.” (Exod 34,29-30.) Așa citim și despre primul martir al Adunării lui Isus Hristos, despre Ștefan, când a stat în fața dușmanilor lui adunați: „i-au văzut fața ca o față de înger.” (Faptele Apostolilor 6,15.) Aceasta nu este scris numai în Biblie, aceasta se mai vede și astăzi. În urmă cu câțiva ani se citea într-un raport misionar din China despre o misionară care a fost numită de chinezi „fața radioasă”. Dar aceasta se poate vedea și în Germania.

În St. era o familie în mizerie, pentru că tatăl era un băutor. Dar acest bărbat avea o comoară pe care n-o cunoștea și o fericire pe care n-o înțelegea. Avea o fiică pe nume Hanni; și acest copil Îl cunoștea pe Isus ca Mântuitor și Salvator al ei, Îl cunoștea pe Dumnezeul atotputernic ca Tată al ei, „ascultătorul rugăciunii”. Hanni se ruga pentru tata și pentru mama. A durat o vreme, apoi mama a venit sub Cuvântul lui Dumnezeu și s-a întors la Isus, dar tatăl s-a împotrivit mult timp, până s-a lăsat determinat, în sfârșit, să meargă cu soția lui la adunare, la vestirea Evangheliei. S-a făcut târziu până a venit tata acasă. Când a venit, în sfârșit, acasă, Hanni l-a privit și a spus: „În seara aceasta trebuie să fi fost foarte luminos în sală; fața ta încă mai strălucește.” Tata a mers în cameră și a închis ușa în urma lui. După o vreme soția l-a auzit în cameră vorbind, a deschis încet ușa și l-a văzut pe bărbatul ei îngenuncheat în rugăciune. Aceasta n-o văzuse încă niciodată. Când s-a întors apoi din cameră la ai săi, le-a spus că astăzi și-a dat inima Domnului. De atunci au trecut aproape trei ani. De atunci se spune în acea familie: De când nu mai bem, avem mereu mulți bani în plus. Deci și acest băutor a devenit o față radioasă, când strălucirea harului a luminat în inima lui. Fețele radioase ale adevăraților copii ai lui Dumnezeu sunt predici puternice pentru astfel de oameni, care sunt nefericiți, nesatisfăcuți, împovărați de vină și legați cu lanțurile păcatului.

O fată, a cărei viață semăna exact cu trecutul pe care l-a avut marea păcătoasă care a venit odinioară la Isus și și-a plâns lacrimile pe picioarele Lui, fusese în diferite instituții de corecție, în case numite sugestiv „Magdalena”, fără cel mai mic rezultat. Ea a încheiat fiecare încercare de felul acesta, cu aceea de a se întoarce la vechea ei cale păcătoasă. Cu toate acestea, câteva creștine credincioase au hotărât să ia fata în grija lor și s-o mai ducă o dată într-un institut de felul acesta. Dar când a fost întrebată dacă este de acord, răspunsul ei a fost după cum urmează: „Toată dragostea dumneavoastră pentru mine este osteneală pierdută, pentru că eu nu văd în viața dumneavoastră ce m-a întâmpinat în altă parte. Este o spălătoreasă aici în oraș și de câte ori mă întâlnesc cu această femeie, sunt biruită. De pe fața ei radiază cu totul altceva decât de pe fața și din ființa dumneavoastră. Dacă vreți să mai faceți ceva pentru mine, atunci duceți-mă la această femeie; numai ea mă mai poate ajuta.” Au vizitat spălătoreasa; era dispusă să primească

sărmana fată. Avea numai două camere; în una dormea ea, cealaltă servea drept spălătorie. Ce a făcut? Și-a mutat patul din cameră în spălătorie, apoi i-a aranjat sărmanei fete un pat în singura ei cameră și a făcut-o pe aceasta așa de comodă pentru un musafir, cât a putut. În timpul zilei era harnică la munca ei; seara și dimineața îi citea fetei un capitol din Biblie și-și pleca genunchii împreună cu ea înaintea Domnului. Nu predica mult, dar strălucea ca o lumină. N-a durat mult și într-o zi a venit fata și a rugat-o dacă poate să ajute la spălat. I s-a permis. Fața mereu radioasă și permanenta bucurie a acestei creștine voioase au copleșit-o pe păcătoasă în așa măsură, încât într-o zi a căzut la pieptul spălătoresei și a exclamat. „Sunt biruită! Doresc mult să rămân la dumneavoastră.” A fost într-adevăr o fată biruită și a fost dezlegată de toate legăturile păcatului; de atunci trăiește ca un copil încercat al lui Dumnezeu.

Acum ai citit destul despre fețe radioase și despre efectul acestor raze. Aceste fețe radioase seamănă cu luna care lasă să reflecte lumina primită a soarelui, într-o lume întunecoasă. Astfel, oamenii în inima cărora Isus a luminat cu dragostea lui Dumnezeu, trebuie să fie o predică ambulată, o cântare fără cuvinte despre fericirea copiilor lui Dumnezeu, despre credințioșia marelui lor Păstor, în prezența căruia le merge bine. El a spus alor Săi: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea: Eu nu vă dau cum dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.” (Ioan 14,27.)

La întrebarea: ce este creștinismul adevărat? se poate răspunde în diferite feluri. Un răspuns sună astfel: Creștinismul adevărat este fericirea inimii și pacea inimii care strălucesc din ochii copiilor iertați ai lui Dumnezeu, pentru a arăta altor oameni unde se găsește fericirea adevărată. Dacă vrei să devii un astfel de creștin, atunci pășește cu vina păcatului vieții tale, cu inima sinceră în fața Mântuitorului păcătoșilor vinovați, înaintea lui Isus, care este prezent. Spune-I cine ești, din ce viață vii, ce ai făcut, ce-ți apasă conștiința. Privește, crezând, spre crucea de la Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu a purtat și a ispășit vina ta. Cheamă Numele Lui și fii convins că este voia harului lui Dumnezeu să-ți dea o fericire așa de strălucitoare și o pace atât de profundă, încât ochii și fața ta să poată lumina de bucurie și de pace.

Nr. 16

STĂPÂNIREA ÎNTUNERICULUI

„care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale.” (Coloseni 1,13)

Există stăpâniri îngrozitoare. Unii dintre regii negri africani, de exemplu regele din Dahome, în al cărui regat și astăzi oamenii se mai închină la șerpi, au un regim nespus de crud. Orice fel de pedeapsă cu moartea, plină de chin, scufundatul în mlaștină, îngroparea de vii sunt executate fără sentință după toanele acestor tirani.

Și în Europa au existat destui asemenea domnitori. Dacă citim, de exemplu, despre prigonirea creștinilor credincioși din Franța sub Ludovic al XIV-lea, cum acest om vicios a pus să fie prigoniți, torturați și omorâți cei mai devotați supuși ai lui din cauza credinței, ne facem o părere despre ce binefacere este o stăpânire dreaptă și loială. De-ar înțelege mulți din poporul nostru lucrul acesta și să învețe să mulțumească pentru nenumăratele binecuvântări și binefaceri de care se bucură patria noastră.

Când în zilele revoluției, în Franța, puterea era în mâinile temutului Robespierre, zilnic erau omorâți sute de oameni fără sentință și alte sute erau zilnic aruncați în închisori, pentru a aștepta acolo ziua execuției lor. Această perioadă s-a numit „Zilele terorii”. – Se poate învăța de aici ce înseamnă a trăi sub o stăpânire a întunericului. Firește că în aceste zile toată lumea a văzut nedreptățile lor barbare. Oricine a știut la ce să se aștepte.

Adevărata stăpânire a întunericului este satan și puterea lui. Satan, balaurul, „șarpele cel vechi” (Apocalipsa 20,2) este stăpânul întunericului. Cuvântul lui Dumnezeu îl numește: „domnul puterii văzduhului, care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2,2). El se ține ascuns și i-a învățat pe oamenii peste care stăpânește, amăgirea că el nu este aici, că nu există. Dar el este aici, cel mai înfricoșător vrăjmaș, mai rău decât un ucigaș, tâlhar, hoț, falsificator de bani, escroc – toți aceștia nu sunt decât elevii și ucenicii lui.

Satan este un stăpân crud, el îi duce pe oameni pe un drum al întunericului. El este dumnezeul veacului acestuia, el a întunecat mintea necredincioșilor, ca să nu strălucească pentru ei lumina Evangheliei (2 Corinteni 4,4). El își obligă supușii să se distrugă singuri, pe ei și fericirea vieții lor.

Nu numai păcatele impertinente ale celor adulți, ah, adesea ale oamenilor încărunțiți, sunt cele care demască în fața ochilor noștri căruia stăpân îi slujesc ca robi, că sunt slujitorii lui satan – nu, de multe ori recunoaștem deja în copii, despre care nimeni n-ar fi crezut, că nemilosul distrugător îi mână la slujit.

În fața camerei corecționale din Arnsberg a stat de curând un ucigaș de 14 ani, un băiat încă de vârstă școlară din L., care a aruncat în apă un coleg de joacă de șase ani, al cărui cap l-a izbit atâta timp de un colț de piatră care ieșea din apă, până când băiatul a fost mort.

În Berlin s-a întâmplat în anul 1907, că elevul B., de doisprezece ani, a sustras o bucată de var de la o construcție în lucru. A pus această bucată într-o sticlă în care a turnat apă. Apoi a astupat sticla, a pus-o pe un par și a așteptat explozia. Când elevul A. G. de unsprezece ani s-a apropiat, B. l-a silit să dea sticla jos. Abia a apucat băiatul G. sticla, că a și urmat explozia. Conținutul sticlei s-a revărsat peste fața nefericitului G., orbind ochii pe loc. Băiatul vrednic de compătimit a fost dus la clinica de ochi, dar are puțină speranță să-și păstreze lumina ochilor.

Ar fi ușor de adăugat încă sute de rapoarte din curțile de justiție. – Toți acești delincvenți tineri știu că păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu, că fac ce este rău, totuși îl fac. Ei sunt legați, nu numai prin firea lor rea înnăscută, ci la fel de mult prin propria lor vină.

Noi toți suntem născuți și am crescut sub puterea lui satan. Dar mulți, mulți sunt și în afară de aceasta **legați cu lanțuri deosebite ale păcatului, prin vină deosebită.**

Iată-l pe acest om irascibil! Pentru că odinioară a comis conștient păcatul mâniei, satan l-a legat cu lanțul arțagului și l-a târât acolo unde el n-a vrut.

Iată un exemplu: În G., la Hann.-Münden, bătrânul K., de 78 de ani și-a omorât fiul de 42 de ani după un scurt schimb premergător de cuvinte, cu o lovitură de cuțit de măcelar în abdomen. K., care era cunoscut ca om certăreț, în timp ce cel omorât se bucura de cea mai bună reputație, întâi și-a doborât victima la pământ cu un ciocan greu.

Acest bătrân de 78 de ani cu siguranță n-a vrut niciodată să devină ucigașul fiului său. Totuși a devenit – satan l-a mână,

Iată-l pe bețiv, care a mers cu prietenii de cârciumă împotriva avertizărilor mamei, împotriva rugămintelor pline de lacrimi ale soției, – privește ce a făcut satan din el în ciuda tuturor lacrimilor și a intențiilor bune pe care le-a rostit în ceasurile când s-a trezit din beție – un sărman om legat, care decade la trup și la suflet. Ce tablou jalnic când asemenea oameni îmbăcșiți de murdărie, fără casă, incapabili să muncească, sunt atrași mereu la aceeași cârciumă proastă, în care a fost începutul mizeriei lor.

Mulți o știu limpede, o rostesc cu vorbe deslușite, că păcătoșenia lor îi ruinează pentru timp și veșnicie – cu toate acestea păcătuiesc mai departe, stăpânul lor sumbru îi silește. Spurgeon, marele evanghelist, a folosit următoarea pildă pentru a prezenta oamenilor felul de a fi și de a acționa al lui satan:

Un tiran oarecare a chemat la sine pe unul dintre supușii lui și l-a întrebat: „Care este ocupația ta?” - El a răspuns: „Sunt fierar.” – „Du-te acasă” a poruncit tiranul, „și fă-mi un lanț așa și așa de lung!” – El s-a dus acasă, lucrarea a durat mai multe luni și în tot acest timp n-a primit nici o

plată, ci n-a avut decât osteneala și greul muncii. Lanțul a fost în sfârșit gata și l-a dus domnitorului. Acesta a spus: „Du-te și fă-l de două ori pe-atât de lung!”

El nu i-a dat nimic cu care să-l poată face, ci l-a trimis să lucreze pe cheltuiala proprie. A lucrat mult timp și l-a făcut de două ori mai lung. L-a adus iar și domnitorul a spus: „Du-te și fă-l și mai lung!” - Și ori de câte ori venea și aducea lanțul, auzea numai porunca să-l facă și mai lung. Și când l-a adus ultima oară, domnitorul a spus: „Luați-i lanțul, legați-i cu el mâinile și picioarele și aruncați-l într-un iaz de foc!” Aceasta a fost plata pentru munca lui cu lanțul. Aici este o observație pentru voi, robi ai lui satan! Stăpânul vostru, diavolul, vă pune să faceți un lanț. Unii dintre voi lucrează deja de 50 de ani la zalele lanțului și el spune: „Du-te și fă-l și mai lung!” Duminica viitoare te vei îmbăta și aceasta va fi o altă zală; luni vei comite o faptă necinstită și astfel vei continua de la o zi la alta să adaugi zale noi acestui lanț; și dacă ar fi să trăiești încă douăzeci de ani, diavolul va spune: „Pune mai multe zale la el!” Și în cele din urmă se va spune: legați-i mâinile și picioarele și aruncați-l în cuptorul cu foc! Căci „Plata păcatului este moartea”.

Această pildă se poate folosi la lanțul băutului, al minciunii, al trândăviei, al mâniei, al poftii carnale, al flecărelilor bârfitoare și la orice fel de robie a păcatului. – Ce tiran este satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu! În toate este contrariul a tot ce este și face Dumnezeu. Dumnezeu este lumină și dragoste – satan este întuneric și ură. Isus aduce viață și eliberare, satan aduce moarte și sclavie.

Tu poate nu mergi pe căile slujirii evidente a păcatului sub robia lui satan, totuși îi plătești, fără să vrei, tributul ascultării tale și al dependenței tale. Nu poți să spui: „Sunt liber!” înainte de a fi eliberat într-adevăr din puterea lui.

Dacă simți lanțul păcatelor tale, dacă vrei să devii liber și ai aflat că n-ai putere, - aleargă la Isus. **Fiul lui Dumnezeu este un Eliberator prezent.** Mii de omeni care au venit cu povara păcatului lor și cu robia păcatului lor să caute adăpost la Isus, au avut parte de aceasta: Dumnezeu m-a salvat de sub stăpânirea întunericului și m-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale. Și tu trebuie să ai parte de aceasta. Ușile celulei închisorii păcatului tău sunt deschise, zăvoarele sunt sparte, nimeni nu te poate ține, Isus te cheamă, grăbește-te la El! **Cheamă Numele Lui și spune-i toată vina păcatului și mizeria păcatului tău!**

„Pentru aceasta s-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3,8). Isus este marele Eliberator, care ridică și desface prizonieratul și sclavia oamenilor încătușați în păcate, de îndată ce un om I se încredințează cu credință. El spune: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36).

Nr. 17

CUM IUBEȘTE O MAMĂ

*„Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează,
ca să nu aibă milă de fiul pântecului ei? Chiar dacă
aceasta ar putea uita, totuși Eu nu te voi uita.” (Isaia 49,15)*

Bătrânul gropar din N. săpa un mormânt cum nu săpase încă – era mormântul soției lui! Ea îi fusese răpită pe neașteptate, și anume, a ieșit seara ca să-l caute pe fiul lor, care, datat la jocuri și băutură, hoinărea prin cârciumi. Bătrâna a greșit drumul pe întuneric, a căzut într-un șanț cu apă și s-a înecat. În timp ce tatăl săpa mormântul, au venit cei doi fii ai lui – stăteau plângând la mormânt. Cel pe care mama l-a căutat și nu l-a găsit, era convins printre lacrimi că-l mai caută și un Altul, Isus, Mântuitorul, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu va rupe

o trestie frântă și nu va stinge un fitil care fumează, până va aduce biruința judecății.” (Matei 12,20.) Un creștin pe care Domnul l-a condus la mormânt în ceasul acela, i-a spus acest cuvânt de har fiului care plângea și l-a încurajat să caute adăpost în har. Dacă acest fiu a apucat harul, nu știu – dar știu că Isus te caută și te cheamă pentru a te salva din căile păcatului și ale înstrăinării de Dumnezeu.

Există câte un mormânt al unei mame, care mărturisește despre dragostea care se sacrifică deplin pentru a salva copilul iubit. În anul 1905 a fost înmormântată în B. o mamă care și-a salvat micul fiu din fața vagonului de tramvai care se apropia în goană; pentru a-l salva, mama trebuia să-l azvârle în ultima clipă într-o parte și a făcut-o. Ea a fost călcată și zdrobită – ce aducere aminte de Isus, care a venit din ceruri pentru a-i salva pe păcătoșii vinovați din pieirea de neînălțurat. El S-a pus în locul nostru și a luat judecata zdrobitoare a Dumnezeului sfânt asupra capului Său fără vină. „El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53,5.) Aceasta este Evanghelia, vestea harului lui Dumnezeu către tine și pentru tine!

Este o legătură minunată cea care-l leagă pe fiu de mama lui. Raza dragostei care a luminat o asemenea viață începând din copilărie, acționează uneori așa de puternic, încât nici un eveniment al vieții nu poate smulge această amintire din inimă. Binecuvântat este un om care păstrează imaginea mamei sale în furtunile vieții – dublu binecuvântat este cel care are o mamă rugătoare, care este proprietatea lui Isus și cere pentru fiul ei înainte de toate, ca el să găsească prin această lume rea, calea spre slava lui Dumnezeu.

De curând am citit despre o văduvă, care, cum părea, îmbina dragostea ei maternă cu înțelepciunea. Ea, în ciuda sărăciei ei, și-a lăsat fiul să meargă la gimnaziu și apoi la universitate. Ea era o creștină care se ruga și se temea pentru fiul ei talentat, dar care nu era independent și încă neîntors la Dumnezeu. De aceea s-a mutat cu el în oraș, căci voia să fie cu el. – Când K., student acum, ieșea în oraș cu prietenii lui, mama spunea: „Fiule, poți să mergi unde vrei, poți să faci ce vrei și poți să vii acasă când vrei. Dar să știi un lucru: eu rămân trează și mă rog pentru tine până te întorci, dar îți cer ca tu să vii la mine, să mă privești în ochi și să-mi spui „Noapte bună!”” – Fiul a plecat, dar pe unde se ducea și era, nu putea s-o uite pe mama de acasă care veghea și se ruga, care-l aștepta pe el și urarea lui de „Noapte bună!” Ea era permanent în fața lui și l-a ajutat să biruiască ispitele care s-au apropiat de el.

Dacă vrei să fii binecuvântat, atunci cinstește pe tatăl tău și pe mama ta. Fii convins că mâna binecuvântării lui Dumnezeu este deschisă asupra fiecărui om care-și cinstește și-și iubește părinții. Fii de asemenea sigur că împotriva oricărui fiu care ridică tonul sau pumnul la tată sau la mamă, Dumnezeu va ridica tonul și pumnul – iar aceasta este îngrozitor de grav.

Moody povestea despre o sărmană văduvă care și-a trimis fiul la gimnaziu, pentru studii. Era peste mijloacele ei, dar pentru că odorul ei era foarte înzestrat, dragostea de mamă a făcut acest sacrificiu cu multe lipsuri. În acea școală se obișnuia ca promovarea anuală a elevilor să fie legată de o serbare publică, la care erau invitate rudele. Fiul și-a rugat mama să vină, până când ea a acceptat în sfârșit, în ciuda hainelor ei sărăcăcioase. Fiul și-a însoțit mama pe unul dintre cele mai bune locuri, înainte de începerea festivității școlare. Ce uimită a fost mama atunci când fiul ei a fost ales să țină discursul festiv. Când a primit apoi premiul întâi din mâna directorului, el a pășit în fața întregii adunări spre mama lui, a sărutat-o și a spus: „Ia tu premiul, mamă, ție ți se cuvine. Dacă nu m-ai fi ajutat tu la aceasta, n-aș fi avut niciodată parte de el!” Domnul cu siguranță binecuvântează asemenea fii – El a legat promisiunea unei binecuvântări deosebite de porunca: Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta!

Din nefericire, majoritatea fiilor nu pot fi lipsiți de disciplina tatălui, iar asemenea mame, care din dragoste falsă se iau după toate dorințele fiilor, se leagă singure la cap fără să le doară. De aici și vine apoi aspectul dureros că de multe ori fiii văduvelor, în loc să fie mângâiere și sprijin mamei, devin surse de suferință și multe griji. Poate unul sau altul, care are ca fiu de văduvă

datoria deosebită să-i fie reazem mamei sale, lasă să i se amintească prin această pagină câtă dragoste și mulțumire îi datorează mamei. De curând mi-a spus un creștin sincer, că în zilele tinereții sale el a mâhnit-o adânc pe mama lui. În marea durere sufletească din cauza durtății și a insensibilității fiului, mama a făcut un acces grav de tuse cu vărsări de sânge. Fiul, care de atunci încoace a fost cu adevărat bucuria mamei lui, a avut mai târziu de multe ori vărsări de sânge din cauza unei boli de plămâni. El spunea că de fiecare dată își amintește de durerea adâncă pe care a pricinuit-o atunci mamei lui. Fii convins, prietene, că Dumnezeu ia cunoștință de purtarea ta față de mama ta. Deci dacă îi ești dator de mult timp cu o scrisoare și cu mulțumire, atunci nu mai amâna.

Într-o casă distinsă, un cântăreț a prezentat cântece minunate societății adunate. Toată lumea asculta uimită. Dar gazda s-a sculat deodată și a ieșit încet afară. Urechea ei de mamă a auzit strigătul copilașului ei și s-a grăbit să dea ascultare acestui strigăt – plânsul copilului ei exercita asupra inimii ei o putere mai mare decât cele mai frumoase cântece ale cântărețului. Așa a auzit Domnul la intrarea Lui în Ierihon (citește Luca 18,35-43), strigătul unui sărman cerșetor orb; așa aude El și astăzi printre tonurile cântărilor cerești de laudă și în sunetul harfelor celor biruitori, suspinul celor temători și gânguritul copilașilor, strigătul celor nenorociți. Și El Se grăbește să răspundă celor care-L cheamă, care-L cheamă cu seriozitate.

Studiază dragostea mamei tale; astfel vei obține o înțelegere mai bună a dragostei Dumnezeului tău. Pricepe că dragostea maternă este numai o rază din inima lui Dumnezeu. Harul și înțelepciunea lui Dumnezeu au plantat dragostea maternă în inima omului, pentru a întrețese toată lumea, toate națiunile și toate familiile, ba chiar toate viețile omenești cu o rețea ale celor mai minunate binecuvântări, bucurii, bunătați. Ce dragoste trebuie să fie în inima lui Dumnezeu, dacă un singur gând al lui Dumnezeu, coborât în inima omului, face să se reverse un asemenea torent de dragoste și binecuvântare peste toate generațiile oamenilor! Toți cei care aparțin Domnului sunt îndemnați „să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința” (Efeseni 3,19). Și El Însuși ne lasă să aruncăm o privire în inima Lui când strigă Ierusalimului: „De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripi și n-ați vrut!” (Matei 23,37.)

Este valabil și pentru tine acest: „Și n-ați vrut!”? Este dragostea de mamă cea prin care o găină își desface aripile și-și cheamă puișorii. **Pe tine te cheamă dragostea lui Dumnezeu!** Isus vrea ca viața ta să vină sub har; El te cheamă ca să te salveze pentru timp și veșnicie din tot blestemul păcatului. Deschide-ți inima pentru dragostea Lui, acceptă-L pe Isus ca Mântuitor și salvator al tău!

Nr. 18

DOVADĂ PRIN FAPTE

**„Evlavia este de folos în toate, având promisiunea vieții,
a celei de acum și a celei viitoare.” (1Timotei 4,8)**

Un cavalerist bătrân povestea copiilor lui despre feluritele primejdii în care a fost păzit prin puterea și bunătața lui Dumnezeu: fie că, alunecând de-a-ndăratelea pe o pantă abruptă, am zăcut împreună cu calul meu jos pe pământ, fie că armăsarul meu în plină goană s-a rostogolit înainte sau dacă, așa cum s-a întâmplat în război, m-am prăbușit sub gloanțele franceze – îngerii lui Dumnezeu m-au păzit de orice vătămare pe timp de război și de pace, căci a fost voia Lui plină de har să mă păstreze cu mădularele sănătoase până la anii mei înaintați. Acest călăreț bătrân era deci convins că în afară de lumea vizibilă, în afară de soldații lui, de căminul lui și de familia lui mai există o lume nevăzută, care intervine în viața vizibilă. Ești și tu convins că există

un Dumnezeu sfânt, atotputernic, Persoana minunată a Mântuitorului prezent, Isus Hristos, Fiul înviat al lui Dumnezeu? Crezi într-adevăr că El dă ascultare rugăciunilor, că El dirijează împrejurările, îndepărtează primejdiile, potolește nevoia? Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Evlavia este de folos în toate, având promisiunea vieții, a celei de acum și a celei viitoare.” Dar nu numai Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu este Cel care mărturisește atotputernicia și dragostea lui Dumnezeu și a lui Isus, Mântuitorul prezent al păcătoșilor și lumea nevăzută, ci Dumnezeu a purtat de grijă ca faptele omenești să fie convinse de acest adevăr cu dovezi prin fapte. Privește puțin la aceste dovezi prin fapte despre realitatea Mântuitorului prezent și a lumii nevăzute.

Un muncitor credincios din fabrica din B., tatăl unei cete mari de copii, care și astăzi, cu părul cărunt, mai câștigă pâinea pentru sine și ai săi, povestește: Într-o zi mi-au trebuit neapărat 100 de mărci, pe care trebuia să le plătesc în acea zi, dacă voiam să nu ajung în complicații rele și să-mi pierd pâinea. M-am dus în necazul meu la mai mulți bărbați despre care credeam că pot și vor să mă ajute, dar ei au spus: Nu! M-am întors acasă, am închis ușa camerei mele și L-am rugat pe Domnul să mă ierte că m-am dus la oameni și că n-am venit la El. În rugăciune am spus: „O, Doamne, Tu ai spus în Cuvântul Tău că mă vei asculta. Iată, trebuie să am acești bani și Tu trebuie să îngrijești de lucrul acesta chiar dacă ar trebui să pui în mișcare cerul și pământul.” Apoi am avut de făcut un drum la poștă pentru firmă. Atunci m-am întâlnit cu un creștin credincios, despre care știam că este bogat, dar cu care nu vorbisem încă niciodată vreun cuvânt și care abia dacă mă cunoștea. El mi s-a adresat cu cuvintele: „Sunteți la necaz?” M-am simțit jenat și atunci el a spus: „Vorbiți!” Atunci i-am spus rugămintea pe care i-am prezentat-o Domnului. El a răspuns: „Atunci sunteți omul potrivit. Am primit o moștenire și I-am spus Domnului: Doresc să dau ceva unui frate sărac.” Mi-a dat 100 de mărci.

Nu este această întâmplare o dovadă prin fapte să existe un Dumnezeu prezent, care ascultă în mod minunat rugăciunile alor Săi? Deci **prima dovadă prin fapte**: Dumnezeu atotputernic și prezent ascultă rugăciunea credinței cu minunate călăuziri și providență.

Un grup de muncitori din fabrică a venit într-o adunare de evanghelizare, pentru a tulbura vestirea Cuvântului lui Dumnezeu. Dar puterea prezenței lui Dumnezeu a făcut ca toți să trebuiască să rămână liniștiți. Conducătorul acestui grup ostil lui Dumnezeu și-a dus până acum permanent ultimul ban la cârciumă pentru rachi, rar a venit treaz acasă. Sărmana lui soție și nefericiții lui copii degradați n-aveau în el un tată. Dimpotrivă, nu lipsea niciodată când era în sat vreo bătaie, toate boacănile ușurate erau executate sub conducerea lui. Acest bărbat, de care se temea tot satul din cauza beției și a brutalității, a venit iar la Cuvântul lui Dumnezeu patru săptămâni după acea adunare. Martorul Evangheliei a vorbit din capitolul 6 al prorocului Isaia. Prorocul s-a recunoscut acolo pe sine în lumina lui Dumnezeu și s-a prăbușit conștient de păcătoșenia lui. Acel muncitor bădăran asculta cu atenție încordată. După ce s-a terminat adunarea și majoritatea ieșiseră afară, s-a apropiat de vorbitor cu întrebarea: Este acesta adevărul deplin, cel pe care tocmai ni l-ați predicat? El a primit răspunsul: „Este Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul adevărului. Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu va trece.” Atunci cel care întrebuse a exclamat: **„Atunci sunt pierdut, pentru totdeauna pierdut! Da, dacă trebuie să dau socoteală pentru toate păcatele mele, atunci nu pot să rezist în fața tronului marelui Dumnezeu, așa că nu-mi rămâne nimic altceva decât osânda veșnică.”** Acum evanghelistul i-a prezentat acestui bărbat ce a făcut Dumnezeu pentru el când L-a dat pe singurul Lui Fiu, ca să moară pe cruce pentru păcătoși.

Isus, Fiul lui Dumnezeu, a suferit, Cel drept pentru cei nedreți, așa că oricine vine cu păcatele lui la acest Mântuitor, crezând, va fi spălat mai alb ca zăpada în sângele lui Isus, chiar dacă păcatul lui ar fi roșu ca sângele. Bărbatul a plecat tăcut acasă, s-a întors în ziua următoare cu fața strălucind de bucurie și a spus: **„Toate păcatele îmi sunt iertate; am găsit pacea. Știu că Domnul Isus Și-a vărsat sângele și pentru mine. O, ce har!”** Lacrimi de bucurie i-au umplut

ochii, inima lui era plină de laudă și mulțumire. La acest bărbat era acum o reînnoire completă a vieții, soția lui a primit un bărbat nou, copiii - un tată nou, satul – un nou locuitor. Prietenii lui de cârciumă de mai înainte au observat deosebirea – el nu mai mergea cu ei. **A doua dovadă prin fapte:** Dumnezeu poate să elibereze din lanțurile păcatelor lui un om insensibil, bătăran, alcoolice și să-l preschimbe într-un martor al lui Isus. „**Căci Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede**” (Romani 1,16).

O nenorocire îngrozitoare, după părerea omenească, a dat buzna peste o familie. Tatăl a fost dintr-odată rănit mortal. Într-o casă, unde era musafir, a fost luat drept spărgător și s-a tras cu revolverul asupra lui. Glonțul i s-a dus în abdomen. Prietenul lui, chemat telegrafic, l-a găsit în spital; fața lui strălucea de pacea lui Dumnezeu. Când el l-a salutat, cel grav rănit a spus: „Știi, în toată treaba aceasta n-a fost nici măcar o clipă în care să nu mă odihnesc la inima Domnului și în pacea Lui.” Lângă el stătea soția lui; ea a lăudat harul. „N-avem nici o grijă, nici o plângere! Domnul face totul bine.” Iată aici o **a treia dovadă prin fapte:** Domnul le dă alor Săi o pace adâncă, încât să treacă prin toate încercările și greutățile cu inima preafelică.

În 4 decembrie 1907, maiorul H. v. R. a plecat acasă după o boală scurtă. El era un mărturisitor hotărât și devotat al lui Isus. În după-amiaza dinainte el a plecat foarte sănătos de la serviciu spre casă, când deodată l-au lăsat puterile. A ajuns cu greu până la locuința lui; a fost culcat în pat. Imediat s-a arătat că inima cedase. În dimineața următoare medicul a declarat moartea ca inevitabilă. Abia a auzit bolnavul că timpul lui de pe pământ expirase, că și-a croit drum la el o mare bucurie. El și-a încredințat soția și copiii harului lui Dumnezeu, i-a consolat pe toți și i-a pus să-i cânte cântarea a cărei ultimă strofă este așa:

Privesc mereu spre casă, spre veșnica slavă,
Căci m-așteaptă-o cunună și-a izbânzii haină.
Inima-mi vrea să treacă prin poarta de mărăgăritar
Și cu cei răscumpărați la tronul Lui s-apar.
Azi sufletul meu cântă, lumină-i orice zi,
Mă bucur că sus cândva fața Lui voi privi.

Era de nedescris bucuria lui covârșitoare că trebuia să meargă la Mântuitorul lui; acolo nu era loc pentru vreo grijă sau tânguire; numai mulțumire, pace și bucurie! Slava casei cerești a Tatălui lumina ca o realitate în inima lui. Astfel a adormit. **A patra dovadă prin fapte:** acolo unde pentru păcătosul neîmpăcat se prăbușește în clipa morții tot ce a fost el, ce a avut și a sperat, pentru cel care a primit prin credință viața veșnică se deschide slava și realitatea casei cerești a Tatălui. Acum lasă-mă să te întreb: Crezi lucrul acesta? Dacă tu crezi aceste fapte, vrei să vii la acest Mântuitor și Salvator, Isus, să-I aduci păcatele tale, ca El să te elibereze de blestemul păcatului tău?

Nr. 19

FUNIA HARULUI

„Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi,
lucrurile care puteau să-ți dea pacea!” (Luca 19,42)

În cronică orașului Altena din Westfalia sunt scrise următoarele: După îndelungi încercături și dispute, în anul 1666, între principele elector Friedrich Wilhelm von Brandenburg și contele palatin Philipp Wilhelm von Pfalz-Neuburg s-a realizat, în sfârșit, un tratat prin care s-a încheiat conflictul pentru succesiune Juelich-Kleve. Principele elector de Brandenburg a fost recunoscut

ca stăpân legitim în ducatul Kleve, în comitatele Mark și Rovensberg; iar contele palatin în ducatele Juelich și Berg. Principele elector a trimis apoi doi înalți funcționari în comitatul Mark, pentru a primi jurământul de credință pentru domnitor. Acești doi consilieri au venit în 17 septembrie 1669 în cetatea Altena; la intrarea în cetate au fost întâmpinați și salutați de Hograf³ Grueter. După festivitatea jurământului de credință, consilierii au urcat în trăsurile lor și contele pe calul lui. Acesta din urmă a aruncat de pe cal o așa-numită funie de grație; unul dintre capetele ei a rămas în mâna lui, iar celălalt a căzut pe jos și se târa pe pământ în urma calului. Cel ce voia să fie grațiat, trebuia să apuce funia. Într-adevăr, în acea zi au apucat funia doi bărbați și o femeie; toți trei fuseseră condamnați judiciar pentru adulter; doi dintre ei erau din Plettenberg, al treilea din Herscheid. Toți trei au fost grațiați.

Au fost mult mai mulți vinovați în mulțimea adunată, iar accesul la funia de grație a fost liber pentru toți. Oricine a vrut să se recunoască vinovat și să găsească iertare, putea să sară și să apuce funia, căci numai în acest scop a călărit contele pe străzi. El n-a fost vinovat că numai aceștia trei au venit; grațierea era acolo pentru toți, dar, ține minte: **numai în această zi și în acest ceas**. Nu-i putea folosi nimănui dacă în ziua următoare s-ar fi dus la conte și ar fi spus: Vreau și eu să fiu grațiat! I s-ar fi răspuns: Veniți prea târziu, ieri a fost ziua jurământului, ieri a fost ziua de grație! Înțelegi tu aceasta? Fiul lui Dumnezeu a venit din cer: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). Vino cu vina păcatului tău! Ai ajuns sub judecată, dar încă este vremea harului, „acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6,2). Nu te întreba ce va spune lumea! Strigă tare: și eu caut har! Îl vei găsi așa cum au avut parte de el acei trei oameni adulteri. În zilele noastre într-adevăr nu ducem lipsă de adulteri și păcătoși, nici printre cei bogăți, nici printre cei săraci; dar lipsește rușinea în privința păcatului și sinceritatea care pășește în lumina lui Dumnezeu cu recunoașterea păcatului; de aceea le și lipsește celor mai mulți oameni dorința de har. Funia harului este aici, Evanghelia este vestită înmiit în orașele și satele patriei noastre. **Ai apucat funia harului?** Poți să spui: Știu că păcatele mele sunt iertate, Isus m-a primit!? Niciodată nu vei găsi pacea cu Dumnezeu, niciodată inima ta nu va deveni cu adevărat fericită, până nu vii la Isus. Acei trei oameni din Altena au fost absolut siguri de grațierea lor. Contele care călărea în fața lor garanta pentru lucrul acesta. Lor nu le-a pasat ce ziceau oamenii, nu, ei voiau să fie grațiați cu orice preț. Folosește ziua harului, căci trece repede – apucă mântuirea!

O fată a simțit într-o seară umflându-i-se cu dureri brațul drept. Ea avea o rană insignifiantă la deget, prin care se pare că au pătruns în sânge substanțe otrăvitoare. S-a dus la medic în ciuda orei târzii. Acesta a cercetat problema. „**Este bine că ați venit în seara aceasta; mâine dimineață ar fi fost prea târziu.**” Așa a spus. Da, pe fată putea s-o coste brațul, poate viața. Dar pe tine te va costa mântuirea veșnică și te va duce în pierzarea veșnică, dacă vii prea târziu pentru a găsi la Isus iertare și pace. Mulți, mulți vin prea târziu – unii pentru că se gândesc că ar mai avea mult timp, alții pentru că iubesc lumea și nu vor să rupă cu păcatul.

Un martor sincer al lui Isus povestește: „O vreme i-am dat de lucru în casa mea unui vopsitor, care era dedat băuturii. Am putut să vorbesc de multe ori cu el și să-l îndemn să se întoarcă la Isus, ca să fie eliberat și salvat din păcatele lui. Lucrul acesta părea că face impresie asupra acestui bărbat; în vremea aceasta n-a băut și s-a preocupat cu Cuvântul lui Dumnezeu. A citit și „Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui”. Omul avusese cândva zile mai bune, el făcuse gimnaziul până la clasele mari și după aceea școala de pictură. Cu atât mai mult avea o idee mai limpede despre ceea ce se alesese de el prin viciul băuturii. Cu toate acestea n-a apucat harul. Dimpotrivă, după un timp scurt iar a fost la băut și s-a îmbolnăvit și a devenit inapt pentru muncă, așa că ducea lipsă de cele mai necesare lucruri pentru întreținere.” Același creștin l-a vizitat apoi pentru a-l ajuta și a vorbit cu el despre mântuirea sufletului. Bolnavul a spus că vrea să se întoarcă la Isus. Dar s-a dovedit că nu vorbise serios, căci Domnul l-a însănătoșit, iar el - și-

³ Și astăzi se mai poate vedea pe muntele înalt de deasupra orașului Altena castelul strămoșesc al conților provinciei.

a continuat vechea viață. Într-o zi era ocupat cu vopsitul la o cârciumă; în beția lui a căzut pe caldarâm de la înălțimea primului etaj, și-a rupt ambele picioare și coloana vertebrală și a plecat în veșnicie fără să-și mai fi recăpătat cunoștința. – N-a fost pentru acest bărbat simplu și ușor să apuce funia harului? N-a făcut Domnul mult pentru el, ca el să vrea să caute și să găsească harul, cât timp mai este ziua harului?

Nu-i nevoie să fii un bețiv – nu știu ce este mai reprobabil înaintea lui Dumnezeu: să fii bețiv sau să fii un om a cărui inimă este indiferentă față de dragostea lui Dumnezeu – consider că tu ești harnic și cumpătat. Dar ești un vinovat. Isus din Nazaret trece pe lângă tine, funia harului este aruncată – apuc-o prin aceea că-ți pleci genunchii înaintea Domnului și Salvatorului prezent! Strigă după har ca un vinovat!

Când Domnul slavei a venit pe ultimul Lui drum de la Ierihon spre Ierusalim, un bătrân orb ședea cerșind lângă drum. Când acesta a aflat că Isus trece pe acolo, a strigat cu glas tare: „Doamne Isuse, ai milă de mine!” Domnul, care a auzit strigătul lui, a venit la el: „Ce vrei să-ți fac?” „Doamne, să văd.” Și Isus i-a spus: „Vezi! Credința ta te-a vindecat”, și îndată el a văzut și-L urma, glorificându-L pe Dumnezeu. (citește Luca 18,35-43.) Acest bărbat a folosit ceasul harului, în care a putut să apuce funia harului. El a apucat-o și a găsit vindecare. Niciodată n-ar fi găsit-o dacă ar fi lăsat să se scurgă nefolosită fiecare clipă în care Isus a trecut pe lângă el. Ar fi rămas pentru totdeauna orb, nenorocit și sărac, n-ar fi putut primi niciodată viața nouă în care acum Îl putea lauda pe Dumnezeu.

Tu, dragă omule lipsit de pace, care îți urmezi drumul cu povara vinei tale, înțelege odată: și tu trebuie să devii văzător, pentru a-L recunoaște pe Mântuitorul care te caută și te cheamă! Și tu trebuie să apuci funia harului și să folosești ceasul harului câtă vreme se spune „astăzi”. Fiul lui Dumnezeu a venit din cer, S-a împovărat cu vina ta și a primit pedeapsa ta. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21). Toată judecata pe care ai meritat-o tu L-a lovit pe El; El a fost chezașul tău, El a pășit în locul tău. Când a strigat: „S-a sfârșit!”, poarta harului era deschisă pentru toți păcătoșii vinovați. Ești tu un astfel de om? Atunci cheamă-L pe Isus, pleacă-ți genunchii înaintea Lui, spune-I poverile conștiinței tale, cheamă îndurarea Lui! El nu te alungă, El te primește. Pune-ți toată viața în mâna Lui, tot ce ești și ai. El va vindeca trecutul tău de blestemul păcatului, va da pace inimii tale, te va binecuvânta în prezent și te va păzi în viitor.

Nr. 20

CRIMĂ DE LEZMAJESTATE

„Numele Meu este mereu batjocorit, toată ziua.” (Isaia 52,5)

În codul penal al Reichului german, paragraful 95 sună așa: „Cine-l insultă pe împărat, pe suveranul lui sau în timpul șederii sale într-un stat federal îl jignește pe domnitorul acestuia, va fi pedepsit cu închisoarea de cel puțin luni sau cu arest în fortăreață de la două luni la cinci ani.” Acest cuvânt protejează persoana și numele împăratului și ale prinților federali de injurii, până unde ajunge puterea autorității germane. Pentru toți germanii este dureros și rușinos dacă tribunalele trebuie să se ocupe de crimele de lezmajestate – deși fiecare înțelege: capul autorității pământești nu poate fi ocărât fără ca cel care ocărăște să nu fie pedepsit. Dar mai există în afară de crimele de lezmajestate încă un paragraf, care, ce-i drept, este mult mai cunoscut decât paragraful 95, dar care nu este luat în seamă aproape de nimeni. El spune așa: „Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău, căci Domnul nu va lăsa nepedepsit (sau nu va socoti nevinovat) pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.” (Exod 20,7.) Împotriva acestei porunci dumnezeiești se păcătuiește zilnic, de miliare de ori. Abuzarea de Numele lui Dumnezeu și al lui

Isus le curge oamenilor inconștient de pe buze ca apa. Numele cel mai sfânt și mai prețios este rostit fără nici un rost, degeaba și mecanic. Fie că este vorba despre conversația de la cârciumă sau despre viața casnică, despre comerț, afacere, munca profesională, despre o reprezentație teatrală, despre o discuție în tren, despre ceartă între soț și soție, despre spaimă sau bucurie, despre râs sau plâns, fie că este vorba despre oameni distinși sau oameni simpli – peste tot se aude abuzându-se de Numele lui Dumnezeu. „Pentru Numele lui Dumnezeu! – Pe Dumnezeu! – Dumnezeule! – Doamne Isuse! – Să fie, în Numele Domnului! - O, Dumnezeule, Dumnezeule!” Așa învață copiii de la părinți, tinerii de la bătrâni. Întreabă un om ce rost și ce sens are aceasta și-ți va răspunde că este numai așa, o obișnuință. Majoritatea nici nu mai sunt conștienți de lucrul acesta. Și cu toate acestea, toți acești oameni nu au în: primejdie, boală, nenorocire, agonie nici un alt Nume pentru a găsi ajutor și har, decât Numele Dumnezeului veșnic, care S-a revelat în Hristos, decât Numele Isus, despre care este scris: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4,12.)

Dacă oamenii ar fi conștienți că Dumnezeul sfânt, atotputernic este prezent, că este un Martor care aude și un Judecător care pedepsește, atunci s-ar teme de El și L-ar cinsti. „Numele Lui este sfânt și înfricoșător.” (Psalmul 111,9.) S-ar teme să cheme îndrăzneț asupra capului lor judecățile mâniei Lui. Dar dacă L-ar cunoaște pe Dumnezeu ca pe Acela care îi iubește nespus de mult pe oameni, care vrea să-i salveze din păcatele lor, care vrea să-i binecuvânteze și care îi poartă prin viață cu bunătați și îndurări înmiite, atunci ar chema Numele Lui sfânt, L-ar lăuda și L-ar adora, în loc să-L ia în deșert și să-L disprețuiască.

Se povestește despre un pastor credincios, a cărui soție avea tristul obicei de a folosi abuziv, permanent, automat Numele lui Dumnezeu, că într-o zi când ea era foarte ocupată în bucătărie, el i-a strigat de mai multe ori numele, de sus din casă, din camera lui de studiu către bucătărie. Ea s-a repezit pe scări în sus ca să întrebe ce s-a întâmplat. El a spus cu mare liniște: „Nu-i nimic, am vrut numai să te strig.” Atunci ea a izbucnit în mânie violentă pentru că bărbatul ei a scos-o din treaba urgentă, în batjocură. Dar el i-a arătat ce părere ar trebui să aibă Dumnezeu despre ea, al cărui Nume sfânt Îl cheamă ea permanent, fără motiv.

Ce să mai spunem despre cei care folosesc abuziv Numele lui Dumnezeu pentru a înjura? Este ciudat că nimeni nu înjură și nu jură pe numele prietenului, al tatălui sau al mamei, al soției sau al copiilor; el înjură și jură pe Numele lui Dumnezeu, pentru a dovedi că el Îl disprețuiește pe Dumnezeu și Legea lui Dumnezeu. Un bărbat care a fost întrebat despre aceasta, a răspuns spre scuza lui: „Aceste păcate nu mă vor apăsa dacă trebuie să apar înaintea lui Dumnezeu; **nu-mi fac gânduri în legătură cu aceasta!**” Ce nebunie! Consideră că aș fi furat un ceas și proprietarul mi-ar cere socoteală. „Da, v-am furat ceasul și l-am și amanetat, trebuie s-o recunosc; dar nu mi-am făcut gânduri în legătură cu aceasta! Bani pe care i-am obținut pe el sunt și ei cheltuiți, dar într-adevăr nu m-am gândit la nimic în privința aceasta!” Nu sunt ridicole asemenea eschivări? Cine ar îndrăzni să vrea să se învoiască cu Dumnezeu într-un mod așa de copilăresc? Deși Dumnezeu în îndelunga lui răbdare poartă zi de zi batjocurile și luarea în deșert a Numelui Său, pentru că El dorește ca oamenii să nu meargă la pierzare, ci vrea să fie mântuiți prin pocăință și credință, totuși mâna Lui sfântă intervine uneori așa de vizibil, de zguduitor în viață, încât oamenii sunt convinși că Dumnezeul prezent are putere să-Și distrugă vrăjmașii. De exemplu, s-a întâmplat în anul 1894 la construcția monumentului Kyffhaeuser, că prin prăbușirea unei bolți au fost îngropați patru muncitori, dintre care unul a fost mort pe loc. Ceilalți trei au declarat că cel ucis s-a evidențiat, ca de atâtea ori, în mod deosebit înaintea sfârșitului său subit, prin înjurături la adresa lui Dumnezeu.

Câte unul recunoaște tot și întreabă: **Cum pot să mă dezobișnuiesc de a mai abuza de Numele lui Dumnezeu?** Răspunsul este destul de simplu: Dacă îți deschizi inima pentru Isus, dacă-ți cauți refugiul la El cu toată vina și păcatul vieții tale și-L recunoști ca pe Acela care te

iubește nespus de mult, atunci Dumnezeu va turna dragostea Lui în inima ta prin Duhul Sfânt, apoi îți va fi la fel de imposibil să abuzezi de Numele Lui, cum nu-ți vine în minte să vorbești dezonorant sau disprețuitor despre mama ta, pe care o iubești. – Tu nu știi până acum cât de adânc înrădăcinate sunt în inima ta vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu și disprețuirea Cuvântului Său și nu-l cunoști până acum pe stăpânul sumbru, pe marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, satan, sub a cărui putere stai fără să știi. Cheamă Numele lui Isus! „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!” (Ioel 2,32.) Tu trebuie să-L accepți pe Isus ca Domn și Salvator al tău și să refuzi slujirea dumnezeului veacului acestuia. Atunci vei fi vindecat nu numai de abuzul numelui lui Dumnezeu, ci de toată robia păcatului și „sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1,7.) Credința în sângele vărsat al Fiului lui Dumnezeu ia vina și blestemul din viața ta.

Cunosc un bărbat bogat care avea o soție evlavioasă și șapte copii drăgălași, dar el era un vrăjmaș al lui Dumnezeu și un om care înjura. Harul l-a condus la Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate că aparent nu lăsa să se observe, a luat totuși hotărârea să se dezobișnuiască de înjurat. Dar în ciuda a o sută de intenții bune, nu reușea. Atunci a venit un martor al lui Dumnezeu la el, care i-a prezentat viața lui despărțită de Dumnezeu. El i-a amintit omului bogat că Cel atotputernic a avut de auzit de la el numai înjurături ca mulțumire pentru toate bunătățile și binefacerile. Dar i-a spus și despre dragostea lui Isus, despre jertfa Lui de pe cruce, despre bogăția harului Său. Cu toate că bărbatul la început a răspuns: „N-am îngenuncheat de când sunt; de înjurat am înjurat în fiecare zi. Dar cum și ce să mă rog, nu știu” – a îngenuncheat totuși la sfârșitul acestei discuții și a chemat singurul Nume în care este mântuire. Câteva zile mai târziu s-a sculat de la locul lui într-o adunare de rugăciune și le-a spus credincioșilor adunați: „Prietenii mei, voi mă cunoașteți toți. Dumnezeu poate să mântuiască și pe un nenorocit ca mine. Vreau să vă rog să vă rugați pentru mine.” Acesta a fost punctul de întoarcere al vieții lui. El a devenit ucenic și martor al lui Isus. De atunci au trecut mulți ani. Bărbatul n-a mai înjurat niciodată și n-a mai luat în deșert Numele lui Dumnezeu – oare cum ar fi putut să se întâmple așa ceva la un om, peste inima și buzele căruia Isus a devenit Stăpân? O, vino la Mântuitorul! El a purtat pe cruce pedeapsa pentru toate păcatele tale. Acceptă-L ca Mântuitor al tău, pleacă-ți genunchii înaintea Lui, lasă-te, crezând, în mâinile Lui – astfel vei vedea de ce anume a avut parte acest bărbat: **o înnoire completă a inimii și a vieții.**

Nr. 21

MAI ESTE BIBLIA ACTUALĂ?

„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nicidecum nu vor trece.”
(Matei 24,35)

În buletinele oficiale a fost comunicat în anul 1901 următorul fapt: Hamburg, 14 august. O descoperire bună a făcut ieri după-amiază un mic negustor care locuiește în Gärtnerstraße, care are de întreținut o familie mare și care nu este binecuvântat cu bogății trecătoare. Din cauza unei boli lungi a soției lui, bărbatul a regresat, așa că depune un mare efort pentru a fi în ordine cu îndatoririle. Medicul care i-a tratat soția i-a trimis deja de mai multe ori facturi pe care omul nu le-a putut plăti. Ieri a primit o scrisoare de avertizare, cu amenințare de a fi dat în judecată. Pentru a-l putea plăti pe medic, omul a hotărât să vândă o Biblie veche, o moștenire de familia la care tatăl lui a ținut mult. La răsfoirea cărții vechi a găsit o scrisoare sigilată cu inscripția: „Pentru găsit”. Scrisoarea avea trăsăturile scrisului și semnătura tatălui său și suna astfel: „Pentru că știu sigur că omul întinde mâna după Biblie abia în cea mai mare nevoie a lui și citește Cuvântul lui Dumnezeu abia când nu mai știe de unde să înceapă, am pus 2000 de mărci

în bancnote de o mie de mărci între paginile 141 și 142. Hamburg, 17 iunie 1879.” – Negustorul a găsit într-adevăr această sumă care îl ajută acum.

Acest negustor a avut un tată deștept, iar el și-a deschis Biblia cu folos. Dar dacă n-a găsit în Biblie decât numai 2000 de mărci, atunci tot sărac a rămas. El a avut într-adevăr parte de dragostea și înțelepciunea tatălui său pământesc, dar pe adevăratul Tată, pe cel ceresc și dragostea lui Dumnezeu nu le-a recunoscut.

Cine citește Biblia rugându-se, se recunoaște în lumina Cuvântului dumnezeiesc ca păcătos pierdut, dar Îl recunoaște și pe Isus ca Mântuitor al lui; el găsește pace cu Dumnezeu, viața veșnică. Luminat de Duhul Sfânt, Îl recunoaște pe Dumnezeu veșnic ca Tată, care îl iubește, îl poartă, îl binecuvântează și îi poartă de grijă. Moody, evanghelistul, povestea despre un bărbat care a găsit toate acestea în Biblia lui.

X. a trăit în totală indiferență, dar sub impresia unei predici a fost determinat să înceapă cititul Bibliei. După o vreme – avea obiceiul să-i citească cu voce tare soției lui – s-a oprit într-o seară deodată în toiul cititului cu exclamația: „Nevastă, dacă această carte are dreptate, nu suntem pe drumul cel bun!” A citit mai departe și după câteva zile a exclamat: „Nevastă, dacă această carte este **adevărată**, suntem **pierduți!**” Plin de teamă, dar cu toate acestea captivat de cuvintele vieții, a citit mai departe. Și curând a strigat bucuros: „Nevastă, dacă această carte este de la Dumnezeu, și trebuie să fie de la Dumnezeu, atunci sunt salvat!” Într-adevăr, el a trecut de la moarte la viață; sufletul lui a fost mântuit și a avut pace cu Dumnezeu. Acum putea să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu pentru a crește ca un copil al lui Dumnezeu, pentru a spori în pace, bucurie și neprihănire, pentru a aduce rod lui Dumnezeu spre viața veșnică.

Unul dintre cele mai mari spirite ale poporului german a fost filozoful Joh. Georg Hamann; el s-a născut la Königsberg în 1730, ca fiu al unor părinți evlavioși. Dar a disprețuit Cuvântul lui Dumnezeu și și-a petrecut viața la universitate în străinătate, în desfrâu și păcat. Dar cu toate că s-a aruncat în toate distracțiile și desfătărilor, n-a găsit liniște. Chiar el a spus despre această viață: nicăieri satisfacție, nicăieri liniște, rătăcitor și fugar. În neliniștea inimii lui a alergat în sfârșit la Dumnezeu și l-a cerut pace în rugăciune fierbinte. El a cerut și un prieten adevărat. Dumnezeu l-a condus la Biblie și aceasta a devenit prietenul lui. El spunea: Cu cât o citeam mai mult, cu atât experimentam mai puternic conținutul ei dumnezeiesc. Când a citit istoria fratricidului lui Cain, inima lui a bătut audibil și a auzit un glas în lăuntru lui: Tu ești ucigașul Fiului lui Dumnezeu! Cu un puhoi de lacrimi s-a aruncat înaintea lui Dumnezeu și și-a mărturisit vina, viața lui păcătoasă și a găsit pace în Isus.

În zilele noastre milioane de oameni consideră Biblia o carte fără însemnătate. Așa că este de folos să auzim ce părere are unul dintre oamenii eminenți și cei mai deștepți oameni ai prezentului, care este activ în viața practică.

Președintele republicilor Nord-americane, Theodore Roosevelt, s-a exprimat în felul următor asupra valorii culturale a Bibliei: „Orice societate care a lucrat pentru răspândirea Sfintei Scripturi, adică orice Societate Biblică are dreptul la deplina recunoaștere a tuturor cetățenilor raționali, căci Ea promovează propășirea spirituală a întregii omeniri. Organizarea socială a țării noastre, în general dezvoltarea noastră spirituală se bazează pe Biblie. Învățăturile Bibliei sunt așa de legate cu toată viața noastră cetățenească și socială, încât nici nu ne-am putea imagina viața omenească, dacă aceste învățături ar fi eliminate din ea. Fără învățăturile Bibliei am pierde orice punct de vedere. De aceea, oricărui om sincer trebuie să-i fie limpede, că o îngrădire a răspândirii Bibliei ar pricinui o pagubă nemărginită celor mai înalte țeluri ale noastre. Noi, americanii, datorăm mult Bibliei și este vremea, în sfârșit, să răspundem pentru această datorie.”

Aceasta este opinia unui bărbat brav, călătorește în război și în pace, în care o națiune mare îl cinstește pe omul ei cel mai bun. Ce superficial și fără valoare apar aici disprețuitorii Cuvântului lui Dumnezeu, fie ei flăcăi imaturi care în exuberanța lor se cred înțelepți când batjocoresc Biblia, fie ei profesori aroganți care fac aluzie la rațiunea lor și la presupusa lor cultură. În plus,

experiența ne învață că de cele mai multe ori cei care fac aprecieri disprețuitoare asupra Bibliei sunt cei care o cunosc cel mai puțin.

Un creștin stătea în vagonul de tren și citea din Biblie, când un alt călător i-a spus: „Trebuie în sfârșit să încetați de a mai citi din cartea care a fost de mult lepădată de toată lumea cultă.” „Ar fi mult mai bine pentru dumneavoastră, dacă ați ști mai multe despre această carte veche”, a răspuns cititorul Bibliei. „O, cunosc foarte bine cartea aceasta veche. Am citit-o de la început până la sfârșit”, a spus celălalt. „Atunci ați vrea, dacă binevoiți, să-mi spuneți părerea dumneavoastră **despre cartea Jojakim**”, l-a rugat la aceasta creștinul. „Cartea Jojakim este cea mai bună carte din Biblia dumneavoastră, dar este plină de inexactități istorice”, a răspuns cel necredincios. „Ce spuneți!? Nici măcar nu există vreo carte Jojakim în Biblie.” Această replică a pus capăt discuției. Cel care a criticat Biblia n-a mai avut nimic de zis. Este scris: „Ce este în nebun se face cunoscut” (Proverbe 14,33). Acest bărbat a împlinit acest cuvânt. Creștinul a întrebant despre cartea Jojakim poate gândindu-se la cuvântul: „Răspunde unui nebun după nebunia lui, ca să nu fie înțelept în ochii lui!” (Proverbe 26,5.)

Pentru un creștin credincios este bine să fie înarmat când se întâlnește cu disprețuitorii Cuvântului lui Dumnezeu – se va întâlni sigur cu ei.

În Belgia, unde Biblia întâmpină multă ostilitate, s-a întâmplat că un om arogant a certat o fată tânără și pe fratele ei, pentru că citeau „acea carte rea” (și a arătat spre Biblie). Dar fata a răspuns:

„Până nu de mult fratele meu a fost o haimana, un jucător, un bețiv și făcea atâta târăboi în casă, că nimeni nu putea rezista înăuntru. De când a început să citească Biblia, muncește harnic, nu mai merge la cârciumă, nu se mai atinge de cărți și aduce cinstit acasă sărmanei lui mame bătrâne banii câștigați. Viața noastră este cu totul alta de când cunoaștem această carte; suntem liniștiți și voioși. **Cum se face atunci că o carte rea dă roade așa de bune?**”

Oare nu este scris: „Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune” (Matei 7,18)? Cine a recunoscut Cuvântul dumnezeiesc ca fiind stânca adevărului, cine l-a încercat și l-a găsit veritabil, acela știe că el este sabia Duhului, cu care vor fi biruiți satan și toți batjocoritorii și defăimătorii. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie numai învățat, ci și trăit. Trebuie să experimentăm personal ce a experimentat marea păcătoasă când a crezut cuvântul Domnului. Ea n-a putut să-I aducă decât păcatul ei și rușine, anii ei pierduți și viața ei ruinată. Atunci Isus i-a spus aceste trei cuvinte de har: „Păcatele îți sunt iertate!” – „Credința ta te-a mântuit!” – „Du-te în pace!” Citește Luca 7,48. 50. Ea a crezut acest cuvânt, a primit iertare, a plecat de acolo ca un om nou. – Dacă te smerești înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, crezând, atunci auzi cine ești: un păcătos vinovat, dar auzi și glasul dragostei lui Dumnezeu, care te cheamă, și-L recunoști pe Fiul lui Dumnezeu, care a purtat judecata pentru păcatele tale. De îndată ce te încredințezi Lui și crezi cu adevărat Cuvântul harului, vei vedea că: **„Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are viața veșnică.”** Vei fi convins prin Duhul Sfânt de aceasta, vei primi deplină siguranță, pecetea de copil al lui Dumnezeu. Dacă vei fi întrebant atunci: de unde știi că toată vina ta este iertată, că ești mântuit pentru totdeauna și ești la Dumnezeu în har ca un copil mult iubit? vei putea mărturisi: **Pentru că Dumnezeu o spune!** Apoi: **este scris:** „Cine crede în Fiul, are viața veșnică!” (Ioan 3,36). Poți tu să spui lucrul acesta? Atunci ești în fața tuturor disprețuitorilor Cuvântului lui Dumnezeu și a tuturor batjocoritorilor cu atât mai sigur biruitor, cu cât cunoști mai bine Cuvântul lui Dumnezeu și cu cât viața ta demonstrează mai mult realitatea credinței tale.

Nr. 22

DE LA PETRECEREA DE CARNAVAL, ÎN VEȘNICIE

„Nebunule, în noaptea aceasta ți se va cere sufletul!”

(Luca 12,20)

În anul 1907 a fost publicată în marele oraș D. o statistică cu petrecerile. Conform ei au fost în anii 1905-1906 cu bilet de intrare: la teatre 170895 persoane, la concerte 749921, la varietăți și șantan (muzică de bâlci) 505379, la baluri mascate, sesiuni de carnaval, bazare și petreceri cu dans 61490 de persoane. Ce caută acest puhoi de oameni zi de zi și în mod deosebit duminica la aceste spectacole și divertismente? Ei spun: căutăm: distracție, întremare, amuzament, variație; câte unul caută să-și uite grijile, câte unul fuge de suferința și de harța de acasă – aceasta este cu siguranță așa. Dar mai este și un alt motiv necunoscut aici: oamenii vor toți să uite de veșnicie. Nu vor să li se amintească de gravitatea și de apropierea morții și printre ei sunt mulți care doresc să-și adoarmă conștiința cu plăcerea lumii, ca să nu fie nevoiți să-i audă glasul. Referindu-ne la D., este vorba despre un oraș în care este mărturisită și propovăduită adevărata Evanghelie de către mulți creștini sinceri. Dar toți acei vizitatori ai petrecerilor sunt amăgiți de pofta lumii și se înșeală singuri – nimic nu poate să oprească puhoiul mare de oameni care caută desfătare, nici multele nevoi din jurul lor, nici avertizările puternice ale lui Dumnezeu către generația de azi, prin multele evenimente zguduitoare ale prezentului. Este prea mult spus dacă ne exprimăm că în distracțiile lumii satan își duce supușii de nas? Este scris: „Iar dacă și Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, în care dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei” (2 Corinteni 4,3-4).

Dacă examinăm animația carnavalului așa cum este ea dezbătută anual în buletinele oficiale, trebuie să spunem că aceste extravagante sunt de neînțeles pentru oameni raționali. Dacă auzi cazurile individuale de brutalități și josnicii care ies la iveală în acest dezmăț general, te sperii la gândul că sunt posibile asemenea lucruri. După încheierea distracțiilor de carnaval, anul trecut s-a citit în ziar: O telegramă privată din Köln ne relatează: în decursul ultimelor două zile de carnaval, anul acesta au ieșit la lumină așa de multe brutalități, maltratări și furturi ca niciodată până acum. O mare mulțime de persoane rănite prin lovituri de cuțit și împușcături au trebuit duse la spitale. Niște oameni mascați au pătruns în locuința încuiată a unor soți și i-au rănit grav pe cei doi soți care dormeau. Un adolescent a aprins cârlionții perucii unui mascat, prin care acesta s-a ales cu arsuri grave la ceafă și la spate.

Anual aduc ziarele rapoarte după terminarea distracțiilor de carnaval, despre moartea subită a unor oameni care au trebuit să plece în veșnicie în haine de bufon. Dar și aceste avertismente serioase se pierd ca strigătul de avertizare în furtuna care vuitește. De exemplu: „E., 26.II.06. Muncitorul de 18 ani, F. Sch. a fost surprins de moarte în hainele de bufon, înainte de prânz, pe Frohnhauserstrasse. El a încercat împreună cu câțiva cunoscuți, pentru a-și săvârși nebuniile, să urce într-o căruță încărcată cu cărămizi, care tocmai traversa strada. Dar a alunecat și roțile au trecut peste trupul lui. Sch. a fost mort pe loc.” Sau: „D., 28.II.07. Azi dimineată a ajuns în portul Rinului cadavrul unui bărbat cam de 30 de ani, aparținând marinei fluviale. Capul încă era acoperit cu o căciulă de carnaval. Probabil că bărbatul căzuse noaptea trecută în Rin și s-a înecat.” Ne putem imagina cum acești oameni cu capul încă plin de glumele lor nebunești, cu inima captivată de plăcerea amețitoare a extravaganțelor de carnaval, înțețoșați de alcool, total în uitare de Dumnezeu sunt smulși dintr-odată în veșnicie. Acolo se trezesc, deschid ochii – sunt în locul de chin. Ei sunt târâți la tronul Judecătorului veșnic cu o forță irezistibilă de puteri invizibile. Viața lor împovărată de vină, acuzațiile conștiinței lor, amintirea păcatului lor începând din tinerețe, îi atacă din toate părțile. Cuvântul „vinovat” răsună în urechea și în inima

lor. Ei văd la o distanță inaccesibilă locul slavei și al păcii, la care Isus a vrut să-i salveze. Acum înțeleg Evanghelia, cuvântul despre cruce, că Fiul lui Dumnezeu, în nemărginita Lui dragoste S-a împovărat cu vina lor, a purtat pedeapsa lor, ca ei să nu vină în acest loc de chin. Dar ei au nesocotit totul.

De unde vii? Din agitația haotică a carnavalului! De la urletele și râsetele nebunilor cherceliți! De la plăcere și dans – în cazul multora trebuie să se spună și: din imoralitate și mocirla păcatului sau din risipa de bani și nechibzuință! **Unde ești acum?** La locul chinului fără nădejde, acolo unde Isus nu este, acolo unde nu poate ajunge dragostea lui Dumnezeu și harul îndurător, acolo unde te înconjoară „plânsul și scrâșnirea dinților”. Ce gemete și tânguie sunt în limba tuturor timpurilor și popoarelor? Omul pierdut, care tocmai s-a scufundat din delirul lumii în locul întunecimilor, înțelege toate aceste strigăte de durere: O, dacă aș fi vrut! Dacă aș fi vrut! Dar n-am vrut! Dragostea lui Dumnezeu m-a chemat – L-am disprețuit pe Isus!

Oare n-a strigat Domnul limpede acestei întregi creștinătăți de nume, care are în mâni Cuvântul Său: „De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripi, și n-ați vrut” (Matei 23,37)? Sărmană omenire înșelată! Oameni tineri și bătrâni, cu experiență și cu vicii – o, dacă ar fi vrut să asculte chemarea harului!

În S., în 1906, o fată tânără stătea în noaptea dinaintea carnavalului să-și termine de cusut costumul în care voia să se distreze în ziua următoare la balul mascat. Spre dimineață a fost tocmai gata cu treaba, când a dărâmat-o un dansator pe care nu l-a așteptat - moartea! Ea a smuls-o din visele de plăcere, de desfătare și de deșertăciune. În dimineața următoare fata înfloritoare de nouăsprezece ani zăcea acolo pe jos, lângă costumul ei terminat de bal mascat. Hai, spune unde s-a dus! Firește, trupul ei a fost îngropat în mormânt. **Dar ea personal - unde a petrecut seara de carnaval?**

Prietene, moartea și veșnicia sunt mai aproape de tine decât crezi; gândește-te astăzi la lucrurile care îți pot da pacea! Înțelege că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri, că S-a împovărat cu vina ta, cu blestemul păcatului tău, că a suferit pedeapsa ta! Brațele Lui sunt întinse spre tine. Isus dorește să-ți salveze sufletul. El dorește să te aibă ca ucenic și martor. Adu-I mărturisirea anilor tăi iroșiți, spune-I poverile păcatului tău! Cheamă sfântul Lui Nume – El nu te va respinge. Inima ta va găsi pace și viața ta va fi întoarsă spre ținta slavei și a bucuriei veșnice.

„Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta” (Luca 19,42) – așa a vorbit Domnul despre locuitorii Ierusalimului. Trebuie s-o spună și despre tine? Lucrul aceasta nu mai trebuie să fie ascuns de ochii tăi, l-ai auzit; întoarce-te din lume și trăiește!

Nr. 23

FUNIA DE SALVARE

**„Fiul Omului a venit sa caute
și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19,10)**

Într-o noapte de noiembrie 1907, vaporul „Nelherholme” a naufragiat pe coasta de la Pembroke (Wales). Echipajul de 14 oameni a ajuns înotând pe țârm. Dar aici vârfurile stâncilor abrupte se înălțau 70 de picioare vertical. Desigur, pentru moment naufragații fugiseră de valuri pe nisipul țârmului; dar le era limpede că de îndată ce fluxul va crește, vor trebui să piară. Unul dintre ei a descoperit deodată că de la înălțimea peretelui stâncos abrupt atârna o funie; credeau că sus a apărut o echipă salvatoare care le-a aruncat-o. S-au cățărat unul după altul pe funie în sus, dar n-au găsit sus nici un suflet de om, n-au văzut nici în lung și nici în lat vreo casă, vreo lumină. În sfârșit, s-a crăpat de ziuă. După ce s-a luminat au fost descoperiți de paza de coastă și

duși în siguranță. Taina funiei s-a lămurit: Cu un an în urmă a naufragiat în același loc un vapor. Paza de coastă a salvat atunci echipajul cu ajutorul acestei funii, dar apoi au neglijat să retragă funia. Astfel și-a găsit echipajul vaporului „Nelherholme” salvarea vieții prin călăuzirea plină de har a lui Dumnezeu. Cu mult înainte ca acești bărbați să se considere pierduți în buibutul valurilor și în urletele furtunii, calea salvării pentru ei era pregătită. Ei n-au putut face nimic pentru a câștiga această salvare, nici un efort n-ar fi fost în stare să croiască un drum pentru ei pe peretele stâncos abrupt. Nici bunăvoința lor, nici rugămințile, nici plânsul, jelitul, strigatul – nimic nu îi putea ajuta la aceasta. O altă mână, pe care n-o cunoșteau, pregătise de mult această salvare. Ce pildă frumoasă despre harul salvator al lui Dumnezeu! Înainte ca păcătosul să fie și să gândească, înainte ca cel vinovat să se vadă pierdut în adâncurile păcatului său, Dumnezeu a pregătit calea mântuirii pentru orice păcătos deznădăjduit; acuzațiile conștiinței îl înconjoară ca furtuna urlătoare, ceasurile grăbite ale vieții lui îi arată că valul morții îl va ajunge spre veșnica pierzare – dar harul îl cheamă la viața veșnică, dacă vrea să-și smerească inima cu pocăință înaintea lui Dumnezeu și s-o deschidă harului.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „De aceea, orice om evlavios să se roage Ție la timpul când poți fi găsit. Cu siguranță, în potop de ape mari, acestea nu-l vor ajunge. Tu ești adăpostul meu; Tu mă păzești în necaz, Tu mă înconjori cu cântări de mântuire.” (Psalmul 32,6-7.) Acei naufragați au trăit împlinirea textuală a acestui cuvânt pentru viețile lor trupești, prin funia de salvare care atârna pe stâncă în jos. Cu aceasta au fost ajutați pe moment. Dar pentru a fi salvați din mizeria păcatelor lor, pentru a fugi de veșnica pierzare la care îi va duce moartea trupească în ceasul morții lor, au nevoie de o altă funie de salvare: **mâinile harului întinse dinspre cer în jos, ale lui Isus, care S-a jertfit El însuși pe cruce**, pentru a purta blestemul păcatului nostru și pedeapsa vinei noastre. Sângele vărsat pe cruce al Fiului lui Dumnezeu este protecția desăvârșită, salvarea sigură pentru oricine care crede și care apucă această funie de salvare.

Permite-mi să întreb: ai avut parte vreodată de ceasuri în care dreptatea ta omenească și virtutea ta s-au făcut bucăți exact ca un vapor naufragiat? Ai fost convins că păcatul tău îți azvârle corabia vieții pe stâncile pierzării? Ai auzit vreodată urlând furtuna din veșnicie, care îți trezește conștiința și te aduce la conștientizarea că înaintea lui Dumnezeu ești un vinovat? Ai observat că navighezi spre judecata de care nu poți scăpa? Ah, în corabia vieții tale nu Isus a fost cârmaciul – El ar fi ferit-o cu siguranță de stânci și de naufragiu. Tu ai fost propriul tău cârmaci, dar inima ta n-a cunoscut cursul cel bun, ochiul tău n-a văzut vârful stâncilor și cu toate că ai auzit glasuri de avertizare, ți-ai zis în mândria ta orbită, că tu știi mai bine. Ai crezut că vezi înaintea ta un port al bucuriei și al fericirii, dar a fost amăgire, cursul te-a dus la pierzare. Lasă-mă să-ți vorbesc fără pilde despre plăcerea lumii și a păcatului, care te-a înșelat și prin care a ajuns pe conștiința ta o încărcătură de vină. Câte cuvinte și ore nu zac în urma ta, la care nu te gândești cu plăcere! Păcatul tău te însoțește, conștiința ta îți vorbește despre vină – cine ți-o va lua? Cine te eliberează de figurile care te învinovătesc, care se pregătesc să te ducă în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu? Cu cât privești mai mult în trecutul tău, cu atât mai mult vei fi convins: **peste tot păcat!**

Ce listă lungă, neagră! Ea începe cu prima ta minciună, apoi urmează îndărătnicia ta, mânia, nerecunoștința față de tată și de mamă; egoismul și neînduplecarea constituie continuarea. Amintește-ți rugămințile și lacrimile mamei tale! Câtă dragoste neglijată, câtă îngâmfare și neadevăr! Amintește-ți vremea tinereții – câte gânduri și dorințe murdare - și imoralitate? Ești și tu vinovat de suferința, de nefericirea altora? Ai calomniat, ai ademenit? Amintește-ți orele pe care nu le poți uita, pentru că te **acuză de o vină** deosebită! Unde vei fugi când ți se va sfârâma corabia vieții? În urma ta, puhoiul care crește – aceasta este moartea care se apropie -, în jurul tău, urlatul furtunii – acestea sunt acuzațiile conștiinței tale -, iar în fața ta un perete de stâncă închide drumul de salvare – aceștia sunt munții vinei tale neiertate. Apucă funia de salvare! Cheamă, crezând, Numele lui Isus, în afară de care nici un alt Nume nu te poate salva. Acum lasă-mă să-ți spun cât de simplu este să apuci funia salvării prin credință!

În anul 1904, o fată de nouăsprezece ani, singura fiică iubită a unei văduve, s-a îmbolnăvit de tuberculoză. Viața ei în ochii lumii era fără cusur. Părea, într-adevăr, că mai există o întoarcere spre însănătoșire; în primăvara lui 1905 au sperat la o ameliorare decisivă. Dar tocmai în această vreme a avut într-o noapte o hemoragie pulmonară, care prevestea limpede apropierea sfârșitului.

Sângele care se revărsa a pus dintr-odată moartea și veșnicia limpede în fața ochilor bolnavei, cu o forță zguduitoare. Ea a izbucnit în strigăte tari, în care se învinovăța că a trăit numai pentru lume și pentru satisfacerea poftelor ei. Într-o clipă a stat în fața conștiinței ei toată viața ei pătată de murdărie și păcate, petrecută departe de Dumnezeu. Mama ei a încercat s-o liniștească, doar fusese tot timpul o fiică cuminte. „Nu,” a strigat ea, „aceasta este o minciună, **sunt pierdută, mă duc în iad!**”

Un martor încercat al lui Dumnezeu, care trecea la ceasul acela târziu pe lângă casă, a auzit strigătele disperate și a bătut la ușă. A fost lăsat să intre și a fost condus la bolnavă. „Domnul m-a trimis să vă aduc o veste bună! **Sunteți pierdută! Dar tocmai de aceea sunteți în starea potrivită de a fi salvată;** căci „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă. Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” (Ioan 3,16-17.) Acest martor al lui Isus L-a propovăduit în câteva cuvinte pe Cel răstignit ca pe singurul Salvator. Această veste a dat naștere la un efect minunat. „Cum!” a exclamat bolnava, „**aceasta este pentru mine?**” „Da, aceasta este pentru dumneavoastră, pentru oricine care vrea s-o accepte.” Ea a apucat într-o clipă aceste făgăduințe cu simplitatea unui copil. Puterea credinței a preschimbat dintr-o lovitură disperarea ei într-o bucurie covârșitoare. „Ce frumos este cerul!”, a exclamat ea. „Vreau imediat să mă grăbesc la Mântuitorul meu, nu mi-e frică de moarte.” Păcatul, boldul morții, fusese luat. În abundența bucuriei se ruga și cânta cântări. Devenise foarte fericită, pacea ei era mare. Puterile ei s-au menținut până în toamnă. Atunci a căzut din nou la pat și de atunci a mers repede spre sfârșit.

În dimineața de 9 noiembrie, acest suflet răscumpărat scump a plecat acasă în pace deplină, adâncă, gura ei a fost plină de laudă și mulțumire pentru iubitul ei Domn.

Iată aici funia salvării, care te pune în siguranță! Atunci poți să mărturisești în pace: **Am fost pierdut, sunt salvat! Drumul meu duce în slavă.**

Nr. 24

SEMĂNATUL ȘI SECERATUL

**„Răutatea se va întoarce asupra capului lui
și violența lui va coborî pe creștetul lui.” (Psalmul 7,16)**

Într-o mare expoziție de artă era expus un tablou în ulei cu denumirea: „Cel care seamănă neghină!” Un bărbat cu o față satanică împrăștia sămânță pe ogor. Peste tot pe unde a presărat sămânță de neghină au răsărit din pământ șerpi și viermi. – Într-adevăr, așa de repede crește sămânța rea, cum a prezentat-o acest pictor; ea aduce oamenilor de multe ori deja pe pământ recoltă de necaz și șerpi! În orașul italian P., un medic bogat, dr. P., a ademenit o fată tânără cu viclenie și calcul și apoi a părăsit-o în rușinea ei. Zadarnic a apelat tatăl nefericitei fete la tribunale. Ademenitorul a fost achitat de toate instanțele. Atunci familia a hotărât să se răzbune. Tatăl, mama, fiica și fiii l-au atacat într-o seară pe medic, pe când mergea acasă cu cei doi frați ai lui. Medicul a scos revolverul, l-a împușcat pe tată, a rănit-o pe mamă, pe fiică și pe un frate, dar apoi a căzut sub loviturile de topor ale fraților celei ademenite; ambii lui frați au fost răniți cu

tăieturi de pumnal. – Acest eveniment a străbătut ziarele în anul 1907. N-a fost acesta un seceriș pentru care s-a putut bucura satan, ucigașul de la început? Și ce repede a crescut din sămânțul adulter! Sămânța neghinei crește repede; nu are nevoie nici de îngrășământ, nici de pământ arat – aceasta o știe orice țăran. Câtă muncă și osteneală și veghe sunt necesare pentru a elibera ogorul de neghină și a-l păstra curat! Câtă sudoare și trudă, răbdare și binecuvântare sunt necesare pentru a aduce în hambare o recoltă bună dintr-o sămânță bună! Toate acestea sunt pilde despre adevăruri veșnice.

Cel care seamănă și pune să se semene sămânța bună este Domnul Isus Hristos. Câte mărturii verbale și tipărite ale dragostei Lui căutătoare și ale harului Său salvator n-a făcut El să fie semănat prin robii Lui în inimile fără pace ale oamenilor! El dorește ca oameni să găsească adevărata fericire și pace pentru inima lor. Dar El îl cunoaște și pe vrăjmașul care seamănă sămânța de neghină. Satan este vrăjmașul și cea mai puternică mașină de semănat, cu care seamănă sămânța rea pe pământ de milioane de ori în presa tipografică. Ce semănat de păcat și de pierzare prin publicații, romane și tablouri imorale! Sinucigașii mărturisesc în scrisorile pe care le lasă în urma lor, cei careucid ca să jefuiască spun în declarațiile lor judiciare că au fost mânați la faptele lor rele de cărțile pe care le-au citit. – Anul trecut, într-o zi, un bărbat însurat a intrat în camera soției lui și a găsit-o pe cale de a se arunca pe fereastră, în stradă. El a apuca-o, a cărat-o cu greu în dormitor, dar ea s-a smuls, s-a grăbit înapoi la fereastra deschisă și s-a aruncat pe caldarâm. Când a fost dusă sus moartă, în camera ei s-a găsit un roman. Chiar la pagina deschisă era descrisă sinuciderea unei femei și lăudată ca „fapt eroic”. – Nu stau aici împreună sămânțul și seceratul? Cu siguranță că această femeie este personal răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu că și-a aruncat viața prețioasă în mod așa de criminal la picioarele lui Dumnezeu și a plecat în veșnicie ca o păcătoasă neîmpăcată, cu povara vinei ei. La ce i-a folosit că se numea „creștină”, că auzise și aflase Evanghelia harului, că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri pentru a suferi și a muri pentru ea pe cruce? Numai Dumnezeu știe cât de des și de serios fusese chemată de harul lui Dumnezeu, pentru a căuta iertarea vinei ei și pacea cu Dumnezeu. Este foarte serios ceea ce este scris: **„Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?”** (Evrei 2,3.) Dar oare va fi fără vină înaintea lui Dumnezeu cel care a scris acel roman și a prezentat pentru cititorii prostiți păcatul îngrozitor al sinuciderii în culorile interesante ale morții eroice? Cu siguranță că nu. „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și seceră.” Acest scriitor de roman a semănat sămânță rea cu descrierile lui pătimașe, despărțite de Dumnezeu.

Sămânța otrăvitoare nu este semănată numai prin cuvântul tipărit, ci și prin cuvântul vorbit, prin tablouri și fotografii, prin statui, spectacole, prin priviri și gesturi. Vrăjmașul este neîncetat preocupat să împrăștie sămânța rea. Câte o viață prețioasă s-a dus în adâncurile imoralității printr-o carte rea care a pregătit ogorul inimii, printr-un tablou imoral, care a aprins patima, printr-o privire necurată prin care a fost înfrântă ultima rezistență în fața poftelor ademenitoare a păcatului.

Acum câțeva vreme a avut loc o dezbatere judiciară împotriva a doi tineri de 15-16 ani, care trebuiau să se justifice pentru diferite delictes împotriva moralității. La întrebarea: ce i-a condus la o vârstă așa de fragedă pe calea infracționalității, au răspuns amândoi printre lacrimi, că în ultimul an, înainte de părăsirea școlii, au primit de la un coleg poze obscene și de atunci au căzut în păcat. Vinovatul principal a fost condamnat la opt luni de închisoare, iar al doilea acuzat la patru luni. Nu numai acești delincvenți tinerei, care plângeau, ci mult mai mult au meritat pedeapsă aceia care în lipa lor de scrupule produc și împart asemenea poze și prin aceasta distrug pentru timp și veșnicie copiii nevinovați în trup și-n suflet!

Cuvintele noastre, felul nostru de a fi, exemplul nostru au efect asupra oamenilor. Și tu, prietene, lași în urmă pe calea ta dăre de păcat sau dăre de binecuvântare. Ce fel de semănat a fost viața ta până astăzi? Ce fel de efecte ai exercitat până astăzi asupra: colegilor, prietenilor,

rudelor, fraților și surorilor tale? Ai semănat ură sau dragoste? Adu-ți aminte de toți aceia cu care, față de care și împotriva cărora ai păcătuit. Cu siguranță că n-ai pus să se tipărească romane prin care alți oameni au fost mânați la sinucidere – dar poate i-ai dus pe unii, ca mulți alții, - în păcat și nenorocire, ba chiar în stricăciunea imorală prin mânie, necinste sau imoralitate. Aceasta este foarte grav. Există un proverb care spune: „Cu ce păcătuiește cineva, cu aceea va fi pedepsit”. Aceasta este o experiență scoasă din observarea vieții; ea se potrivește cu Cuvântul lui Dumnezeu: „Ce seamănă omul, aceea va și secera”. Un adevăr zguduitor pe care mulți oameni trebuie să-l îndure în mod palpabil în viața lor practică, - făcând cu totul abstracție de seceratul din veșnicie. „Păcatul tău te va ajunge!” (Numeri 32,23). El se va întoarce fără greș asupra capului tău. Este scris: „Răutatea (adică necazul pe care l-a urzit pentru alții) se va întoarce asupra capului său și violența lui se coboară pe creștetul capului său.”

X., un bărbat însurat, era în casa de nebuni din G. ca urmare a ramolismului cerebral. Între timp a început D., un bărbat tânăr, o relație adulteră cu doamna X. Domnul X. a murit. Scurt timp după aceea a ajuns adulterul D. cu ramolism cerebral în aceeași casă de nebuni din G. Ce seceriș! Nimeni n-ar fi crezut!

Mult mai frecvent decât credem le este oamenilor reamintit păcatul de mult trecut, în suferința adâncă sau în marea nenorocire care i-a lovit pe ei sau pe familiile lor. Firește că nu trebuie afirmat că orice nenorocire, boală și așa mai departe este seceratul păcatului săvârșit înainte. Aceasta ar fi cu totul greșit. Totuși, de multe ori legătura este limpede de recunoscut. Dar orice semănat ai avea în urma ta, există un Mântuitor, un Salvator îndurător, care poate și vrea să repare toată paguba vieții tale. Adu-I lui Isus toată povara conștiinței tale! El a venit din cer și a mers pe cruce, ca tu să găsești iertare și har deplin, un nou început și o viață nouă. Știi cum se numește noul început? Se numește: întoarcerea la Dumnezeu. Tu trebuie să te întorci din slujba lumii și a păcatului, la Isus, să-L accepți pe El, Fiul lui Dumnezeu, ca Salvator al tău, să-I dai Lui inima ta, voința ta. El a purtat pe crucea de pe Golgota, din dragoste pentru tine, blestemul și pedeapsa păcatelor tale. Sângele Lui a curs pentru vina ta. Deschide-I inima ta, ca Isus să devină Domn peste viața ta! Atunci El va abate de la tine secerișul rău care te amenință și te va face apt pentru un semănat nou într-o viață nouă – semănatul pentru un secerat de binecuvântare veșnică!

Nr. 25

DOARME CONȘTIINȚA TA?

„Trezește-te tu, care dormi!” (Efeseni 5,14)

Acum aproximativ 30 de ani, vizitiului de poștalion, K. P., i-a dispărut o scrisoare cu valoare declarată, cu 250 de taleri, adresată băncii „Mindener Bank” de pe atunci. Prin aceasta a ajuns să fie suspect de delapidare și a trebuit să restituie cea mai mare parte a banilor, în timp ce restul sumei i-a fost dăruită de împăratul Wilhelm I pe calea grațierii. Vizitiul de poștalion a primit acum o vreme, cum povestește „Köln. Volkszeitung.”, prin direcția generală a poștelor un mandat poștal cu 3400 de mărci, trimis de un necunoscut din Elveția, prin care a fost restituită suma sustrasă atunci, cu tot cu dobândă și dobândă la dobândă.

Dacă această rambursare a fost rodul unei pocăințe și al unei convertiri adevărate, nu știm, dar putem spera că hoțul de altădată a găsit iertarea și pacea cu Dumnezeu prin credința în sângele lui Isus. În orice caz, un lucru este limpede: 30 de ani n-au fost de ajuns pentru a face să dispară din conștiința acestui om vina comisă. Pentru aceasta nu este de ajuns nici măcar o veșnicie. În chinul veșnic al celor pierduți, viermele care roade al conștientizării vinei nu va muri - și nici la tine! Există un singur mijloc, numai o cale pentru a înlătura cunoștința vinei și pentru a da pace inimii: **predarea vinei păcatului, crezând, Fiului lui Dumnezeu, care a murit pe cruce**

pentru păcătoșii vinovați. De îndată ce un om pășește în lumina lui Dumnezeu, el își vede vina, petele păcatului său, apoi răsună în inima lui același cuvânt pe care l-a exclamat prorocul Isaia: „Vai de mine! pentru că sunt pierdut; pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate.” (Isaia 6,5.) Dacă un om așa de sincer trebuie să se prăbușească conștient de vină în prezența lui Dumnezeu, - crezi că tu vei putea rezista înaintea Dumnezeului sfânt cu viața ta? Duhul Sfânt va convinge lumea de păcat (Ioan 16,8). El face aceasta prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin mărturiile și umblarea creștinilor adevărați. Ambele luminează în timpul de acum în mijlocul poporului nostru mai viu ca oricând. Urmarea este că unele conștiințe se trezesc și de aici multele mărturisiri publice despre faptele necinstite comise.

Toți oamenii au parte de o trezire a conștiinței – dar întrebarea decisivă este: **când** o trăiesc. S-a întâmplat de exemplu acum câțiva ani, că un om cult, care era într-o funcție publică respectabilă, a fost așa de atins de Cuvântul lui Dumnezeu, încât imediat a venit la evanghelist, căutând pace. Acesta din urmă i-a pus în față oglinda celor zece porunci. Când a ajuns la cuvântul „**Să nu furi**”, funcționarul a spus: „Nu, n-am furat”. „N-o spuneți așa de repede, priviți în trecutul dumneavoastră, dacă n-ați luat totuși vreodată ceva ce nu vi s-a cuvenit.” „Da,” a spus funcționarul, „aveți dreptate. Am fost acum câțiva ani într-o drumeție în străinătate. Am găsit pe drum un portofel cu bancnote în valoare de 40 de mărci. Am păstrat banii și i-am cheltuit pentru mine, în loc să predau lucrul găsit.” Astfel a ajuns la trezire conștiința acestui bărbat. Permite-mi să întreb dacă s-a trezit conștiința ta. Ți-ai văzut vreodată trecutul în lumina lui Dumnezeu? Chiar dacă nu ești conștient că ai comis delapidări, înșelăciune, furt, este totuși neapărat necesar de a se trezi conștiința ta, ca tu să-L cauți și să-L găsești pe Isus, care poate și vrea să-ți vindece conștiința de cunoștința vinei. Mai există multe zone întunecoase în viața ta, în care trebuie să pătrundă lumina lui Dumnezeu, ca tu să fii convins cine ești înaintea lui Dumnezeu. Permite să ți se amintească cele patru cuvinte: imoralitate, mânie, mândrie, egoism!

În N. (în străinătate) fusese vestită într-o seară Evanghelia: har, iertare, pace pentru oricine care, căutând har, vine crezând la Isus; dar și judecata viitoare a mâniei lui Dumnezeu pentru orice păcătos neîmpăcat. Mulțimea a ieșit. Un bătrân a rămas pe loc. După ce sala s-a golit, a venit la evanghelist: N-o mai pot purta, trebuie să mărturisesc ce nici un om nu știe. Bărbatul a spus apoi: sunt un piroman! A povestit cum a pus focul pentru a câștiga asigurarea împotriva incendiilor. Totul a reușit. Nimeni n-a bănit ce s-a întâmplat – dar acum Cuvântul lui Dumnezeu aprinsese un alt foc în conștiință; el a trebuit să vină la lumină cu rușinea păcatului său.

Este bine să cunoști puterea conștientizării vinei cu spaima ei – dar să știi: cunoașterea vinei nu salvează, ea este o parte din chinul iadului. **Să salveze din vină și pierzare poate numai Isus!** La mulți oameni conștiința se trezește abia în ceasul morții. Lumina veșniciei luminează în inima păcătosului disperat – el vede munții vinei lui, dar el nu mai poate apuca harul – nu mai poate crede. Crede într-adevăr în păcatele lui, pe care le vede ca realitate; crede, de asemenea, că există un Mântuitor salvator care l-a căutat și l-a chemat – dar nu mai poate crede aceasta: Isus este Mântuitorul meu, El a suferit și a murit **pentru mine**. Groaza veșniciei îi apucă pe acești oameni muribunzi, ei Îl văd pe Acela care i-a căutat atâta timp, dar Îl văd ca Judecător – astfel pleacă disperând în veșnicie. Ultimelor cuvinte confirmate istoric aparține și cuvântul unui vestit tăgăduitor al lui Dumnezeu, care murind și-a pus mâna fără vlagă pe Biblie și a spus: „Singularul lucru pe care-l am de opus acestei cărți este – **viața mea rea!**” Conștiința lui se trezise. Moartea a anulat critica lui la adresa Bibliei – el a văzut adevărul despre Dumnezeu și despre păcat. Dacă acest bărbat ar fi folosit ultimele minute ale vieții lui pentru a se întoarce cu pocăință, crezând, la Isus pentru a cere har, atunci Dumnezeu oricărui har ar fi fost pregătit să arunce viața lui rea în marea îndurării și să-i dăruiească viață veșnică, nouă, dumnezeiască, o viață eliberată de tot blestemul păcatului. Dar ultimele lui minute au zburat fără ca el să apuce harul.

Da, la toți oamenii se trezește conștiința – dar la majoritatea prea târziu. Mulți suportă greu consecințele păcatului lor – îi doare. Dar suferința unui om care și-a pierdut în slujba păcatului

averea sau sănătatea, încă nu înseamnă pocăință. Adevărata pocăință, întoarcerea și restabilirea sunt posibile abia atunci când păcătosul recunoaște că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Tu nu poți să retragi nimic din ce ai făcut. Păcatul tău este notat în cărțile lui Dumnezeu, care vor fi deschise în ziua judecății. Ai toate motivele să te temi de ceasul acela cu mare frică, pentru că el va fi groaznic. Dumnezeu va aduce la lumină ce este ascuns în întuneric și va descoperi gândurile inimilor (1 Corinteni 4,5). Ce se va descoperi atunci din viața ta înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor? **Dacă abia atunci se trezește conștiința ta atâta vreme adormită, este prea târziu;** atunci nu mai este de găsit nici o salvare. Dar lasă-ți acum trezită conștiința ca să-ți vezi păcatul și anii pierduți! Dumnezeu vrea să-ți șteargă tot registrul de datorii cu sângele lui Isus. **Astăzi este ziua harului, poți să vii la Domnul. Nu vei putea niciodată să-ți pui problema în ordine înaintea lui Dumnezeu prin tănuire și acoperire, ci numai prin mărturisire și descoperire.**

„Trecește-te tu, care dormi și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine!” Lasă-ți conștiința să se trezească – vino în lumina lui Dumnezeu cu vina ta – astăzi nu te cheamă Judecătorul, nu moartea bate la ușa ta. Te cheamă Isus, Salvatorul; harul bate la inima ta. Deschide-ți inima, lasă-L pe Mântuitor să intre în viața ta! Spune cine ești, spune ce ai făcut. Atunci lumina lui Dumnezeu va lumina în trecutul tău. Tu te vezi ca un om vinovat, ca un om pierdut, vezi munții vinei tale care ajunge până la cer. Dar Isus repară toată paguba păcatului tău, spală petele vinei tale cu scumpul Său sânge, dacă chemi, crezând, Numele Lui. „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit” (Romani 10,13).

Nr. 26

CE TIPĂRIM ȘI CE CITIM

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice faptă bună.” (2 Timotei 3,16-17)

Zilnic apar – cum a fost publicat de curând – rotund 30 000 de ziare pe pământ; fiecare dintre aceste ziare are multe mii, unele chiar sute de mii de abonamente. Dacă am estima media zilnică a exemplarelor tipărite pentru fiecare ziar la 5000, rezultă că sunt scoase zilnic, rotund, 150 de milioane de ziare. La acestea se mai adaugă 200 de cărți de format mare și mic, care sunt tipărite proaspăt, zilnic în medie pe glob. Este scris: „A face multe cărți n-are sfârșit și mult studiu este o oboseală a cărnii.” (Eclesiastul 12,12.) Cine ar fi crezut că acest cuvânt va deveni așa de adevărat pentru tot neamul omenesc!

Ce cifră uriașă de știri și gânduri tipărite sunt citite zilnic de locuitorii pământului! Și oare nu citește fiecare? Observă-i pe oamenii care la răsăritul soarelui transportă laptele la oraș; ei stau pe carele cu lapte și citesc ziarul. Oamenii citesc în cârciumi, în tren, acasă în orice clipă liberă, zidarul, dulgherul citesc în timpul pauzei de lucru pe șantier, țăranul când vine de la câmp, bolnavii în paturi, bătrânii în fotoliu – toți citesc. Ce citesc oamenii?

Aproape nu există ceva mai interesant decât apariția zilnică a ziarelor. Cu viteza vântului sunt asamblate depeșe, rapoarte, articole. Zețarii la mașinile lor de tipografie par că ar cânta la pian. Mașina adaugă literă după literă, cuvânt după cuvânt. Înainte să te aștepți, zațul este așezat pe valț, pe o placă mare cu plumb turnat în jur. Colile mari alunecă peste valțuri și sunt tipărite pe ambele părți. Aceeași mașină le așează unele peste altele. Coală cu coală este luată, îndoită și

dusă afară. Astfel își începe drumul ziarul terminat. Prin aceste foi acționează duhul vremii asupra a milioane de oameni din toate popoarele. Totuși, aceste milioane de ziare trebuie în același timp să-I slujească lui Dumnezeu, căci ele vestesc în mii de feluri **ce face Dumnezeu** în cârmuirea popoarelor, cum smerește El trufia celor mândri, cum îi aruncă El pe cei puternici în țărână, cum îi face El pe cei bogați – săraci și pe săraci – bogați, cum dă El o reușită minunată aici, iar acolo nimicește planurile oamenilor; cum salvează El din moartea sigură aici, iar acolo îi lasă pe oameni să se scufunde dintr-odată în moarte; cum îi dă El o dată duhului omenesc priveliști noi în minunea creației și căi noi pentru a realiza ceva minunat și cum altă dată sfărâmă mândria descoperirilor omenești. Toate acestea le citesc și le aud zilnic toate popoarele pământului.

Semnele vremii: cutremurele, foametea, răscoalele, războaiele – toată lumea le aude – Dumnezeu vorbește! Oamenilor, ascultați! „**Țară - țară, ascultă cuvântul Domnului!**” (Ieremia 22,29.) Dar oare de ce nu ascultă țara cuvântul Dumnezeului veșnic? Oare de ce cresc în toate popoarele creștinătății de nume și chiar și în poporul nostru, vrăjmășia față de Dumnezeu, nelegiuirea evidentă, lepădarea conștiință de Dumnezeu?

Răspunsul este: „dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor.” (2 Corinteni 4,4.) Înșelați de plăcerea lumii, vrăjiți de goana după bogăție, orbiți de pofta păcatului și prinși în necredință, oamenii se duc, mor. – Ei iau lucrurile trecătoare drept realitate, pentru că nu cred Cuvântul lui Dumnezeu.

Primul mare tipograf englez, Wiliam Caxton, și-a ales deviza: „Fiat lux!” (Să fie lumină!) Același cuvânt este scris sub statuia lui Gutenberg, inventatorul german al artei tipografice. Dar aceasta nu-l oprește pe diavol să folosească presa tipografică pentru a semăna în inimi în forme însutite: necredința, pofta păcatului, pofta cărnii, lăcomia, răzvrătirea – ba chiar setea de omor și revolta. Satan se pricepe la presa tipografică. El oferă fiecăruia ce este pe gustul lui: poze și versuri, bancuri și anecdote murdare, produse științifice, artistice, poetice – el îi inundă pe oameni cu ziare în așa fel, încât oamenii abia pot să se concentreze asupra a tot ceea ce citesc. Din cele mai cunoscute trei publicații umoristice care sunt stăpânite de duhul lipsei de disciplină și a imoralității și aprovizionate cu imagini corespunzătoare, sunt vândute în fiecare săptămână 200 000 de exemplare, rotund. În ele sunt de multe ori batjocorite: puritatea, fidelitatea, integritatea morală; iar necurăția și curvia sunt făcute subiect de glumă. Ce altceva poate să rezulte de aici, decât păcat și înstrăinare de Dumnezeu?

În ciuda tuturor acestora, presa tipografică rămâne unul dintre cele mai mari daruri minunate ale lui Dumnezeu, un instrument puternic în mâna Atotputerniciei, pentru a duce Evanghelia pe pământ și pentru a despărți în timpul de față lumina de întuneric.

În ciuda tuturor eforturilor lui satan, Dumnezeu a putut face ca Biblia să fie răspândită în milioane de exemplare, în toate limbile pământului. Despre extraordinara răspândire a Bibliei, majoritatea oamenilor n-au habar. Cifra totală de Biblii și părți ale Bibliei distribuite de către Societatea Biblică britanică și străină, de la înființarea ei (1804), se ridică rotund la 300 de milioane. Până în colibe înzăpezite ale laponilor și ale samoezilor, până în cele mai izolate insule ale Oceanului Pacific pătrund mesagerii Bibliei cu darul lor prețios, scumpul și veșnicul Cuvânt al lui Dumnezeu, care este tradus în mai bine de 300 de limbi diferite, întreg sau părți. Dar aceasta este numai o parte a răspândirii Bibliei pe pământ, care posibil că poate fi estimată la jumătatea răspândirii ei globale. Odată cu răspândirea Bibliei, trece o ploaie de reviste cu mesajul Evangheliei peste popoare. Numai din aceste „Mărturii” sunt răspândite în fiecare an rotund șase milioane și jumătate de reviste. Este foarte probabil ca răspândirea globală a revistelor de evanghelizare pe pământ să depășească mult un miliard. Este important să luăm seama la acest semn deosebit al timpului, că Dumnezeu în harul său găsește mijloace și căi, pentru a pune încă o dată la sfârșitul acestui timp prezent de har, în mâna și pe conștiința tuturor oamenilor mesajul dragostei Sale. Ce minune a guvernării divine, că în toate popoarele civilizate ale pământului aproape fiecare om știe să citească! Astfel oamenii sunt puși nu numai prin

Cuvântul rostit, ci de milioane de ori prin Cuvântul scris în fața întrebării eterne, dacă vor să-și deschidă inima Mântuitorului care caută și să-și subordoneze viața harului lui Dumnezeu.

Gândește-te: **n-a ajuns și la tine această întrebare prin mesajul Evangheliei?** Iată, aici este un Prieten minunat, care nu caută folosul Lui. Isus a venit din ceruri pentru a Se da pe Sine pentru tine la moarte și la judecată. El S-a împovărat cu blestemul vinei tale, a purtat pedeapsa ta. Deschide-I inima ta, cheamă Numele Lui – la El găsești pace, ba chiar viața veșnică.

Nu știi cât timp folosești pentru citit. Sunt oameni care citesc zilnic timp de mai multe ore ziarul și tot felul de cărți, dar care nu găsesc niciodată timp să citească Cuvântul lui Dumnezeu, vestea harului. Lasă-mă să te rog: **tu să nu procedezi așa!** „Toată Scriptura este insufletă de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice faptă bună.” Nu-ți umple capul și inima cu ziare și romane! Ia-ți Biblia în mână! Începe și citește cu rugăciune Evanghelia după Ioan, citește capitol cu capitol! Roagă-L pe Dumnezeu pentru lumină. Vei recunoaște acolo dragostea lui Dumnezeu, pe Mântuitorul care te caută, care a mers pentru tine pe crucea de pe Golgota, pe Mielul care ridică păcatul lumii. Noile invenții și ce-ți oferă lumea nu pot da pace inimii tale – trebuie să ai un Prieten la inima căruia să te odihnești în siguranță – **Isus te cheamă, El vrea să fie Prietenul și Salvatorul tău!** „Ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul? Pentru că, ce n-ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8,36-37.)

Nr. 27

ULTIMA AVERTIZARE

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima!”
(Psalmul 95,7)

W. D., un mărturisitor devotat al lui Isus, a scris de curând:

Acum câțiva ani am vrut să vizitez un bărbat tânăr în închisoarea din E. Abia în vârstă de 22 de ani, acesta a fost deja de două ori pedepsit pentru furt și executa acum o pedeapsă de trei ani pentru tâlhărie la drumul mare. Așa cum am auzit, conduita lui în E. era una atât de rea, încât aproape în fiecare săptămână primea o pedeapsă deosebită. Am fost condus la inspector, căruia i-am prezentat rugămintea mea, de a-mi permite să vizitez deținuții. El a spus: „Ascultați, nu-l puteți face pe acest om să fie altfel; ce n-au reușit bărbații care s-au ocupat de el, nici dumneavoastră nu puteți!” Eu am răspuns: „Aici aveți dreptate, dar există Unul, Isus, Fiul lui Dumnezeu, care poate ajunge la inima lui.” „Nu”, a spus el, „nu vă permit.” Așa că am spus: **„Atunci luați aceasta pe conștiința dumneavoastră; și dumneavoastră trebuie să fiți mântuit, altfel mergeți la pierzare.”** Discuția noastră a luat sfârșit, iar eu am plecat trist acasă. Câteva zile mai târziu am auzit că inspectorul s-a spânzurat.” Motivul pentru sinuciderea lui a fost acela că făcuse mari delapidări, pe care nu le-a mai putut ascunde. Evident că această discuție despre Domnul a fost pricinuită pentru a-l mai chema o dată pe acest inspector escroc la Isus, care mai avea și pentru el o cale de ajutor, pentru a-i scăpa viața și inima împietrită de blestemul păcatului. Într-adevăr, mai deslușit nu s-a putut vorbi cu omul acesta; ce i-a spus W. D. se potrivea exact la starea lui. Dar și despre el se spune: **„Dar n-ați vrut!”**

Este o experiență de multe ori adevărată, că Dumnezeu trimite unor asemenea oameni, care se află în fața apropiatei lor morți, încă un mesaj deosebit, limpede, insistent, pentru a le salva sufletul. Așa scria un martor credincios, binecuvântat al lui Isus: „Acum câtăva vreme am avut ocazia să vorbesc despre Isus cu un bărbat mai în vârstă, mare și puternic trupește; dar el nu voia

să știe nimic despre Domnul. Puțin după aceea a făcut o hemoragie și a murit din cauza ei.” „Domnul n-are nici o plăcere în moartea celui rău, ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască!” (Ezechiel 33,11.) El strigă astăzi creștinătății de nume, ca odinioară lui Israel: „Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel? ... de aceea, întoarceți-vă și trăiți” (Ezechiel 18,31.) Consilierul judecătorei de primă instanță, X., era un bărbat vesel, căruia îi plăcea vinul – dar s-a îmbolnăvit de inimă și medicul i-a interzis alcoolul, pentru că-și primejduia viața prin el; dacă bea vin, era în primejdie să moară dintr-odată de un stop cardiac. Medicul l-a trimis în anul 1907 la Nauheim, la tratament, din cauza bolii lui de inimă. Harul lui Dumnezeu l-a dus pe cel bolnav în pensiunea unei creștine adevărate. Aceasta l-a avertizat de multe ori când se întorcea acasă la oră târzie de la cârciumă, îi amintea de gravitatea morții, dar el nu accepta. La fel a fost și într-o vineri seară. Consilierul s-a întors acasă de la anturajul lui vesel. Gazda lui l-a primit și i-a spus cuvinte serioase despre veșnicie și despre ce-l așteaptă. El i-a răspuns creștinei: „Nu toți oamenii pot fi așa de sfinți ca dumneavoastră; eu rămân la regula: cine bea mult timp, trăiește mult!” Cu aceasta, musafirul vesel s-a dus în camera lui și la culcare. Deoarece în dimineața următoare n-a apărut și n-a deschis la bățile repetate, ușa a fost spartă. Consilierul zăcea mort în pat, iar medicul chemat a declarat că infarctul trebuie să fi intervenit aproape imediat după ce s-a băgat în pat. Se pare că a fost numai un timp scurt între avertizare, răspunsul ușuratic și ultima suflare. Dar Dumnezeu n-a putut face mai mult pentru acest bărbat, decât să-l avertizeze întâi prin medic de primejdia în care era și apoi să-l ducă într-o casă unde a primit mărturie despre calea mântuirii și despre gravitatea veșniciei pentru păcătosul neîmpăcat. Dar bolnavului i-a mers - și multora le merge așa – ca băieților pe gheață. Ei văd spărtura din gheață și sunt preveniți, știu, de asemenea, că cu cât se apropie de gaură, cu atât va fi mai primejdios. Dar ei nesocotesc toate avertizările. Am avut parte să vedem odată, când râul Mosel era înghețat, că un băiat cam de nouă ani își ducea fratele de patru ani pe sanie în cerc, în jurul unei deschizături – a fost avertizat. Cercul a devenit tot mai mic, el a trebuit să se apropie tot mai mult de locul unde gheața devenea tot mai subțire, până când în cele din urmă amândoi frații împreună cu sania au ajuns în apă și au fost mânați de curent sub gheață. Unul a fost scos încă viu, iar celălalt mort.

Exact așa le merge oamenilor care avertizați de seriozitatea veșniciei, sfidează îndelungă-răbdare a lui Dumnezeu. Despre ei este scris: „Dacă și Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, în care Dumnezeu veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei” (2 Corinteni 4,3-4). Ei dispar dintr-odată de pe scena plăcerii și a vremelniceii, se scufundă în adâncul întunecos, de care zadarnic au fost avertizați.

În H., în Westfalia, o femeie a intrat într-o zi, scurt înainte de lăsatu-secului, în prăvălia unui negustor credincios. În timp ce se pregăteau cele dorite de ea, s-a iscat o discuție între ea și proprietarul prăvăliei. În aceasta a venit vorba de carnaval. Negustorul a aflat curând de ce concepție și părere este clienta lui și a făcut-o atentă în mod serios la multele lucruri rele care se practică în zilele de carnaval. El i-a spus ce părere are Dumnezeu despre ele și cum unii au fost rechemați foarte brusc în veșnicie chiar din această îndeletnicire. Dar ea a răspuns glumind: „Ah, nu, eu încă nu mor; înainte mai dansez o dată ca lumea cu bărbatul meu.” Așa s-a și întâmplat. În duminica următoare a luat parte la un bal de carnaval. A părăsit balul sănătoasă și într-o stare bună: Luni după-masă a făcut foarte veselă o vizită la rude, care locuiau în apropierea aceluia negustor. În timp ce încă era acolo, i-a trimis pe cei doi copii ei la el, să ia ceva. Când apoi, erau poate 20 de minute mai târziu, a luat-o pe drum spre casă, la care trebuia să treacă într-un loc peste calea ferată, a fost prinsă împreună cu cei doi copii ai ei de un tren care se apropia pufăind și a fost zdrobită într-o clipă, făcută o masă de nerecunoscut. I-a mers exact așa cum spusese. Mai dansase o dată cu bărbatul ei și apoi? – Da, unde s-a dus atunci sufletul ei nemuritor? Dragă prietene, **memento mori**, gândește-te că va trebui să mori!

Vestea Evangheliei este pentru acela care o respinge, întotdeauna o responsabilitate uriașă, serioasă. Nimeni nu știe dacă nu este ultimul mesaj de har și – reflectează – odată va fi într-

adevăr ultimul mesaj de har pe care urechea ta îl aude pe pământ! Nu te gândi că un asemenea mesaj dumnezeiesc ar trebui să vină cu un aspect cu totul extraordinar, supranatural – nu, el vine de regulă foarte simplu, **prin Cuvântul lui Dumnezeu**. Acest text este și el un asemenea mesaj al harului, pe care Dumnezeu veșnic, Cel atotputernic, Creatorul tuturor lucrurilor ți-l trimite ție, păcătosului vinovat. Ai auzit că Fiul lui Dumnezeu S-a împovărat cu blestemul vinei tale, că pe crucea de pe Golgota a îndurat judecata dreaptă a lui Dumnezeu asupra păcatelor tale și că El te iubește și te cheamă și te caută. Nu întreba acum cum este cu acesta sau cu acela care trăiește sau care a murit, este vorba despre tine, **tu ești acum chemat și avertizat**. Există pentru tine o eliberare absolută, **eliberare de vina păcatului și de lanțurile păcatului**; eliberare de tot ce îți împovărează conștiința și-ți face inima să fie fără pace și nefericită. Sângele curs pe cruce al Fiului lui Dumnezeu te cheamă la o împăcare absolută cu Dumnezeu. „Astăzi este ziua mântuirii” (1 Corinteni 6,2). Nu te baza pe timpuri mai târzii! Este scris: „Nu te fâli cu ziua de mâine, căci nu știi ce poate aduce o zi” (Proverbe 17,1). Și iarăși se spune: „Un om care se împotrivesc tuturor muștrărilor, va fi zdrobit deodată și fără leac” (Proverbe 29,1). Da, câți nu sunt care, cu toate că au fost chemați, au plecat în veșnicie ca oameni pierduți!

Nr. 28

EXISTĂ O ELIBERARE REALĂ DE SUB PUTEREA PĂCATULUI?

„Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi.”

(Ioan 8,36)

În Tübingen s-a întâmplat în august 1907, că o slujnică stătea în fața justiției pentru furt; din cei 34 de ani ai ei, aproape 13 ani îi petrecuse la casa de corecție și la pușcărie. Ea a specificat la dezbateri că este obligată la furt de un impuls bolnăvicios și nu poate absolut deloc să se abțină. În cele din urmă a cerut să i se înăsprească pedeapsa care era de așteptat prin aceea, ca să primească în fiecare lună 25 de ciomege, că poate prin aceasta va fi eliberată de pofta de furat. Sentința a fost de un an și șase luni de închisoare. Această hoață căuta ajutor și voia să fie eliberată de puterea păcatului care o stăpânea, chiar dacă acest lucru trebuia să fie prin bătăi și dureri. Ea n-avea putere și dorea ca o altă putere să-i vină în ajutor. Aceasta era de înțeles, numai că ea nu s-a îndreptat spre adresa corectă. La copii se vede uneori că solicită pedeapsă pentru a fi eliberați de puterea păcatului, despre care simt limpede că este mai puternică decât voința lor. În toamna trecută a fost pedepsit un băiat de trei ani, pentru că în trecere a luat din strugurii de pe zid. Imediat după aceea a trebuit să parcurgă același drum. Pofa este mai tare decât puterea împotririi; el avea deja mâna pe struguri, când a strigat: **„Mamă, strigă odată: Kurt, pleacă de acolo!”** El a căutat putere la mama lui. Ce limpede este exprimat aici, că omul nu are în el puterea să se împotrivescă păcatului, **el trebuie să primească pedeapsa** – tu știi de unde?

Majoritatea oamenilor gândesc că dacă îi acuză conștiința și simt puterea păcatului, Dumnezeu cere putere de la ei să biruiască păcatul. Dar aceasta este o eroare. Dumnezeu știe că tu nu ai putere, de aceea nici n-o pretinde. Dar tu ai o voință; Dumnezeu cere de la tine voința sinceră de a rupe cu păcatul recunoscut; dacă I-o aduci, El îți dă puterea. – Spune-I Domnului: „Vreau să rup cu acest păcat, eliberează-mă Tu de el, eu mă predau Ție cu tot ce sunt și am. Eu cred că Tu ai murit pentru mine pe cruce, că ai purtat blestemul păcatului meu, cred în sângele Tău vărsat pentru mine.” Cine se lasă așa în mâinile lui Isus cu adevărul inimii și hotărârea voinței (nu cu pălăvrăgeala buzelor), va fi cu siguranță deplin eliberat. Dacă un păcătos care suspină nu își

însușește, crezând, această putere salvatoare, această putere eliberatoare a lui Isus de sub puterea păcatului, poate să plângă, să jalească, să aibă intenții bune, să se martirizeze în chinurile conștiinței, să se roage, să facă exerciții cucernice, **nu-l ajută cu nimic!** El va ajunge tot mai mult sub puterea păcatului care-l domină, a stăpânului întunecat, satan, viața lui merge în jos, la pierzare. Pe câți, încătușați de alcool sau de pofta cărnii, nu i-a dus satan acolo unde a vrut să-i ducă, pe unii la sinucidere, pe alții la casa de nebuni! Ascultă, tu, dragă omule legat: „Dacă Fiul – Isus, Fiul lui Dumnezeu – vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi!” La nenumărați oameni le merge așa ca aceluia chinez, al cărui testament urmează aici. Acest bărbat era un păgân (confucianist), dar el recunoștea puterea distrugătoare a păcatului mai limpede decât mulți creștini de nume. El fusese distrus de opiu - și s-a spânzurat. – Testamentul scris cu mâna lui a fost găsit în pliurile hainei lui; suna așa:

Opiu, opiu, înainte nu aveam nici o ceartă cu tine și încă n-am nici cea mai neînsemnată ură împotriva ta. Oare îmi lipsește tocmai mie în ceasul morții capacitatea de a te alunga? Da, până la disperare sunt legat de tine și m-ai adus deja așa de departe. – Am studiat toate cărțile . **am primit chiar un premiu pentru aceasta** și peste tot este citat numele meu. De la împărat am primit o primă anulă de 3,20 de taeli (cam 1800 de mărci). **Am gustat viața acestei lumi și o cunosc întru totul.** Convinge-te de ceea ce se petrece în acea străduță dosnică, în casele publice, în tripouri și în alte locuri rău famate, unde se bea vin, se tulbură capul și inima și după aceea se iscă ceartă. – Căci dacă mă hotărâsc să nu fac toate acestea și într-adevăr nu le fac, cine m-ar putea sili să le fac? Numai tu poți, tu, călăule (se referă la opiu). **M-ai tras pe sfoară și mă subjugi** în moduri tainice; tu-mi faci de rușine cele mai bune dorințe **și-mi amăgești sufletul.** ... **Îmi amintesc că am fost vrăjit de tine deja ca băiat de 17 sau de 18 ani.** Aceasta a fost în anul al 22-lea sau al 23-lea an al domniei împăratului „Tao Kuang”. Pe atunci eram încă tânăr și neexperimentat și n-am știut că trebuia să rămân departe de tine. Zilnic eram de găsit în compania unor frați de rea-credință, cu care iroseam timpul. Mi-au spus că opiul avea capacitatea să-i anime pe cei obosiți, să-i întărească, să te ferească de răceală, să te păzească de boală și chiar să te salveze de moarte ... Astăzi atârnu eu însumi ca un pește în undiță. Abia părăsesc o văgăună, că iar mă atrage alta așa de puternic, încât nu pot să mă împotrivesc **Pe de o parte mă văd disprețuit, pe de altă parte sunt înconjurat de cele mai mari dificultăți.** Am pierdut tot, sunt în disperare și plâng amarnic.

O, dacă aș fi nevinovat de trecutul meu! Spre înaltul cerului îmi ridic strigătele de durere, pentru totdeauna vreau să rup cu acest opiu. Vreau să sfărâm luleaua și toate lucrurile care mai aparțin de ea să fie sparte în bucăți. Abia m-am abținut două zile de la opiu, când pofta iar m-a chinuit. Am devenit somnoros, un tremur a trecut peste trupul meu, ochii îmi curgeau de apă, am fost scuturat de febră, toate oasele mă dureau. ... O, opiu, opiu, ești ca un lup: m-ai prins și nu-mi mai dai drumul. ... Dar astăzi sunt ruinat, mi-e scârbă și mi-e rușine, căci mi-am pierdut tot respectul. Nici să plâng nu mai pot. Nu mai sunt în stare de nici o căință. Chiar dacă aș putea să plâng, tot nu mi-ar folosi la nimic și orice tânguire este zadarnică.

O, opiu, opiu, n-ai nici o îndurare pentru mine? Mi-ai răpit locul natal, proprietatea, totul. ... Mă gândesc la trecutul meu până în ziua de astăzi și **scriu aceste cuvinte ca avertizare. Trebuie să mor;** dar dacă ar găsi cuvintele mele luare aminte! ...**Să nu calce nimeni pe urmele mele,** căci trebuie să locuiesc în morminte. ... O, nu mă urma! Puterea mi s-a dus, seva s-a uscat și tot n-am găsit satisfacție. Nu călca pe urmele mele, căci am cercetat toate dealurile ca să găsesc un izvor care să mă poată înviora; dar zadarnic. Nu-mi rămâne nimic de făcut, decât să mă spânzur. ...

Acest testament putea la fel de bine să-l scrie un sinucigaș din creștinătatea de nume, ruinat de pofta cărnii sau de alcool. Este prezentarea potrivită a întregii mizerii în care satan îl mână pe păcătosul rob. El este marele hoț despre care Domnul spune: „Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească.” (Ioan 10,10.) Dar lăudat fie Dumnezeu, că a venit Unul care este mai puternic decât satan, Isus, Păstorul cel bun. El spune: „Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o

aibă din belșug.” (Ioan 10,10.) O, dacă toți păcătoșii care suspină ar vrea să-L cunoască pe acest Mântuitor și Salvator și să găsească această viață veșnică! Oamenii nici nu bănuiesc câți păcătoși care plâng și suspină există în mijlocul poporului nostru, în toate stările sociale, pentru că fiecare își ascunde de celălalt nenorocirea lăuntrică. Acest text vrea să-ți spună că mulți, care au fost robi ai păcatului, au devenit liberi la libertatea minunată a copiilor lui Dumnezeu. Și care este calea la aceasta? **Vino cu blestemul păcatului tău în lumina lui Dumnezeu! Vino cu poverile conștiinței tale la Isus!** Nu mai suspina după putere! Privește în sus, la Fiul lui Dumnezeu, care a venit pentru tine din ceruri pentru că voia să te salveze! Ascultă vestea harului, că El pentru tine a suferit și a murit pe cruce! Răspunde liber, sincer, dacă crezi această Evanghelie! Dacă nu crezi, nu există ajutor pentru tine, ai ajuns în veșnica pierzare; în acest caz este pentru tine tot atât de puțină nădejde să ieși din lanțurile păcatului tău, ca și pentru chinezul disperat. Fiul înviat al lui Dumnezeu o spune limpede, neîndoielnic: „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit. (Marcu 16,16.) Dar dacă spui: Cred în Fiul lui Dumnezeu! atunci crede cu adevărat, lasă-te în mâinile Salvatorului prezent, spune-I: Îți dau voința mea, inima mea, lasă puterea Ta să locuiască peste slăbiciunea mea! Cel veșnic credincios răspunde unei asemenea rugăciuni. În orice ai fi legat, oricât de mare ar fi vina ta, oricât de adâncă ar fi rușinea ta ascunsă: vei vedea că Domnul te eliberează cu adevărat, deplin, de durată.

Nr. 29

DRAGOSTE DISPREȚUITĂ

„În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4,10)

Acei medici care fac studii medicale pe animale vii, pentru a cerceta pe corpurile vii natura simptomelor particulare ale unei boli și efectele anumitor metode de vindecare, posibilitatea operațiilor complicate, se numesc vivisectori. Știința medicală a avut parte pe această cale de multe experiențe valoroase. Dar unii medici au uitat în încercările lor de îndurarea pe care omul o datorează și animalelor. „Cel neprihănit se îndură de vite.” (Proverbe 12,10.) Astfel a publicat un vivisector încercările pe care le-a făcut pe câinele lui, pentru a stabili cât timp se păstrează cunoștința la asemenea animale. El povestea cum a imobilizat nefericitul animal bine pe o scândură, i-ar fi tăiat o bucată din craniu, i-ar fi scos un ochi, dar câinele încă a avut deplină cunoștință, căci încă i-a mai lins mâna cu limba ca semn al dragostei lui. Mă îndoiesc că acest bărbat, care a putut să disprețuiască dragostea animalului său prin cruzimea inimii sale, a fost vreodată în stare să răsplătească într-adevăr cu dragoste sau să aprecieze valoarea ei. Dar te sfătuiesc să nu-l judeci prea repede. Dacă îți privești viața înapoi și te cercetezi cum ai răspuns la dragostea cu care ai fost iubit, vei face multe descoperiri rușinoase.

Dragostea sinceră este cea mai prețioasă floare care înflorește pentru tine în viața pământeană. Dacă n-ai avea pe nimeni care să te iubească cu adevărat, să te iubească atât încât să poată face sacrificii pentru tine și să-ți slujească, atunci viața ta ar fi disperat de sărmană, ar fi un drum pustiu în lumina amurgului, pe care inimii tale i-ar lipsi razele soarelui care dau viață. Există asemenea oameni, deasupra vieții cărora pare să scrie: neiubiți de nimeni! Dar aceasta nu este așa; **ei sunt iubiți de Dumnezeu cu o dragoste nemărginită** – dar pentru că ei nu cunosc această dragoste, iar dragostea omenească lipsește, viața lor este jalnic de sărmană.

Spune, ai pe cineva care te iubește? Este tatăl tău, mama ta? O, apreciază-i ca pe comoara ta cea mai prețioasă! Dacă tu gândești că părinții tăi bătrâni n-ar înțelege bine timpul modern și

dorințele și planurile tale, atunci ține minte aceasta: **devotamentul tatălui și devotamentul mamei văd mult mai departe decât lipsa ta de experiență!** Nu asculta glasurile prietenilor tăi veseli, care îți spun că părinții tăi n-ar fi înțeles viața. **Nu-i face pe părinții tăi să sufere, cinstește-i și iubește-i atâta timp cât îi ai!** Mult mai repede decât crezi vine ceasul în care îți sunt luați. Câți fii și câte fiice n-au stat deja cu durere adâncă în inimă la sicriul mamei! Că ochii sinceri s-au închis, aceasta a fost partea cea mai mică a durerii – **dar vina dragostei neglijate**, că de acum nimic nu mai putea fi îndreptat, aceasta era durerea cea mai adâncă. Nu există în lumea largă nici o dragoste așa de altruistă ca dragostea de mamă; Dumnezeu ți-a dat-o cu tine în viață – dacă n-ai fi avut-o, te-ai fi prăpădit nefericit. Dragostea maternă este o rază din inima lui Dumnezeu – vai de omul care o disprețuiește, o respinge sau chiar o calcă în picioare! A plâns mama ta deja din cauza ta? S-a supărat tatăl tău deja din cauza ta? Doresc pentru tine ca să nu fie așa. Dar dacă ar fi așa și ai mai avea tată și mamă, atunci te implor să-i rogi pe părinții tăi de iertare și să le arăți dragoste oricum, oriunde și oricând poți.

În B., o mamă stătea la masă plângând amarnic; tatăl stătea alături și privea fix în jos, tăcut. Pe masă era o scrisoare de la singurul lor fiu. Acesta era de mult căsătorit; lucra în Br. ca lăcuitor de mașini în atelierul căilor ferate. Acolo au vrut să-l viziteze deja acum șapte ani, dar fiul a trecut grăbit cu soția și copilul pe lângă părinții bătrâni fără să-i privească. Părinții i-au prezentat într-o scrisoare comportamentul și răceala inimii. La aceasta el a răspuns: „Eu o am pe soția mea și copilul; Dumnezeu să mi-i țină sănătoși pe amândoi; **de voi n-am nevoie!**” Dumnezeu a vorbit cu acest fiu dur. Câteva zile după această scrisoare i-a murit copilul de difterie; mai târziu n-a mai primit niciodată un înlocuitor. De atunci au trecut șapte ani și atunci dragostea de mamă n-a mai putut de durere și i-a mai scris o dată fiului neîndurător, pentru a primi de la el un cuvânt de dragoste. Acum venise răspunsul; fiul respingea dragostea bătrânilor lui părinți cu expresiile cele mai grosolane. De aceea stăteau bătrânii tăcuți și încremeniți și se gândeau la timpurile trecute și oare de ce fiul lor era așa de dur, de inaccesibil și de nerecunoscător. De ce nu exista o cale pentru a ajunge la inima fiului? Acest fiu n-a înțeles dragostea care era pentru el în inima mamei, el n-a înțeles nemărginita fericire de a se ști iubit de o dragoste adevărată și sinceră.

A călca în picioare dragostea sinceră, înseamnă a-ți călca în picioare fericirea. Îți aduci propria viață sub blestem. „Ce seamănă omul, aceea va și secera” – vai de cei care trebuie să secere aici ce au păcătuit în egoism, în răceala inimii, zdrobind inimi și distrugând vieți care au avut simpatie pentru ei cu dragoste sinceră! Lucrul acesta este spus pentru acele cete de bărbați care au abuzat de încrederea inimii fetelor fără experiență, pentru a le înșela și apoi să le părăsească în nenorocirea lor. Dacă în acest domeniu ești un vinovat, cheamă harul lui Dumnezeu înainte de a fi prea târziu! Tu vei regăsi aceste inimi călcate în picioare, aceste speranțe zdrobite în fața tronului dreptului Judecător; în afară de cazul că sângele lui Isus Hristos a luat blestemul și vina din viața ta.

Privește înapoi la calea vieții tale și caută-i pe aceia care te-au iubit – le-ai mulțumit? I-ai iubit și tu? Dacă te-ai gândit acum la mama și la tata, la frați și la surori și mai departe la binefăcători și la prieteni, la învățători și la patroni, care ți-au făcut bine, atunci mai există Unul care te-a iubit – Îl cunoști? A mai fost o dragoste activă, plină de îndurare și credincioșie, căutând neobosită, purtând, binecuvântând; știi cine este? Este Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a venit pentru tine din cer și a suferit și a murit pe cruce pentru tine, care te-a căutat și te-a chemat adesea, de multe ori în viața ta. Ai auzit lucrul acesta, l-ai înțeles? El te-a văzut pe drumul tău prin această lume rea și a văzut în tine o inimă rea. El a văzut la capătul vieții tale o țință a pierzării, îngrozitoare, întunecoasă, în care ai ajuns prin vina păcatului tău. Îndurarea L-a condus să vadă dacă ți-ar putea deschide o poartă a harului, un drum spre slavă, o salvare din vină și blestem. Dar n-a fost de găsit nici un salvator pentru tine, nici în cer, nici pe pământ. Nici un înger, nici un om, nici un doctor, nici un prieten n-a putut să ia din viața ta blestemul păcatului și nici tu n-ai putut. Nu poți să iei înapoi nici măcar un singur cuvânt dur, nici o privire mânioasă nu poți ulterior s-o

preschimbi în dragoste. Cine să te salveze? Atunci a venit chiar El, Cel sfânt, Cel atotputernic. Tu nu poți să-ți imaginezi cât de minunată era slava în sferile cerești, pe care El a părăsit-o de dragul tău, unde totul Îi slujea adorând. El a venit pe acest pământ, atât de bogat în păcat și suferință, atât de sărac în dragoste – **El a venit pentru tine**. El a vrut să te răscumpere, de aceea S-a făcut un om asemenea ție; și la înfățișare a fost găsit ca un om. El S-a împovărat cu vina ta și a luat asupra capului Său poverile faptelor tale rele. Oamenii L-au bătut cu bice, L-au încununat cu spini, L-au pironit pe cruce. „Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați” (citește Isaia 53,4-5). Vrei să apuci pentru tine, crezând, această mare jertfă de ispășire? În acele ceasuri întunecate, pe cruce era judecată vina păcatului tău în Fiul lui Dumnezeu, cu dreptate divină. Privește-L pe Cel sfânt, care n-a cunoscut păcat și totuși a trebuit să strige din cauza păcatului tău: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Înțelege această taină a dreptății dumnezeiești, că acolo pe cruce, un Chezaș sfânt a purtat cu dragoste minunată blestemul păcatelor tale! Da, El a isprăvit lucrarea de ispășire în suferința morții Lui și ți-a deschis poarta, ca tu să poți găsi pace pentru inima ta și siguranța harului. El te-a purtat cu dragoste neobosită, S-a rugat de multe ori pentru tine când moartea a întins mâna după tine: „Doamne, mai lasă-l un an!” Tu n-ai întrebat de El, dar El te-a căutat, te-a chemat. – N-ai auzit glasul dragostei Lui, n-ai înțeles niciodată îndurarea Lui căutătoare? El bate și astăzi la inima ta, ca tu să vrei să-L înțelegi și să-I deschizi! Nu disprețui dragostea Lui! Ascultă această Evanghelie: **Isus te iubește! Isus te caută!**

Nr. 30

EXISTĂ ÎNTR-ADEVĂR UN MÂNTUITOR VIU, PERSONAL, PREZENT?

„Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare. Pentru că
aceasta este mărturia
lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său.
Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși; cine nu-L crede pe
Dumnezeu, L-a făcut mincinos,
pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul
Său.” (1 Ioan 5,9-10)

Când caut pe cineva pe care nu-l văd, fie în casă, fie în pădure, atunci strig. Dacă nu primesc nici un răspuns după ce am strigat de mai multe ori tare și deslușit numele celui căutat, atunci spun: nu este aici! Nu vrei să faci și tu la fel cu Dumnezeul atotputernic, care S-a arătat în Hristos, care îți spune prin Cuvântul Lui să-L chemi? Doar este scris: „Domnul este aproape de toți cei care-L cheamă, de toți cei care-L cheamă în adevăr.” (Psalmul 145,18.) Dacă aceasta este adevărat, trebuie să răspundă și va răspunde. Cheamă-L! Fii convins că îți va răspunde, Îl vei găsi! Majoritatea oamenilor nu-și dau osteneala să-L cheme pe Dumnezeu, nici nu ascultă glasul Său și totuși susțin că El nu există. Dar că există Dumnezeu și că răspunde fiecăruia care strigă, aceasta vreau s-o dovedesc prin mărturia personală a unui tăgăduitor al lui Dumnezeu, care a strigat sincer către Dumnezeu. Acest bărbat scria:

„Cum am devenit ateu (tăgăduitor al lui Dumnezeu), nu pot să povestesc, ar fi prea lung. Când mergeam câteodată să mă plimb pe plajă și vedeam mingea de foc, soarele, scufundându-se în mare, atunci mă cuprindea o tristețe adâncă. Mă gândeam: când n-o să-ți mai răsară soarele, atunci unde vei fi? **Te duci la pierzare**, îmi striga un alt glas. Dar apoi șoptea diavolul: Omule,

ce nebun ești! Pierzare? Unde să fie un Dumnezeu, unde să fie o judecată, unde să fie un suflet? O asemenea prostie doar nu te învață știința. Da, dar lăudata știință nu-mi oferea pace, iar eu după pace suspinam.

După ani de îndoială și neliniște am fost invitat de către un cunoscut la un șir de prelegeri pe tema: **Adevăruri importante pentru zilele noastre**. Nu mai știu mult din ceea ce am auzit în prima seară, dar m-am întors profund nefericit acasă. Îi invidiam pe credincioșii care erau așa de fericiți că aveau siguranță asupra lumii de dincolo și pace cu Dumnezeu. Eu mă simțeam așa de nesigur, de nesatisfăcut. Ajuns în camera mea, nu mai eram stăpân pe mine, am căzut în genunchi și am suspinat din adâncul nevoii mele: O, Dumnezeule, dacă exiști – **dacă există Dumnezeu, atunci luminează-mi inima, salvează-mi sufletul dacă sunt nemuritor și pot fi mântuit!** În această rugăciune nu era multă credință. Dar Dumnezeu, în îndurarea Lui, n-a disprețuit acest strigăt de disperare al sufletului meu.

În seara următoare am fost iar la prelegere. În mod ciudat, vorbitorul a spus următoarele vorbe simple: „**În străfundul lui, orice om crede că există Dumnezeu; i-o spune conștiința. Dacă în seara aceasta este cineva aici care se consideră ateu, să se arunce în genunchi și să strige: O, Dumnezeule, dacă există Dumnezeu, atunci luminează-mi inima și salvează-mi sufletul! Și a luat Cuvântul lui Dumnezeu în mână și a căutat în el. Dumnezeu va răspunde celui sincer, căci El răspunde la orice rugăciune care ajunge la El dintr-o inimă curată.**” Când am auzit aceste cuvinte am tresărit, căci era aproape aceeași rugăciune pe care l-am adresat-o lui Dumnezeu aseară, acasă, în genunchi.

Acum am căpătat curaj și am acceptat cu siguranță că Dumnezeu îmi va răspunde și-mi va salva sufletul. Ajuns în locuința mea, am pus mâna pe Biblie, prima dată după mulți ani. M-am rugat: Doamne, vreau să mă las povățuit de Tine, învață-mă! Cu aceasta am deschis Biblia; era Evanghelia după Ioan cea pe care am deschis-o. Am citit capitolul 4 și o parte din capitolul 5. Dar n-a venit lumină și pace. De aceea m-am oprit cu cititul și mi-am zis: nu-i nici un folos! Deci acum credeam, ce-i drept, că există Dumnezeu, dar eram de părere că nu-L voi găsi și că nu voi fi mântuit niciodată. Dar când am vrut să închid cartea, ochii mi-au căzut pe cuvintele lui Isus: „**Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis, are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.**” (Ioan 5,24.)

Acesta este un cuvânt minunat, mi-am zis eu, și Hristos este Cel care l-a rostit, a cărui viață sfântă garantează pentru adevărul cuvintelor Sale. De aceea am mai citit o dată versetul și m-am rugat: **Doamne, cred; ajută necredinței mele!** Mi-am ațintit ochii pe cuvintele prețioase: „Adevărat, adevărat vă spun” și așa mai departe și mi-am zis că dacă o spune Hristos, că **oricine Îl crede, are viața veșnică, atunci am viața veșnică!** Pot acum să-L contrazic diavolul și toate forțele întunericului, **El a spus-o și mie îmi este de ajuns**. Acum știu în cine și pe cine cred și sunt convins că mă va păzi și pe mine până în ziua slavei Sale veșnice.

Ce fericire covârșitoare mi-a umplut atunci inima, când l-am dat cinstea lui Hristos și **am crezut în cuvântul Lui!** N-am mai putut decât să mă bucur și să fiu vesel! Au trecut deja câțiva ani de când sunt mântuit, dar același har al lui Dumnezeu, care m-a mântuit atunci, a rămas suficient de puternic ca să mă păzească pe drum în lumea rea.

Până aici a povestit ateul.

Acum vreau să te întreb ceva: a înviat Hristos, Fiul lui Dumnezeu? **Este El un mântuitor viu, înviat, prezent?** Spune „da” sau „nu”!

Dacă spui „da”, atunci te întreb dacă El este Mântuitorul tău, dacă tu ai devenit proprietatea Lui, dacă îi slujești cu toată inima și viața ta și dacă îl mărturisești în fața necredincioșilor. Dacă spui „nu”, atunci te întreb dacă l-ai chemat vreodată cu adevărat. Ca om leal, sincer, nu poți să susții că Isus, că Cel înviat nu există, înainte să-L fi chemat și El să nu-ți fi răspuns.

Acel ateu a ajuns prin Cuvântul lui Dumnezeu la siguranța prezenței și harului Domnului. Mulți creștini credincioși au trecut prin aceeași situație. Dacă primesc o scrisoare prin poștă, atunci sunt convinși că omul care a scris scrisoarea, există, cu toate că eu nu-l văd și că el aceasta crede și vrea să-mi spună, ce scrie în scrisoare. Deci Dumnezeu a scris oamenilor o scrisoare în Cuvântul Lui; poți s-o citești. Arată-I lui Dumnezeu atâta cinste cât unui om, citește din scrisoarea Lui, din Biblie, cel puțin câteva cuvinte, pe care le-a scris acolo în mod deosebit pentru tine și fii convins că Dumnezeu aceasta crede, ce spune! Acolo este scrisă, de exemplu, pilda despre oaia pierdută, despre banul pierdut și despre fiul pierdut. (Luca 15.) Citește aceste cuvinte! Spune sincer: Doamne, dacă Tu ești și dacă acesta este Cuvântul Tău, atunci demonstrează-mi și convinge-mă astfel, încât să înțeleg aceasta sigur și limpede cu străfundul inimii mele. Necredința spune: Ce dovezi ai că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu? Dar acest cuvânt dumnezeiesc nu are nevoie de dovezi, el acționează nemijlocit asupra inimii și a conștiinței. **Duhul lui Dumnezeu adeverește acest lucru și dă mărturie duhului omului despre adevăr!** Ai nevoie de dovezi că soarele luminează, că stelele sclipesc, că trandafirul miroase, că pâinea te hrănește, că dragostea te înviorează și că ura doare? N-ai nevoie de asemenea dovezi. Adevărul se dovedește prin simpla lui existență. Așa și Biblia, lumina dumnezeiască, această apă a vieții. Ea s-a adevărit întotdeauna în prietenii și în dușmanii ei ca o putere a lui Dumnezeu, care mântuiește și osândește, ca o stâncă pe care te poți salva și care-l zdrobește pe cel pe care cade. Scopul acestui text este să te convingă că Domnul Isus Hristos, despre care ai auzit și ai învățat, S-a născut în Betleem, a murit pe crucea de pe Golgota și a înviat, că El trăiește cu adevărat și este prezent; acest Mântuitor care ascultă rugăciunile, salvator, atotputernic, poate fi găsit de tine. Tu trebuie să ajungi la o conștientizare limpede asupra acestei realități. Pe tine nu te ajută o religie care este localizată numai în capul și în memoria ta, pentru că ea nu dă nici putere, nici mângâiere și nici pace. Dacă nu ai un Dumnezeu și un Domn pe care să te poți sprijini, în care să ai încredere, care să te ajute și să te salveze – la ce-ți folosește religia ta? Tu te îndrepti irezistibil spre veșnicie; n-ai timp de pierdut în această problemă hotărâtoare. Ai nevoie de un Mântuitor și Salvator, care să te poarte prin toată lupta și prin orice nevoie a acestei vieți. Dar ai nevoie și de un Împăciuitor care să-ți ia povara vinei și de un Răscumpărător care să te elibereze din lanțurile păcatului. De aceea Și-a vărsat Fiul lui Dumnezeu sângele pe crucea de pe Golgota. El a înviat ca biruitor peste păcat și peste moarte – El este aproape de tine – un Mântuitor viu, un Prieten salvator. N-ai nevoie să bâjbâi pe întuneric pentru a-L găsi pe Dumnezeul sfânt și harul Său, ca mahomedanii sau ca închinătorii la șerpi din Africa. **Cheamă-L pe Isus și vei vedea că îți răspunde.**

Nr. 31

ÎNTÂLNIREA HOTĂRÂTOARE

„Urmează-Mă!” (Matei 9,9)

Există personalități care îi determină pe oamenii pe care îi întâlnesc, să îi urmeze. Așa s-a întâmplat când Napoleon I a debarcat pe coasta franceză a Mării Mediterane, la 1 martie 1815, că toate trupele trimise împotriva lui au trecut de partea lui fără luptă. O întâlnire a fost de ajuns pentru a-i obliga pe mareșali, generali, soldați să se înroleze în serviciul lui militar. Toți au refuzat ascultarea față de stăpânul lor de până atunci, regele Franței, ei și-au legat toată viața, toată persoana lor de noul stăpân, pentru a-l urma în luptă și la moarte. Ce întâlniri hotărâtoare au fost acelea, care au avut loc într-o dimineață de martie a anului 1815 în sudul Franței! Dar acest

stăpân care i-a târât după el, nu și-a condus cetele la biruință, ci la pieire. A fost o strălucire amăgitoare cea cu care i-a orbit el pe oameni.

Există întâlniri spre blestem și pieire, există întâlniri spre binecuvântare și mântuire.

O, dacă nu m-aș fi întâlnit niciodată cu bărbatul acesta! Dacă n-ar fi pășit omul acesta niciodată în casa noastră! De câte ori nu sunt aceste cuvinte exclamate cu multă durere, ba chiar printre lacrimi!

Un copil și-a dăruit în perioada școlară încrederea unui coleg, care l-a învățat viciul; acest lucru l-a dus în tinerețe la casa de nebuni – un boboc frânt timpuriu. Există mulți oameni care sunt trimiși ai lui satan, pentru a atrage o viață omenească în forțele întunecate ale păcatului. Câte lacrimi, câtă suferință și distrugere n-au venit chiar printr-un om într-o familie care era fericită mai înainte! Du-te într-un ospiciu, ascultă ce spun oamenii care în suferința lor disperată s-au îmbolnăvit psihic, și vei afla ce poate să cuprindă în sine o întâlnire.

Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, există și întâlniri spre binecuvântare, spre salvare. Cunosc un bărbat care astăzi are o căsnicie fericită cu un copil scump al lui Dumnezeu. Ca om tânăr a fost fără pace, legat cu lanțurile viciului, pe lângă aceasta era înclinat spre melancolie, așa că de multe ori era preocupat cu gânduri de sinucidere. Acesta s-a întâlnit într-o seară cu un creștin mai în vârstă, care l-a luat cu el în camera lui, a vorbit cu el despre păcatul lui și despre harul lui Dumnezeu, despre dragostea căutătoare a lui Isus. Tânărul a găsit în ceasul acela pace cu Dumnezeu, toată viața lui a fost transformată, un râu de binecuvântare a fost urmarea acestei întâlniri. Cu care persoane ai avut până astăzi întâlniri hotărâtoare, eu nu știu, dar știu să-ți spun că **există o Persoană minunată, binecuvântată, care dorește să aibă cu tine o întâlnire hotărâtoare.** Dacă aceasta se realizează, viața ta va fi condusă pe un drum cu totul nou. Tot ce înseamnă nenorocire, disensiune, tot ce este povară și vină ți se va lua, totul va deveni nou, inima ta va fi fericită, o nădejde nouă, o putere nouă vor fi partea ta.

Această Persoană sfântă, care vrea să-ți umple viața pentru timp și veșnicie cu râuri de binecuvântare și puteri biruitoare, este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Înțelege aceasta, căci Isus te caută. Tu trebuie să ai cu El o întâlnire hotărâtoare, una pentru întreaga ta viață.

Într-un oraș chinez, un misionar stătea într-o zi în port și a privit o vreme la descărcarea unui mare vapor comercial. Căpitanul acestuia, un om fără Dumnezeu, dar fariseu convins de propria dreptate, i-a strigat misionarului, pe care l-a recunoscut că este misionar după îmbrăcăminte: „Hei, domnule misionar! Am aici la bord o lichea rea; dacă-l puteți converti pe acesta, atunci toată stima pentru religia dumneavoastră!” – „Eu, domnule căpitan, nu pot converti nici un om, nici fariseu și nici vameș” (citește Luca 18,10-14), a răspuns misionarul liniștit, în timp ce s-a apropiat de el, dar Dumnezeu în harul Său poate să facă lucrul acesta. Unde este omul?” Căpitanul a rostit numele marinarului și i-a arătat locul unde îl poate găsi. După aceasta, misionarul a coborât într-o încăpere de jos a vaporului și a găsit acolo un marinar arătând feroce, care stătea pe o bancă și își cârpea hainele. „Bună dimineața, Jakob!” așa i s-a adresat, „am o veste pentru dumneavoastră!” – „Pentru mine?” a răspuns marinarul și a adăugat o înjurătură. „Cine în lumea aceasta îmi trimite mie o veste? – „Dumnezeu!” a răspuns liniștit misionarul. Cu o înjurătură și mai îngrozitoare marinarul a strigat: „Nu cred în nici un Dumnezeu!” – Fără a lua notă de această remarcă, misionarul a rostit solemn și serios cuvintele: **„Noi rățaceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui!”** (Isaia 53,6). La aceasta l-a privit ferm în față pe marinarul care s-a uitat încremenit în sus spre el. În clipa următoare acestuia i-au dat lacrimile și s-au rostogolit peste obrajii lui arși de soare. „Aceasta este adevărat”, a spus el pentru sine, „Dumnezeu o știe!” Aceste lacrimi și cuvintele arătau că Dumnezeu a acționat prin Duhul Său. și anume, într-o clipă, prin cuvântul gurii Lui. Bărbatul împietrit mai înainte a devenit dintr-odată **un păcătos convins, pregătit pentru mântuire.** Misionarul a spus acum a doua jumătate a aceluși verset prețios din Cuvântul lui Dumnezeu: **„Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui**

nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53,6). Mesagerul lui Dumnezeu i-a vestit apoi marinarului prețioasa Evanghelie despre Isus, care S-a prezentat de bună voie înaintea lui Dumnezeu ca garant și S-a lăsat „străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre”. Nu mult după aceea, Jakob a putut să recunoască și să mărturisească: „Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor lui suntem tămăduiți”. Da, el, marele păcătos, batjocoritor și disprețuitor a găsit în acest ceas iertare și pace în Acela care cândva a suferit și a murit pe cruce pentru cei nelegiuți.

Jakob a mărturisit cu credință copilărească, bucuroasă, că Dumnezeu i-a iertat toate păcatele lui multe și grele de dragul lui Hristos. Dumnezeu l-a transformat dintr-un tăgăduitor al lui Dumnezeu și un hulitor, într-un martor fericit al harului și al adevărului. „Nu este Cuvântul Meu ca un foc, zice Domnul și ca un ciocan care sfărâmă stânca?” (Ieremia 23,29.)

Căpitanul necredincios și îngâmfat nu s-a îndoit mult timp de autenticitatea și realitatea acestei convertiri. Era prea bătătoare la ochi. Jakob avea zilnic ocazia în mijlocul echipajului vaporului să arate că el a avut întâlnirea hotărâtoare cu Isus și acum trăia într-adevăr pentru Mântuitorul lui ca un creștin smerit, liniștit.

La o misionară de pe insula Ceylon s-a convertit soția unui moșier păgân, distins și bogat. Ea a venit de la Buda la Isus și a devenit fericită, un om nou. Lanțurile mâniei i-au fost sfărâmate, a devenit liniștită și blândă. După o vreme a venit la aceeași misionară o altă femeie cu întrebarea: ce îi făcuse ea acelei soții a moșierului? „Nu i-am făcut nimic”, a fost răspunsul. „Totuși, femeia a fost înainte rea și nervoasă, acum este blândă și voioasă; doresc să faceți aceasta și cu mine!” Atunci i s-a spus că Isus, celor care I se încredințează, le rupe lanțurile păcatului și ale patimii. – Aceleași minuni le face Dumnezeu și astăzi în mijlocul poporului nostru. Mulți își imaginează creștinismul ca pe o religie, ca pe o învățătură morală care-și are puterea în teama de un Dumnezeu sfânt, atotputernic, care pedepsește răul și răsplătește binele. Dar că creștinismul începe cu aceea că înveți să-L cunoști personal pe Mântuitorul, care ascultă cu călăuziri și salvări minunate stăruința omului care suspină - aceasta nu vor s-o înțeleagă. Ei sunt orbi de ochii inimii. Ce-i drept, ei învață la nevoie să strige după ajutorul atotputernic, dar cine este Dumnezeu, aceea învață abia atunci să înțeleagă, când își dau seama de păcatele lor, de starea lor pierdută și recunosc dragostea lui Dumnezeu jertfită pe cruce. Ei trebuie întâi să aibă o întâlnire personală cu Isus. **Nevoia te învață să te rogi** – aceasta este sigur adevărat; în nevoie se îndoiaie genunchii cei mai înțepeniți și grumazul cel mai rigid. Dumnezeu răspunde și strigătului unui păcătos nerecunoscător și-l salvează. **Dar ajutorul primit nu este nici pe departe credință, nu este o recunoaștere a lui Dumnezeu, nu este pacea cu Dumnezeu, nu este siguranța harului.** Dimpotrivă, majoritatea oamenilor, de îndată ce au primit ajutorul cerut, merg mai departe pe căile păcatului și ale plăcerii lumii și-L uită pe Dumnezeu!

Tu să nu faci așa; înțelege marea veste a harului: tu ești iubit și căutat de Dumnezeu. N-ai fost uitat, nu mergi pe drumul tău prin această viață sărmană fără prieten. **Întinde-ți inima și mâinile spre Dumnezeu!** Trebuie să ai o întâlnire cu El. Acea femeie păgână din Ceylon a avut o **întâlnire cu Isus**, cu Mântuitorul atotputernic, plin de har. Ea a crezut Cuvântul Lui și s-a încredințat dragostei Lui. Rezultatul a fost că ea a aflat o reînnoire a inimii și a vieții ei. Și tu trebuie să trăiești așa ceva.

Sunt mulți oameni care suspină sub povara vinei lor, care simt lanțul păcatului lor și vor să devină liberi. Ei și-au propus de multe ori să nu mai păcătuiască, dar au căzut de atâtea ori iar și iar, încât și-au pierdut nădejdea. Dacă la tine este tot așa, atunci ține minte: **trebuie să ai o întâlnire cu Isus!** El, Domnul, trebuie să intre în viața ta, pentru a te scoate din blestem și din robie și pentru a te introduce sub binecuvântare și har.

Nr. 32

MINUNI TRĂITE

„Și corbii îi aduceau pâine și carne dimineața și pâine și carne seara, și el bea din pârâu.” (1 Împărați 17,6)

În noaptea de 30 spre 31 decembrie 1907, G. W., un ofițer credincios s-a trezit spre dimineață. A auzit pași ușori în cameră, a văzut lumină la patul soției lui și s-a gândit că ea s-a sculat să vadă de copil. Apoi s-a făcut liniște; a apăsat pe butonul ceasului de buzunar cu mecanism de bătut ora; a bătut de patru și jumătate; a adormit iar. Soția lui a spus în dimineața următoare că ea n-a fost trează. Dar ce era în camerele alăturate? Toate sertarele erau sparte, toate ușile erau deschise, un revolver era pe o masă. În fața ferestrei deschise a bucătăriei de la parter ara o pereche străină de galoși. Urmele din zăpadă arătau că un hoț a fost în acești galoși pe la toate ferestrele parterului pentru a căuta o intrare, până a găsit-o prin geamul de la bucătărie.

Se pare că s-a dus în încăperile de sus, a scotocit totul, a intrat cu revolverul în dormitor și a luminat cu o lanternă patul stăpânei casei. Apoi a plecat fără să ia nimic cu el; nu lipsea nimic. De ce acest musafir straniu n-a luat nimic, de ce a lăsat în urmă revolverul, nu era de înțeles. Un lucru era evident: această casă era sub protecție divină. Rugăciunea credinței, care încredințează o familie în paza Dumnezeului atotputernic, pune într-adevăr de pază puterile lumii nevăzute, îngerii lui Dumnezeu. – Despre îngeri Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Binecuvântați pe Domnul îngerii Săi puternici în tărie, care împliniți cuvântul Său, ascultând de glasul Cuvântului Său!” (Psalmul 103,20.) Acest ofițer a povestit bucuros această mare și deosebită ocrotire a casei sale. O doamnă a răspuns că dacă el cere de la Dumnezeu lui să-l păzească în toate primejdiile de felul acesta, atunci este prea mult; cum ar putea Dumnezeu atotputernic să Se îngrijească așa de el. Dar el a răspuns: „O, eu cer chiar mai mult de la El, iar El îmi dă și mai mult. Faceți și dumneavoastră odată încercarea de a avea încredere în El și veți vedea curând că nu avem nici un motiv să ne temem în vreun fel, ci doar să ne bucurăm. Noi ne facem reprezentări prea slabe despre dragostea și credințioșia cu care Domnul veghează asupra alor Săi.”

Așa cum părinții pământești își iubesc nespun de mult copiii, oricât de mare ar fi dragostea lor, ea tot nu poate ajunge atât de sus ca dragostea de Tată a lui Dumnezeu. Nici o mamă, cu oricâtă dragoste și-ar îngriji copilul, încă n-a numărat perii capului odorului ei. Dar Dumnezeu face aceasta cu ai Săi. Este scris: „Oare nu se vând două vrăbii cu un ban? Și nici una din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru; dar vouă chiar perii capului, toți vă sunt numărați. Deci nu vă temeți! Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Matei 10,29-31). Copiii lui Dumnezeu pot să apuce cuvintele harului și făgăduințele Dumnezeului lor așa cum sunt scrise în Scriptură, se pot baza pe ele. Acolo este scris, de exemplu, despre prorocul Ilie, când s-a ascuns la pârâu Chérit: „Și corbii îi aduceau pâine și carne dimineața și pâine și carne seara, și el bea din pârâu.” Ești tu bine încredințat că aceasta s-a petrecut așa cum scrie aici? Și – dacă o crezi – mai are aceasta putere și însemnătate pentru viața din secolul al 20-lea? Toți creștinii adevărați, care cunosc credințioșia Tatălui lor vor spune: Da, acesta este adevărul. Dar este nevoie de har și de credință pentru aceasta, ca în ziua necazului să te sprijini într-adevăr pe un asemenea cuvânt și să aștepti crezând, că Dumnezeu și astăzi poate să Se îngrijească de ai Săi.

În provincia chineză Shansi⁴, un bărbat pe nume Li s-a convertit de la slujirea idolilor. Nu mult după aceea a fost profund impresionat de o predică, ce trata cuvântul: „Lăcomia, care este slujirea idolilor”. El renunțase la slujirea idolilor – ce groaznic dacă ar fi să cadă înapoi în acest păcat prin lăcomie! Mai bine să nu posede nimic, nici bani, nici avere. El și-a predat căsuța și

⁴ Pentru adevărul celor scrise aici, garantează misionara, doamna Howard-Taylor, fiica fondatorului misiunii interne din China, Hudson Taylor.

bucata de pământ nepotului său și s-a dedicat în întregime vestirii Evangheliei. Întreținerea o primea prin ospitalitatea aceloră căroră le slujea și căroră rugăciunile sale le aduceau ajutor și tămăduire pentru suflet și pentru trup. Dumnezeu a confirmat slujba lui Li; el a putut să construiască o capelă în districtul lui și a deschis un cămin pentru salvarea și eliberarea fumătorilor de opiu. Astfel a fost Li o binecuvântare pentru mulți. Deoarece această lucrare necesita firește bani, și uneori intrau puțini, bătrânul Li a avut parte în mod foarte deosebit de credinșia lui Dumnezeu. Într-o zi era la capătul tuturor resurselor. Nu mai veneau fumători de opiu, căminul lui era gol; proviziile lui erau epuizate; credința lui a fost greu încercată.

În templul mare al satului său era angajat ca preot vărul său; acesta îi dăruia din vreme în vreme, când îl vizita, pâine sau mei din proviziile lui. Când bătrânul Li primea aceste daruri, obișnuia să spună: „Darul Tatălui meu ceresc!”

Dar preotul păgân îl contrazicea: „Aș vrea să știu ce are a face darul Tatălui tău ceresc cu aceasta. Meiul este al meu. Eu ți-l aduc ție. Dacă eu n-aș face-o, ai muri curând de foame cu purtarea Lui de grijă. El n-are nimic a face cu aceasta.”

„Dar Cel care-ți pune pe inimă să-mi porți de grijă este Tatăl meu ceresc”, a răspuns bătrânul Li. Dar preotul a plecat cu cuvintele: „Vom vedea ce se întâmplă dacă nu mai aduc meiul.” Într-adevăr, o săptămână, două săptămâni n-a mai venit, cu toate că lăuntric îl îndemna să îngrijească de omul bătrân, pe care trebuia să-l cinstească pentru multele lucrări de milostenie pe care le făcuse.

Tocmai în acest timp bătrânul Li a ajuns în mod deosebit la limită. A venit o zi în care n-a mai avut nimic de mâncare și nici un ban să-și cumpere o bucată de pâine. În camera lui și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. Știa foarte bine că Tatăl lui din cer nu-l va uita. El l-a adus aminte Domnului de ceea ce a spus preotul și l-a rugat să-i trimită astăzi pâinea zilnică, pentru onoarea Numelui Său.

În timp ce bătrânul încă se mai ruga, a auzit un strigăt neobișnuit, croncănituri și bătăi de aripi afară în curte și un zgomot ca și când ar fi căzut ceva pe pământ. S-a ridicat să vadă ce se petrece. Niște vulturi, cum se găsesc în număr mare în acea parte a Chinei, se luptau între ei pentru a-și smulge prada. În timp ce se uita în curte, a căzut o bucată mare de carne de porc grasă la picioarele lui. Una dintre păsări, gonită de alta, a lăsat-o în acea clipă să cadă pe locul acela. Bătrânul a ridicat recunoscător darul neașteptat, în timp ce a spus: **„Bunătatea Tatălui meu ceresc!”** Când s-a uitat apoi după ceea ce căzuse înainte ca el să iasă, a descoperit o bucată mare de pâine. Și pe aceasta o lăsase să cadă una dintre păsări. Astfel a fost aprovizionat din belșug pentru o masă de prânz.

Cu inima copleșită de bucurie și uimire, bătrânul a aprins focul pentru a-și pregăti masa. În timp ce carnea încă mai fierbea, a intrat vărul lui, preotul. „Ei, ți-a dat ceva de mâncare Tatăl tău ceresc?” a întrebat el ironic, în timp ce ascundea cu grijă în mânecă punga cu mei adusă. „Vino și vezi”, a răspuns zâmbind bătrânul și a arătat spre vasul de pe foc. Preotul a fost convins la început, că în oală nu este nimic altceva decât apa care fierbe; dar în cele din urmă, fiind făcut curios de mirosul plăcut, s-a uitat în oală. A întrebat uimit: „De unde ai primit aceasta?” **„Tatăl meu ceresc mi-a trimis-o!”** a răspuns vesel bătrânul. „El ți-a pus pe inimă să-mi aduci din când în când puțin mei, dar când tu n-ai mai vrut să faci aceasta, Lui l-a fost ușor să-mi trimită un alt mesager.” Apoi i-a povestit despre rugăciunea lui și despre ce s-a petrecut după aceea. Preotul a fost profund impresionat de tot ce a auzit și a văzut. El a început să-l caute pe acest Dumnezeu minunat, credincios și nu mult după aceea a devenit creștin. El și-a mărturisit credința în Isus prin botez, a renunțat la viața lui comodă din templu. Mai târziu a obținut o angajare ca învățător; și-a încheiat viața binecuvântată în 1900, în timpul răscoalei boxerilor. El face parte din marea ceată a martirilor lui Isus Hristos, care pe atunci își pecetluiau credința cu moartea. El a murit pentru Mântuitorul lui, după ce a îndurat chinuri mari în mâna dușmanilor lui.

Citim uneori lucrări savante despre cum trebuie să ne imaginăm minunile, deoarece astăzi doar nu se mai petrec minuni, așa cum sunt de părere cei necredincioși. Dar cine vine la Isus crezând cu adevărat, cine a devenit un copil al lui Dumnezeu, acela are parte de minunile cele mai mărețe, de ascultarea cea mai palpabilă a rugăciunilor sale. Dumnezeu și Tatăl nostru, care L-a dat pe singurul Său Fiu, pe Isus, Domnul slavei, ca să transforme păcătoși vinovați în martori fericiți ai harului, El face astăzi minuni așa cum făcea odinioară. El răspunde rugăciunii credinței. Mulți copii ai lui Dumnezeu mărturisesc că viața lor este un lanț de minuni și îndurări trăite. Dar cea mai mare minune a tuturor minunilor este mântuirea unui păcătos vinovat, eliberarea unui om încătușat în lanțurile păcatului, pentru slăvita libertate a copiilor lui Dumnezeu. **La această minune ești chemat, trebuie s-o trăiești tu însuși.** Vino cu deplină încredere la acest Salvator, la Isus, care te cheamă! Adu-I povara păcatului tău, crede-L că a venit pentru tine, că a suferit și a murit pe cruce pentru tine! Cheamă Numele Lui cerând har; îți va răspunde! Atunci vei trăi această minune: **Am fost** vinovat, pierdut, legat – **sunt** iertat, salvat, eliberat: **un copil al lui Dumnezeu.**

Nr. 33

PREA LAȘ

„Dar cât despre fricoși (textual: lași) și necredincioși și păcătoși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este iazul de foc care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte.” (Apocalipsa 21,8)

Un recrutar credincios ocupa împreună cu alți 15 soldați o cameră de cazarmă. Înainte de a se culca a îngenuncheat după obiceiul lui, în fața patului său. Dar camarazii lui s-au supărat pe soldatul care se ruga, l-au înjurat, l-au ocărât și au aruncat cu cizmele în el. După ce au făcut aceasta câteva seri, tânărul soldat s-a dus la un bărbat mai în vârstă, pe care îl considera creștin, i-a povestit ce a pățit și apoi i-a cerut sfat cum să se poarte. „Nu puteți face aici în cazarmă așa cum sunteți obișnuit de acasă”, a fost de părere acest sfătuitor. Ceilalți au în cameră același drept ca dumneavoastră. Dacă îi supără că vă rugați, atunci mai bine vă rugați când sunteți culcat în pat. Domnul vă aude rugăciunile chiar dacă vă rugați culcat în pat și atunci cel puțin nu vă supărați camarazii!” Acest om l-a întâlnit pe tânărul soldat după patru săptămâni și l-a întrebat dacă i-a urmat sfatul. „Da, de două sau de trei ori am procedat așa.” – „Și care a fost rezultatul?” – „Că m-am simțit ca un câine bătut. În a treia seară m-am rugat iar îngenuncheat, așa cum am făcut întotdeauna.” – „Și cum merge acum?” – „Minunat! Avem în fiecare seară întrunire de rugăciune. Trei soldați s-au convertit, iar ceilalți caută pacea.” – Aceasta a fost relatată de un martor loial și de încredere.

Fie ca mulți soldați credincioși care stau izolați printre camarazii lor, să fie încurajați prin această întâmplare!

Lașitatea este pentru un bărbat foarte dezonorantă. Majoritatea ar suporta mai degrabă să fie considerați mincinoși sau escroci, decât să fie declarați lași. O vorbă nordică străveche (în vechiul poem eroic „Edda”) spune:

În piept curaju-i mai bun ca oțelul
când luptă vitejii.
Pe cel curajos îl văd mereu cucerind
victoria cu tocite săbii.

Dar acum facem o experiență ciudată: există mulți bărbați care sunt curajoși în furtună și în luptă – dar lași dacă este vorba să treacă de partea lui Dumnezeu și de partea adevărului. Există

astfel de oameni care chiar se roagă, dar nu îndrăznesc s-o recunoască. Ei și-au acuzat păcatele înaintea lui Dumnezeu, ba chiar le-au deplâns – dar sunt prea lași, când alții batjocoresc și râd în legătură cu păcatul, ca să mărturisească atunci cinstit: acestea, asupra cărora batjocoriți și râdeți sunt vină și păcat! Tot așa există mulți care știu și sunt convinși că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri ca să moară pe cruce pentru vina lor – dar din teamă de oameni nu îndrăznesc s-o spună și stau în mijlocul batjocoritorilor și al vrăjmașilor lui Isus. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre asemenea oameni: „Totuși, în adevăr, chiar dintre mai-mari, mulți au crezut în El; dar din cauza fariseilor nu mărturiseau, ca să nu fie excluși din sinagogă; pentru că au iubit mai mult gloria oamenilor decât gloria lui Dumnezeu.” (Ioan 12,42-43). Există oameni care nu îndrăznesc în tren să-și scoată Biblia din buzunar, cu toate că au băgat-o acolo cu acest scop, ca să citească din ea pe drum. Există bărbați care-și ascund rugăciunea față de propria lor soție necredincioasă și femei care nu citesc din Biblie din cauză că se tem de bărbații lor. Cine crede sincer în Domnul Isus, acela știe că nu devii fericit **înainte de a-L mărturisi pe Domnul în fața oamenilor**. „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” (Romani 10,10.) În veșnicie va fi afară, în afara slavei, o ceată uriașă din cauza lașității lor; ei au decăzut în veșnica pieire a iazului de foc. Între acești lași vor fi mulți tăgăduitori care au venit într-adevăr cu vina păcatului lor, căutând har la Isus, care chiar au aflat că harul putea fi găsit de ei, dar care au fost prea lași pentru a o mărturisi. Ei I-au întors spatele, tăgăduind, Domnului, pe care L-au chemat și s-au prefăcut în mijlocul vrăjmașilor Lui, ca și când n-ar ști nimic despre El. Ei nu și-au dat inima și viața Domnului.

Sub domnia împăratului roman Traian, Plinius, un prieten al împăratului, a fost guvernator împărătesc în Bitinia și Pont (țări ale Asiei Mici la Marea Neagră) între anii 111-113. În acea vreme se spunea pe drept: **„A fi creștin înseamnă să fii dedat morții”** – căci legea romană declara vinovat de moarte orice adept al creștinismului. Împăratul Traian poruncise că toți cei care vor fi acuzați că ar fi creștini, trebuiau puși în fața întrebării: dacă vor să arate portretului împăratului cinste idolatră prin jertfă și tămâie. Dacă făceau lucrul acesta, atunci plecau liberi prin tăgăduirea credinței lor. Dacă refuzau, îi lovea pedeapsa cu moartea. Sunt păstrate multe scrisori ale lui Plinius către împăratul Traian. – În ele se spune: „O mână necunoscută mi-a trimis o listă cu nume de persoane, dar care la audiere au negat că ar fi creștini sau că ar fi fost vreodată; ei au repetat după mine o invocare a zeilor și au jertfit vin și tămâie portretului dumneavoastră. În plus, au hulit Numele lui Hristos, lucruri la care, cum se spune, creștinii adevărați nu pot fi determinați prin nici un mijloc. De aceea am găsit de cuviință să-i las liberi pe acești oameni. Unii, care altădată s-au declarat pentru creștinism, dar care au părăsit deja de trei ani și încă de mai mult timp această religie, au declarat că creștinii se întâlneau într-o zi anume (în orice caz în prima zi a săptămânii), înainte de răsăritul soarelui și cântau cântări variate de laudă lui Hristos în calitate de Dumnezeu; că se obligau printr-un jurământ (?) să nu facă nedreptate, să nu se facă vinovați de nici un furt, de nici o tâlhărie, nici de adulter, să nu-și calce niciodată cuvântul și să nu refuze niciodată să dea înapoi un bun încredințat.”

Ce mărturie frumoasă a dat acest păgân despre creștinii adevărați – dar cât de limpede se deduce în același timp, că în orice vreme au existat și mulți tăgăduitori și apostatați, mulți care și-au renegat credința pentru a-și salva: averea, rangul poziția și viața! Astăzi – în mijlocul creștinătății de nume – mărturia pentru Isus nu este amenințată cu moartea. Dar ce-i drept, martorii loiali ai lui Isus au de purtat: batjocură, izolare, înstrăinare, umilire. Câți nu există în zilele noastre, care au recunoscut adevărul Evangheliei, dar care sunt prea lași ca să fie creștini. Ei se tem de batjocură, iubesc lumea, plăcerea și onoarea ei. Diavolul, dumnezeul veacului acestuia, le pune aceste lucruri în fața ochilor, îi orbește, le acoperă Persoana slăvită a Domnului și le face socoteala ce ar pierde sau ce ar trebui să facă dacă ar deveni creștini.

În Cairo, la misionarul Gobat a venit un șeic mahomedan (un învățat în talmăcirea legii). Căuta adevărul. El își adusesese cu el Coranul, (cartea sfântă a mahomedanilor), pentru a-l compara cu Biblia. Acest bărbat a venit mai multe săptămână, până când într-o zi a intrat la

Gobat cu ochi înlăcrimați și a strigat: „Sunt distrus – ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? Nu mai găsesc nici o mângâiere în Coran!” Atunci a auzit cuvântul despre împăcarea și răscumpărarea în Isus Hristos. Părea că primește Cuvântul harului cu toată inima și a promis că vine în dimineața următoare iar. Gobat era plin de bucurie, de nădejde, că în sfârșit un învățat, un mahomedan foarte influent îl va apuca și accepta pe Isus Hristos ca salvator al lui. Dar a fost amarnic dezamăgit. Șeicul n-a venit; abia trei luni mai târziu l-a reîntâlnit pe stradă. La întrebarea: de ce n-a mai venit, șeicul a răspuns: „Când am fost ultima dată la tine am simțit că dacă mai vin o dată, voi deveni absolut convins de adevărul creștinismului; aș fi fost nevoit să mă declar creștin, dar pentru aceasta aș fi fost omorât. De aceea am hotărât să nu te mai văd până când inima mea va fi împietrită față de Cuvântul lui Dumnezeu!” – aceasta, a spus Gobat, a fost cea mai amară experiență a întregii mele vieți.

Acest bărbat a fost prea laș pentru a fi mântuit – el are mult mai mulți semeni decât credem. Printre batjocoritorii și dușmanii Evangheliei sunt mulți care au trăit o vreme a harului, în care au înțeles chemarea dragostei lui Dumnezeu. Dar au fost prea lași! Inima lor s-a împietrit tot mai mult; de aceea au și devenit tot mai înverșunați față de adepții lui Isus. Dar conștiința lor îi declară vinovați. – Mai există și alții, care din cauza onoarei sau a plăcerii lumii nu s-au supus adevărului sau care din cauza câștigului de bani, căruia îi este dedicată toată inima lor, nu s-au întors la Isus și de aceea se pierd pe vecie. – Mântuirea unui suflet, la care un om ar putea spune: Doamne, vreau să mă las mântuit; dar să-mi dau viața pentru Tine sau să-mi pierd averea sau să las pofta lumii, așa ceva nu trebuie să ceri de la mine!” – o asemenea mântuire nu oferă Domnul nimănui. El spune: „Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; sau cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Și cine nu-și ia crucea și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10,37-38).

Nr. 34

CE ÎNSEAMNĂ MAMA TA PENTRU TINE?

„Tată mama ta!” (Ioan 19,27)

Există două lucruri care trezesc un ecou în inimile tuturor oamenilor. Unul este când se vorbește despre moarte – pentru că toți oamenii știu că se îndreaptă spre moarte. Celălalt este când se vorbește despre dragostea maternă, pentru că toți oamenii au avut parte de această dragoste; toți – cu câteva excepții nefirești – poartă în inima lor un monument al dragostei mamei lor.

De multe ori această amintire despre dragostea mamei mai rezistă chiar și când s-au sfârșit toate celelalte, care înseamnă: scrupulozitate, evlavie, teama de păcat. Dragostea mamei constituie la mulți ultima rază de lumină în adâncurile întunericului vieții lor distruse. De aceea amintirea mamei este de multe ori punctul de legătură de la care Dumnezeu, în harul Lui, pleacă pentru a atrage la Isus o inimă, la care orice alt acces este închis.

În casa de corecție din Cincinnati (America de Nord) se găsește următoarea poezie germană scrisă cu creion albastru pe foaia din față, goală a unei Biblii. S-a dovedit că aceasta a fost scrisă de un bărbat tânăr, care a fost adus acolo în detenție pentru un delict, dar care a murit înainte de rostirea sentinței. Conținutul poeziei pare să confirme adevărul afirmațiilor de mai sus.

„Mama mea”

Departa-am plecat, mamă,
Casa am părăsit,

Am părăsit și țara,
În lume am fugit.
Timpul urme a lăsat,
Le-a pus și pe mine,
Dar la tine mă gândesc -
Mamă, doar la tine!

Mi-amintesc de ani voioși,
Chipu-ți am în față,
Ți-nalți inima spre cer
În rugi și speranță.
Ți-ai învățat odorul
Și sfânta poruncă –
Dar el a încălcat-o –
Doamne, Te îndură!

Sunt singur, singur, mamă!
Nici o consolare!
N-am prieteni să șteargă
A spaimei sudoare.
Ah, azi toți m-au părăsit!
Ei veneau la mine,
Dar m-au lăsat în chinuri,
Căci nu iubesc ca tine!

O știu și o simt, mamă,
Din locu-ntunecos,
C-ai avea pentru mine
Un cuvânt drăgăstos.
Știu că blând m-ai învăța
Al nădejzii ton nou –
Bine că nu știi cât e
De-amărât fiul tău!

De parte-am plecat, mamă,
Inima-mi frântă doare,
Și pe a ta am frânt-o:
Când m-am dus pe mare.
O, de-ar veni înapoi
O vorbă, un salut!
O, îți simt răsuflarea
Pe-obrazu-mi abătut!

Dar un gând îi dă, mamă
Inimii liber iar:
Isus, Mântuitorul,
Și mie îmi dă har!
Pe când lacrimile-mi șterg
Și suspinul din piept,
Aud dulce chemarea:

„Da, vino, te aștept!”

Se poate spune aproape despre toți oamenii că-și datorează viața și sănătatea dragostei și devotamentului mamei lor. Ce s-ar fi ales de tine dacă mama ta n-ar fi avut grijă de tine, n-ar fi vegheat asupra ta, nu te-ar fi îngrijit în boală? Dragostea maternă este o rază din inima lui Dumnezeu; Cuvântul lui Dumnezeu ne învață să înțelegem dragostea lui Dumnezeu prin dragostea de mamă. „Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează, ca să n-aibă milă de fiul pântecului ei? Chiar dacă aceasta ar putea uita, totuși, Eu nu te voi uita.” (Isaia 49,15.) Învață din dragostea care nu se poate rupe, cu care te iubește mama ta, să crezi în dragostea nemărginită, de neînțeles cu care îl iubește Dumnezeu veșnic pe păcătosul nerecunoscător! El și-a făcut oamenilor cunoscută dragostea prin cruce. Dragostea lui Dumnezeu luminează aici într-o lume de păcătoși nerecunoscători, vinovați. Aici este remediere pentru toate stricăciunile, iertare deplină, ba chiar se găsește înnoirea vieții și pentru astfel de fii, cum a fost acest fiu, care plângea în poezia lui: am frânt inima mamei mele! Dacă această pagină ajunge în mâna unui fiu nerecunoscător, vinovat, atunci să cheme Numele lui Isus, crezând – Isus vrea să-i tămăduiască viața; cine vine sincer la El primește putere ca de atunci înainte să ducă o viață nouă. Dacă această pagină ajunge în mâna părinților care-și iubesc copiii, atunci să se întrebe dacă și-au condus copiii la Isus, dacă îi știu adăpostiți la inima lui Isus? Ce siguranță prețioasă pentru tată și mamă dacă știu lucrul acesta: copilul meu aparține Mântuitorului, el trece prin lumea aceasta rea sub harul și paza Păstorului desăvârșit.

Unul a existat pe pământ care a fost plăcerea deplină a Tatălui, singurul Om desăvârșit, Isus; când atârna murind pe cruce, pe cale de a părăsi locul slujirii și al suferinței Sale, a mai avut de îndeplinit o datorie pământească, mai exista totuși o legătură care-L lega, ca om, de viața trecătoare – **dragostea pentru mama Lui**. Ochiul Lui sfânt se odihnea pe omul de care inima lui dumnezeiască era legată cu cea mai profundă afecțiune a naturii Sale umane. El nu și-a luat rămas-bun de la nici un om așa ca de la mama Lui. El i-a lăsat datoria de fiu și dragostea de mamă apostolului Ioan. Cuvintele Fiului lui Dumnezeu pe crucea de pe Golgota: „Femeie, iată fiul tău!” și „Iată mama ta!” constituie o dovadă sfântă despre cât de prețioasă este înaintea lui Dumnezeu legătura dintre mamă și fiu, legătura dragostei de mamă și a dragostei de copil. Evanghelistul Moody, care în timpul războiului american de secesiune a slujit răniților și muribunzilor ca duhovnic, povestea: După bătălia de la Pittsburg i-am dus pe răniți într-o corabie, în jos pe râul Tennessee, pentru a-i duce la spital. Rugămintea pentru apă ajungea permanent la urechea noastră, căci sărmanii răniți sufereau îngrozitor de sete și după ce s-au înviorat, le-am spus despre apa care izvorăște în viața veșnică și că cine bea din această apă, nu va înseta în veci. – Pe când treceam așa printre răniți, am ajuns și la unul care zăcea fără cunoștință. Avea o față minunat de frumoasă, dar era așa de palidă; moartea aproape că-și pusese amprenta pe ea. I-am vorbit, dar nu mi-a dat nici un răspuns. De aceea m-am dus la medic să-l întreb dacă omul n-avea nici o perspectivă de însănătoșire. „Nu”, mi-a răspuns doctorul, „el a pierdut așa de mult sânge înainte să-l putem aduce de pe câmpul de luptă; apoi a trebuit să-i amputăm piciorul. Nu se mai face bine!” „Nu reușesc să aflu cum îl cheamă”, am spus eu. „Nu poate fi făcut conștient?” „Dați-i niște coniac cu apă!” a răspuns doctorul. – Mi-am luat un scaun, m-am așezat lângă muribund și i-am dat din când în când puțin coniac cu apă. În timp ce-l priveam așa, am întrebat un bărbat care era în apropiere: „Îl cunoașteți pe acest tânăr?” „O, da, a fost colegul meu de cameră.” „Mai trăiesc părinții lui?” „Mai are o mamă văduvă.” „N-are frați și surori?” „Are două surori. Este singurul fiu.” „Cum îl cheamă?” „William Clark.” Nu voiam să-l las pe rănit să moară fără să poată trimite un ultim salut mamei lui și când puțin după aceea a deschis ochii, i-am spus: „William, știți unde sunteți?” A privit încurcat în jurul lui și apoi a spus: „Da, sunt în drum spre casă, spre mama,” „Da, sunteți în drum spre casă,” am spus eu, „dar doctorul crede că n-o să ajungeți în patria pământească. Mai aveți cumva un salut pentru mama dumneavoastră? Îl voi transmite cu plăcere.” Fața lui a strălucit cu un farmec supranatural

când m-a privit și a spus: „O, da, vă rog, spuneți-i mamei mele că mor cu încredere în Isus!” Acest cuvânt din gura tânărului a fost unul dintre cele mai plăcute cuvinte pe care le-am auzit vreodată. Ca răspuns la aceasta l-am întrebat: „Mai pot să fac ceva pentru dumneavoastră, William?” M-a privit cu un zâmbet minunat: „Spuneți-le mamei și surorilor mele că sper să le revăd sigur cândva în cer.” Cu aceasta a închis ochii. A recăzut în inconștiență și în câteva ore a fost, despărțit de toate cele pământești, sus, la Domnul și Stăpânul lui. – Ce legătură minunată, veșnică, de nerupt era aici împletită în jurul mamei și a fiului!

Prietene, spune, ai putea și tu să pleci acasă așa în pacea lui Dumnezeu, ca acest soldat tânăr? Dar tu, mamă, știi ceva despre această pace în care o mamă își poate aminti de fiul ei, dacă-l știe adăpostit în mâinile lui Isus, ba chiar la inima lui Isus?

Nr. 35

CONVERTIRILE ÎN TEAMĂ - SUNT ELE VERITABILE?

„Pentru că, dacă, după ce au scăpat de necurățiile lumii, prin cunoștința Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, încurcându-se din nou, sunt învinși de acestea, starea lor din urmă este mai rea decât cea dintâi.

Pentru că ar fi fost pentru ei mai bine să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se

întoarcă de la porunca sfântă dată lor.” (2 Petru 2,20-21)

Închisoarea din T. (în Elveția franceză) este destinată infractorilor periculoși. Acolo se afla acum câțiva ani un bărbat care fusese condamnat la închisoare pe viață, pentru că-și otrăvise prietenul pentru a-i jefui banii (câteva mii de franci). Acest infractor a fost dus la spitalul închisorii din cauza unei boli de ficat. Starea lui îi primejduia viața; medicii i-au spus că singura posibilitate de a-și păstra viața se află într-o operație extrem de grea, al cărei rezultat ei îl desemnează în același timp ca foarte îndoielnic. Consecința acestei comunicări a fost teamă și disperare pentru bolnav. În aceste zile a venit în T. domnul B. Z., un creștin credincios, care avea permisiunea din partea autorităților să-i viziteze pe deținuți. El a aflat că acel infractor, care până atunci își tăgăduise fapta cu înverșunare, își așteaptă moartea disperând. Domnul B. Z. povestește:

„Când am intrat în salonul cu gratii, infractorul zăcea înaintea mea cu fața plină de teamă. Tremura așa, încât patul lui era nevoit să tremure împreună cu el. Culoarea tenului său galben-închis, focul care-i străbătea arterele, durerile și teama făceau impresia că otrăvitorul era el însuși otrăvit. În această stare a întins spre mine o Biblie franceză deschisă și a arătat spre textul din Apocalipsa 21,8. Acolo este scris: „Cât despre cei fricoși și necredincioși și păcătoși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte.” Însă în Biblia franceză este folosit în acest text în loc de „vrăjitori” cuvântul „empoisonneur”, care înseamnă „cel care amestecă otrăvuri” sau „otrăvitor”. Infractorul a întrebat plin de teamă ce înseamnă acest citat. Evident că în fața morții apropiate, acest cuvânt pătrunsese în conștiința lui ca o sabie, căci el îi arăta propria lui crimă, care a trebuit să-l aducă în celulă. Era limbajul lui Dumnezeu către cel vinovat: „**Tu ești omul acela!**” El era într-o teamă vecină cu nebunia. I-am mărturisit că el simțea acum ce înseamnă să cazi în mâna Dumnezeului celui viu cu povara păcatelor tale. Am spus atunci Evanghelia harului omului care tremura. „Viu sunt Eu, zice Domnul Dumnezeu, n-am nici o plăcere în moartea celui rău; ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre rele! Căci pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel?” (Ezechiel 33,11.) „Spălați-vă, curățiți-vă,

depărtați răutatea faptelor voastre dinaintea ochilor Mei; încetați să faceți rău! Veniți să ne judecăm, zice Domnul. Dacă vor fi faptele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna.” (Isaia 1,16 și 18.) „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1,7.) Isus spune: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19,10.) „Dar El era străpuns pentru fărâdelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănile Lui suntem vindecați. Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit, ne-am întors fiecare la calea lui; și Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53,5.6.) „Plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Hristos Isus, Domnul nostru.” (Romani 6,23.) Această Evanghelie a făcut o impresie minunată asupra infractorului. Trăsăturile feței lui au pierdut expresia de disperare, a devenit liniștit, durerile și teama au dispărut. Duhul lui Dumnezeu lucra evident în har în acest om. S-a rugat și el cu mine, a chemat Numele lui Isus, s-a încredințat în mâinile harului și și-a recunoscut vina pe care până atunci o tăgăduise neîncetat. Astfel l-am părăsit pe infractor, cu nădejdea că harul lui Dumnezeu a început în el o lucrare autentică. Într-adevăr, aceasta a fost schimbarea și în boala lui trupească; în scurt timp s-a făcut sănătos; despre operație n-a mai fost deloc vorba. Oricine ar gândi acum, că aceasta a fost pocăință adevărată și sinceră. După câteva săptămâni am venit din nou la T. și l-am vizitat imediat pe bărbat. Se însănătoșise. Dar ce dezamăgire! El a cerut imediat un împrumut de 40-50 de franci pentru a putea plăti un alt avocat care să-i dovedească nevinovăția, că el cică era condamnat pe nedrept. Cu vorbe serioase i-am adus aminte de ceasul în care, în frica de iad, în fața judecății mâniei divine și-a recunoscut vina într-un mod de netăgăduit. El a respins **totul** și s-a umplut de mânie. A dat cu Biblia de pământ în timp ce a zis: Nu mai vreau să știu nimic de ea! Mi-a reproșat că am vorbit despre dragoste și n-aș acționa conform ei – așa a rămas și la vizitele ulterioare – făcea întotdeauna impresia unui împietrit. Pocăința lui fusese numai teamă de moarte și de judecată.

Noi, oamenii, nu suntem cunoscători ai inimii. Este mereu o experiență care se repetă, că la marea majoritate nu rămâne așa ceea ce l-au spus lui Dumnezeu în fața morții despre păcatul și despre credința lor. Că din partea lui Dumnezeu harul tâlharului este oferit tuturor vinovaților până în ultimul lor ceas, lucrul acesta este sigur. Căci El, Cel veșnic credincios a spus: „Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară.” (Ioan 6,37.) Dar la fel de sigur este că aproape niciodată un om muribund nu este într-o dispoziție spirituală și de inimă de a apuca cu hotărârea sinceră a inimii ceea ce a respins în zilele lui sănătoase. **Să nu se bazeze nimeni pe o întoarcere la Dumnezeu pe patul morții!** Chiar nenumăratele cazuri de moarte subită lasă să se recunoască ce înșelătoare este asemenea socoteală. Dar la aceasta se adaugă primejdia gravă a împietririi, în care se găsesc toți cei care au auzit și au înțeles Evanghelia harului, dar n-au acceptat-o. Toți credincioșii care au experiență în asistența duhovnicească sunt de acord că întoarcerea la Dumnezeu pe patul morții se dovedește aproape în toate cazurile a fi neveritabilă, dacă așa-zisul om convertit se face sănătos după aceea, împotriva așteptărilor medicilor. La fel este cu întoarcerea din inimă, pe care o promit sus și tare părinții care-și văd copiii pradă morții și îi cer înapoi de la Dumnezeu; la fel este cu pocăința aparentă a negustorilor care văd falimentul în fața lor și-L imploră pe Dumnezeu să întoarcă nenorocirea de la ei. La fel este cu juruințele oamenilor care sunt în primejdia de a ajunge în fața procurorului; în teama lor strigă, conștienți de vină, după abaterea distrugerii iminente. Și după aceea? Aproape niciodată nu rezistă în zilele cu sănătate și bunăstare ce l s-a promis lui Dumnezeu în ceasul necazului și al fricii.

Și în acest caz a fost pocăință din teamă, dar nu o întoarcere a inimii, nu predarea voinței Domnului.

De multe ori cei rămași în urmă doresc pentru cei decedați ai lor, care n-au fost convertiți, să răspândească părerea că aceștia au apucat harul încă pe patul morții. Aceasta este absolut explicabil, căci tuturor oamenilor le place să creadă ce-și doresc. Totuși, atragem atenția asupra

acestui lucru! Desigur, în unele cazuri putem spune: „Sper că Dumnezeu a mai putut face cu el o lucrare a harului.” În multe alte cazuri trebuie să spunem: „N-am nici o speranță pentru el.” Dar mai departe nu are omul voie să meargă.

Cuvântul lui Dumnezeu are de-a face cu cei vii. Pe morți trebuie să-i lăsăm în seama lui Dumnezeu, care judecă drept. Pe cât este de greșit și de arogant să-l declarăm vinovat, condamnat la focul iadului pe un om decedat – aceasta Îi revine numai lui Dumnezeu -, tot atât de greșit și de îndrăzneț este și să vrem să-l considerăm mântuit pe un om care a trăit pentru lume și care a plecat dincolo, în veșnicie fără o dovadă limpede, personală a mântuirii lui. De obicei, asemenea relatări despre pretinse convertiri pe patul morții stau, de îndată ce ne interesăm mai îndeaproape, pe o bază foarte îndoielnică. Un cuvânt oarecare, pe care cel decedat l-a rostit în febra delirurilor este luat drept ancoră a nădejdi. Dar credincioșii să nu transmită mai departe asemenea povestiri, pentru că sunt apucate lacom de cei neconvertiți. Oamenii își leagă imediat speranța de ele: Deci nu este așa de grav – deci putem totuși și în ceasul morții să apucăm mântuirea. Dar tu, cel care citești acest text – tu astăzi trăiești – **ai venit cu păcatele tale și cu anii tăi pierduți la Isus?** Ai predat inima ta, voința ta Aceluia care a venit pentru tine din ceruri și a murit pentru tine pe cruce? El te cheamă astăzi ca tu să vii la El cu pocăință (întoarcerea inimii) și cu credință (predarea voinței), cerând har și să găsești har. **Lasă-te prevenit, nu te baza pe convertirea și iertarea de pe patul morții!**

Nr. 36

ÎNTÂMPLARE SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU?

„Aveți credință în Dumnezeu!” (Marcu 11,22)

Acum mai bine de 350 de ani, într-o zi, în Anglia, o femeie nefericită, săracă mergea cu sugarul ei pe un drum izolat peste câmp. Voia să-l abandoneze pe sărmanul ei copil. A culcat băiatul dormind, învelit într-o basma, după un tufiș de lângă drum, în iarba unei pajiști și și-a văzut repede mai departe de drum. După câteva ore a venit un băiat cu cărțile lui de la școală; era în drum spre casă. Totul este tăcut, numai un greier își țărâie cântecul așa de tare la apusul soarelui, încât băiatului de școală i-a venit dintr-odată ideea să scoată din pământ acest greier. A pășit pe pajiște și a găsit băiețelul care era culcat în iarbă și dormea. L-a ridicat și l-a dus acasă. Părinții lui au păstrat copilul și l-au crescut. Greierele și cântatul lui au fost mijlocul pentru a salva acest copil abandonat. Băiatul a crescut și s-a făcut un bărbat zdravăn. El a înființat în Londra o firmă, Dumnezeu a binecuvântat ce a întreprins. Pe atunci domnea regina Elisabeta a Angliei, care a cerut de multe ori sfatul acestui bărbat deștept și binecuvântat. Era Sir Thomas Grasham, fondatorul bursei regale din Anglia. În amintirea minunatei providențe a lui Dumnezeu, care odinioară printr-un greier i-a salvat viața căzută pradă morții, Grasham a pus pe clădire ca giruetă un greier.

Nu există întâmplare – guvernarea lui Dumnezeu veghează asupra celor mai mici și a celor mai mari lucruri, ca hotărârile Lui să ajungă la țintă. Lumea este plină de oameni care cârtesc împotriva lui Dumnezeu și a căilor Lui, ba chiar există astăzi milioane care, așa cum cred ei, L-au detronat pe Dumnezeu. Dar cine Îl cunoaște, pe Dumnezeul atotputernic, minunat, ca pe Tatăl său iubitor, acela adoră înțelepciunea Lui și minunatele Sale căi și mărturisește oamenilor: „Lucrarea Sa este desăvârșită, pentru că toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al credincioșiei. El este drept și adevărat.” (Deuteronom 32,4.) Ce mângâiere că Dumnezeul veșnic privește în jos din sfânta lui măreție, plin de îndurare și har la acest sărman pământ, locul lacrimilor și al păcatului! Ochiul Său sfânt veghează asupra oricărei vieți omenești, și asupra

vieții tale. Șterge „întâmplarea” din gândurile tale – nu o întâmplare oarbă guvernează, ci Dumnezeu credincios, plin de har. „Domnul privește din ceruri; El îi vede pe toți fiii oamenilor. Din locașul Său cel pregătit, El ia aminte la toți locuitorii pământului. El este Cel care le întocmește tuturor inima. El ia aminte la toate lucrările lor.” (Psalmul 33,13-15.) Toate căile Lui sunt desăvârșite, chiar și acolo unde omul nu le înțelege. O dată a folosit un greier, altă dată a trimis un înger.

Ce spui despre următorul eveniment?

O mamă din localitatea W. a fost trezită noaptea de copilul care dormea lângă ea, care i-a povestit agitat: „Mămico, acolo, în ușa spre sufragerie stă un înger, care-mi face într-una semne cu mâna. Pot să mă scol ca să mă duc la el?” Mama, care credea că un vis a tulburat copilul, a încercat să-l liniștească și fă-l făcă să adoarmă. Dar numai după scurt timp micuța a strigat din nou: „Mamă dragă, frumosul înger încă îmi face semne; chiar nu visez, ci îl văd foarte deslușit. Lasă-mă să merg la el!” Mama s-a gândit atunci că cel mai bine ar liniști-o pe micuța ei copilă agitată, dacă îi îndeplinește dorința și îi arată că în camera alăturată nu este nimeni. De aceea a învelit-o călduros pe micuța și a dus-o în sufragerie. Dar abia au ajuns amândouă acolo, că le-a speriat un zgomot mare. În dormitor se prăbușise teracota și a îngropat sub dărâmături pătuțul copilului. – Cu ce sentimente și-a strâns mama odorul la piept, cât de profundă a fost rugăciunea ei de mulțumire pentru minunea pe care Domnul a făcut-o pentru ele!

El salvează o dată din moartea aparent sigură pentru a arăta minunea puterii Sale și pentru a asculta rugăciunile credinței; altă dată aruncă o cetate întreagă în țărână cu toată strălucirea și bogăția ei, pentru a le arăta fiilor oamenilor puterea Lui și gravitatea judecăților Sale. Dar cel mai minunat apare acolo unde intervine limpede de recunoscut dragostea și puterea Lui, pentru a salva oameni care nu s-au interesat de El. – W. L. avea în afara localității unde locuia, orașul B., o fabrică de cherestea cu ferăstrău circular și cu motor eolian. Mica fabrică în care lucra el însuși era situată în pădure. Tocmai împinsese un bușean pe banda care ducea singură lemnul la fierăstrăul circular, când a alunecat și a căzut așa de rău, că a fost înțepenit lângă butucul de lemn și nu s-a putut elibera imediat; era dus încet, irezistibil spre dinții ascuțiți ai fierăstrăului care se rotea. Se apropia tot mai mult și mai mult de pieire; tocmai l-au atins dinții ascuțiți și i-au făcut o rană – apoi utilajul s-a oprit. Cu un ultim efort disperat W. L. s-a smuls și a sărit pe pământ. În clipa în care a fost pe picioare, mașina a început din nou să lucreze. **O scurtă întrerupere a vântului a cauzat oprirea utilajului și l-a păzit pe bărbat de o moarte chinuitoare.** Acum spune: **a fost aceasta o întâmplare sau o minune a lui Dumnezeu?** Ce I-a răspuns W. L. Dumnezeuului atotputernic care a vorbit așa de serios cu el și l-a salvat atât de minunat, nu știu.

Dar tu, dacă ai fost păzit, dacă Dumnezeu te-a făcut să te însănătoșești dintr-o boală grea – ai mulțumit? Te-ai lăsat chemat la pocăință prin bunătatea lui Dumnezeu? Te-ai gândit la veșnicie? Orice ocrotire deosebită este un apel al harului, pentru a-l chema pe păcătosul neîmpăcat la Isus, ca să caute și să găsească iertarea vinei lui și pace cu Dumnezeu, ca să-L recunoască pe Mântuitorul care bate la inima lui iubind și avertizând, care întinde mâinile spre el! Tu ai venit?

Din timpuri de demult am găsit următoarea însemnare:

Mama văduvă a unui mare negustor de mobilă din R. îi făcea acestuia menajul; ea era creștină. Fratele lui, considerabil mai tânăr, era ucenic în firmă. Într-o zi fratele mai mare i-a dat ucenicului sarcina să se ducă la bancă, pentru a schimba o bancnotă de o sută de taleri în bani mărunți, pentru că în ziua următoare voia să-și plătească muncitorii; pe lângă aceasta i-a dat ordinele cele mai severe, să fie foarte atent cu banii, ceea ce tânărul a și promis. Drumul spre bancă ducea peste râu. La pod a întâlnit prieteni care se jucau acolo de zor. El a vrut să treacă de ei, dar ei i-au închis drumul și l-au convins să se joace cu ei. El a cedat, și-a pus șapca pe balustrada lată din piatră a podului și sub șapcă a pus bancnota de o sută de taleri; credea că a ascuns-o bine. În timpul jocului, o pală de vânt a măturat șapca cu tot cu bancnota de o sută de

taleri în râu. Când după un joc scurt tânărul a vrut să se aștearnă din nou la drum spre bancă, șapca și banii dispăruseră. După multă căutare a reușit să găsească șapca, și anume, plutind pe apă, dar unde erau banii? Știa că fratele lui era un bărbat cinstit, dar în același timp și sever. De aceea nici n-a îndrăznit la început să se întoarcă acasă. După o vreme s-a furișat în casă pe ușa din dos, a găsit-o pe mama în bucătărie și a rugat-o să vină cu el sus în dormitorul lui, pentru că era în mare necaz și teamă și nu știa ce să facă. Tânărul a făcut o mărturisire completă printre multe lacrimi. Mama a plâns cu el, apoi a spus: „Sărmanul meu copil, nu știu să-ți dau un sfat și nu știu pe nimeni care ne-ar putea ajuta, dar - un sfat tot știu, vino, îngenunchează, să ne rugăm și să-L chemăm pe Acela care a spus: „Chemă-Mă în ziua necazului: Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica!” Au îngenuncheat împreună. Mama s-a rugat. **„Această rugăciune a mamei”** așa a mărturisit mai târziu acest tânăr copiilor lui, **„a fost punctul de întoarcere în viața mea și mi-a dat primul impuls durabil spre o viață nouă; a fost primul îndemna care m-a condus mai târziu în slujba misiunii spre Africa de Sud, sub minunata călăuzire a Domnului.”** Dar care a fost rezultatul acestei rugăciuni? Mama și fiul s-au ridicat și mama a spus: „Voi merge imediat cu tine și te voi ajuta să cauți la râu; la Dumnezeu nimic nu este cu neputință, poate ne face să regăsim banii.” La râu au căutat o vreme zadarnic, până au ajuns într-un loc unde ramura lungă a unui arbust atârna în apă și adunase la mal iarba și frunzele aduse. Acolo au găsit bancnota de o sută de taleri total udă, dar în rest intactă! – Mama s-a grăbit acasă, a uscat bancnota la sobă, a netezit-o și s-a grăbit cu tânărul la bancă. Bancnota a fost cercetată și acceptată ca deplin valabilă; mama și fiul s-au întors acasă cu banii schimbați în buzunar și cu sentimente covârșitoare de mulțumire în inimi.

A fost aceasta întâmplare sau providența lui Dumnezeu? Nu pășește aici în fața ochilor tăi Dumnezeu, „Cel care ascultă rugăciunea”? Nu vrei să-I dai inima ta acestui Dumnezeu mare, minunat și măreț, ca să cauți și să găsești harul Lui? El te cheamă în har ca tu să găsești iertarea vinei tale și pace, ba chiar viața veșnică! Vino la Isus, care a murit pe cruce pentru tine ca tu să fii salvat! Dar permite să ți se spună și faptul că este grav să refuzi harul!

Nr. 37

CUM TOATE S-AU FĂCUT NOI

**„Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă;
cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi.”**

(2 Corinteni 5,17)

Casa unui bețiv seamănă cu o zi mohorâtă de iarnă pe un câmp sterp. Soarele dragostei și al bucuriei a apus – așa cum pare, pentru totdeauna. Dacă furtuna de zăpadă urlă tare peste întinderea pustie, nu mai luminează nici o nădejde că aici vor mai răsări flori. Dar ascultă numai relatarea unei soții de bețiv, cum s-a făcut primăvară la ea. Ea a povestit unui mesager al Evangheliei:

„Când ați predicat atunci în P..., eram atât de nespun de nefericită și de săracă, încât trebuia să dorm cu copiii mei pe paiele goale și nu mai aveam nimic de mâncare pentru bieții mei sărmănuți. Bărbatul meu se întorsese din închisoare într-un asemenea hal, încât semăna mai mult cu un diavol decât cu un om. Dar imediat ce a pășit în locuință, a zărit un afiș cu numele dumneavoastră. El și-a zis: Acesta trebuie să fie același W. care a lucrat cu mine în mină. Vreau să merg să-l ascult! Ați avut textul: „A venit Învățătorul și te cheamă” (Ioan 11,28). Soțul meu a fost vizibil emoționat în adunare.

În acea seară stăteam tremurând în bucătărie. La întoarcerea lui era numai o bucațică mică de lumânare în sfeșnic. M-a întreat: „Unde sunt copiii?” I-am răspuns: „S-au dus la odihnă.” „Adu-i!” a răspuns el. Am pus jos sugarul pe care-l aveam în brațe și m-am dus sus. Am îngenuncheat lângă copiii care dormeau și m-am rugat Domnului să-i păzească; apoi i-am trezit și i-am dus jos. Spre surprinderea mea, soțul meu a luat fata cea mare în brațe, a sărutat-o și a spus: „Scumpul meu copil, Domnul ți l-a dăruit în seara aceasta pe tatăl tău!” Apoi a luat-o pe a doua fiică, băiatul și copilul cel mai mic și le-a arătat și lor dragostea lui în același mod dragăstos. Stăteam acolo și credeam că visez. Apoi am simțit cum soțul meu mi-a cuprins gâtul, m-a sărutat și mi-a spus: „Scumpa mea soție, Domnul Isus ți l-a dăruit în seara aceasta din nou pe soțul tău!” –

Ce transformare minunată s-a petrecut în inima acestui bețiv haotic, bătăran! Ce n-au putut face rugămintele și lacrimile soției, pedepsele poliției și ale închisorii – Dumnezeu a realizat această transformare deplină **prin puterea Duhului Sfânt, care prin Cuvântul lui Dumnezeu a lăsat să cadă razele dragostei și ale adevărului lui Dumnezeu în inima bețivului.**

Majoritatea oamenilor nu știu nimic despre această putere miraculoasă a harului, despre persoana divină a Duhului Sfânt. El este acela care trezește în oameni dorul după pace, care convinge conștiințele de vină și care în același timp face să răsune în inimi, prin Cuvântul harului, vestea despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor. Când lumea sărbătorește Rusaliile, nu știe altceva mai bun decât să facă din ele o sărbătoare a primăverii. Dar tu, știi tu la ce Se referea Domnul Isus când a spus: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine și unde se duce: așa este oricine este născut din Duhul Sfânt” (Ioan (3,8)? Dacă îți amintești de vina păcatului și de povara conștiinței, dacă vine peste tine dorul să vrei să lași jos povara, dacă ar fi posibil – Duhul Sfânt este Cel care vrea să trezească în tine dorința după pace; Isus o va alina. Dacă simți în inima ta o dorință după o altă fericire pe care până acum ai căutat-o în plăcerea lumii sau în slujba păcatului, dacă se naște în tine întrebarea: dacă ar putea exista pace adevărată, mângâiere veșnică, bucurie indestructibilă – acela este Duhul Sfânt, care este la lucru pentru a te chema la Mântuitorul, ca să devii liber și fericit. Cheamă Numele lui Isus, în El este toată mântuirea și vindecarea completă pentru viața și conștiința ta. Cât de minunat poate Duhul Sfânt să atragă la Isus și să biruiască inimi care au fost cu totul departe de Dumnezeu, aceasta ți-o va povesti un bărbat care din adâncurile păcatului a venit la pace, bucurie, deplina reînnoire a vieții.

El scrie:⁵ „M-am născut în 1875, în W., părinții mei mi-au dat o instrucție școlară bună; dar de tânăr am căzut în păcat, călăuzit de colegi mai vârstnici. Despre vremea copilăriei și a tinereții nu pot să spun decât că am fost un fiu nereușit. Aprovizionat din belșug de acasă cu mijloace, mi-a fost ușor în timpul studiului, în Stuttgart și mai târziu în Londra, să cumpăr păcatul, oriunde a fost păcat de cumpărat. În anul 1897 am plecat de la Southempton (Anglia) la New York, cu intenția să încep în Lumea Nouă o viață nouă. Mijloacele mele au fost curând risipite în New York și pentru a nu muri de foame a trebuit să muncesc. Părinții, cărora le-am scris despre situația mea, mi-au trimis foarte bucurosi mijloacele pentru drumul de întoarcere în Germania. Apoi au urmat doi ani în firma de acasă a tatălui meu, doi ani în care am făcut numai griji părinților mei. Diavolul mă avea în puterea lui prin alcool, încât rar eram treaz. Am încercat să devin mai bun, dar au fost încercări zadarnice. – În anul 1900 am avut un conflict cu părinții mei, care s-a încheiat cu a doua emigrare a mea în America. Viața mea îmi era neplăcută. Ajuns în New York, mă gândeam numai să-mi risipesc cât mai repede banii și apoi să-mi sfârșesc viața. Banii au fost cheltuiți curând, lucrurile mele: ceasul, inelele, hainele s-au mutat unul după altul în casa de amanet, pentru a satisface setea groaznică de coniac. De multe ori am blestemat pe atunci coniacul și ziua nașterii mele în fața tejghelei. Într-o după-amiază am fost la un muzeu în New York, pe strada 14; acolo era expus printre altele un schelet cu inscripția: „Acesta este

⁵ Preluat din „Auf der Warte”

scheletul unui vagabond, găsit pe drum.” Un glas a spus în mine: „Paul, aceasta este soarta ta, dacă nu te întorci de pe calea păcatului și nu te convertești la Mântuitorul tău.”

La câteva săptămâni după vizita la muzeu am văzut într-o vitrină expuse uniforme și le-am privit. Am stat acolo o vreme și atunci mi s-a adresat un bărbat, care mi-a solicitat o convorbire. Mi-a spus: „V-am observat o vreme și văd că sunteți nefericit. Mi se pare, de asemenea, că ați avut zile mai bune.” Părea că-mi știe toată viața. Totul era adevărat; dar eram mândru, nu voiam să-l las să știe. Atunci a început de la mama mea, care, cum spunea el, sigur se ruga acasă pentru mine. Aceasta a spart carapacea dură. N-am putut să-mi rețin lacrimile - și acolo, în holul acelei case am îngenunchat amândoi – L-am rugat pe Domnul pentru mântuire - și legăturile au căzut de pe mine. A început o viață nouă. Scumpul Mântuitor, care m-a eliberat de povara păcatului, mi-a luat și dorința îngrozitoare de alcool. Acum viața a devenit din nou vrednică de trăit, căci găsisem în Domnul meu Isus un prieten adevărat și El a rămas prietenul meu și va fi până mă va chema să fiu pentru totdeauna la El.

Cauți pace? Numai în Isus o găsești. „Veniți dar să ne judecăm, zice Domnul. »Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna. Dacă veți avea bunăvoință și veți asculta, veți mânca bunătațile țării!» (Isaia 1,18-19). Veniți la Isus, voi, care sunteți departe de El! Ce bunătați prețioase avem în El! El este așa de bun!”

Bărbatul care a trecut prin aceasta și a mărturisit-o este astăzi un martor al Evangheliei în China. Acel glas care în lăuntru l-a chemat așa de puternic la întoarcere, a fost un efect al Duhului Sfânt. El a avut parte de o naștere din nou atunci când și-a deschis inima harului. S-a făcut primăvară – sloiul de gheață al inimii s-a topit și lanțul păcatului a fost rupt – el a găsit fericirea adevărată, a devenit proprietatea lui Isus.

Deși eu nu cunosc biografia ta – Dumnezeu o cunoaște. Precis ai sărbătorit mulți ani Rusaliile; dar lasă-mă să întreb: ai trăit această reînnoire a vieții?

Nr. 38

PĂRINȚI ȘI COPII ÎN LUMINA VEȘNICIEI

„Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6,33)

Mulți oameni din creștinătatea de nume consideră credința și frica de Dumnezeu cel mult ca pe o podoabă respectabilă. Dar în nici un caz ca pe o temelie a vieții. Ei privesc creștinismul ca pe ornamentele exterioare ale unei clădiri – acestea arată într-adevăr frumos, dar te poți lipsi de ele. Potrivit acestui fapt își cresc și copiii. Domnul le strigă oamenilor cu cuvinte deslușite, limpezi: „Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui!”

Binecuvântatul evanghelist Moody povestește: „Într-un oraș în care trebuia să țin adunări, s-a făcut cunoscut în buletinele oficiale că timp de o lună voi ține zilnic ore biblice. O doamnă a spus prin urmare prietenei ei: „Băiatul meu n-are voie să ajungă sub influența acestor adunări; altfel va fi până la urmă convins să se lase primit într-o uniune de tineret sau va ajunge să împartă tractate pe străzi. Nu, aceasta ar fi prea neplăcut pentru mine, niciodată nu trebuie să se ajungă la așa ceva!” – Doamna avea alte planuri cu fiul ei; el trebuia să se învârtă în societatea aleasă. De aceea și-a propus să-și trimită fiul în călătorie; ea a spus aceasta și unui bărbat care trecea drept credincios. Dar eu nu știam nimic despre aceasta. – Adunările au fost ținute și acel bărbat a participat la toate. L-am găsit regulat la locul lui obișnuit, în dreapta mea, unde a rămas în fiecare oră biblică până la sfârșit; numai în ultima oră locul lui a rămas gol. Oamenii

începuseră deja să părăsească sala când a apărut el și și-a exprimat din suflet regretul că astăzi n-a putut veni mai repede. – Am avut de îndeplinit o datorie tristă,” a spus el și apoi mi-a relatat cum acea mamă a vrut să-și scoată fiul din zona influenței mele și cum l-a trimis în călătorie în perioada prezenței mele acolo. Astăzi a fost adus înapoi, cadavru, și tocmai venea de la cimitir, unde a avut loc înmormântarea. Sărmanul fiu! Sărmana mamă!”

Spune, prietene, n-a fost acesta un limbaj puternic al lui Dumnezeu către această femeie care, în loc să-și păzească fiul de primejdiile lumii și ale păcatului, voia să-l ferească de harul salvator al lui Dumnezeu? **O, nu face cu sufletul tău nemuritor așa cum a făcut această femeie cu fiul ei!** Dumnezeu minunat, mare, plin de har l-a jertfit pe singurul Său Fiu pe crucea de pe Golgota, pentru ca păcătoșii vinovați să fie salvați pentru totdeauna. **Ești un păcătos vinovat? Ești mântuit?** Spune-I **astăzi** Domnului Isus că vrei să crezi în sângele Lui vărsat pe cruce și că vrei să vii să cauți harul! Și chiar vei găsi har.

Odată am văzut un cuplu în vârstă plângând după fiul lor pierdut. Am vrut să-i mângâi și să-i lămuresc să mai păstreze fiului o ușă deschisă spre inima lor. Dar amândoi au spus: Nu mai este nici o nădejde pentru acest fiu!

Erau oameni bogați în bani și-n bunuri, dar săraci în fericire, căci și-au închis inima față de Isus. Ei înșiși n-au vrut să meargă pe calea mântuirii, a întoarcerii la Dumnezeu, de aceea n-au putut să arate calea întoarcerii la Dumnezeu fiului lor pierdut. Această mamă a obținut cândva prin insistență de la Dumnezeu viața acestui fiu, pe când mai era băiat mic. Băiatul a fost deznădăjduit de bolnav și atunci mama i-a cerut viața de la Dumnezeu: „Trebuie să-l faci sănătos pe băiat; ai promis că ascuți rugăciuni, nu pot să trăiesc fără el.” S-a însănătoșit, dar a adus un puhoi de suferință în viața părinților lui. Și cea mai devotată dragoste de mamă trebuie să se plece sub hotărârea lui Dumnezeu, altfel vom avea experiențe triste în legătură cu aceea, că omul mărginit face o nebunie când se împotrivesc voinței lui Dumnezeu. Dumnezeu intenționează întotdeauna ce este absolut bine; El vede dinainte ce va veni. Căile Lui sunt desăvârșite în dragoste, înțelepciune și dreptate. „Toate căile Domnului sunt îndurare și adevăr pentru cei care păzesc legământul Său și mărturiile Sale” (Psalmul 25,10).

Pe mormântul singurului fiu al unor creștini scumpi, care le-a fost luat părinților la vârsta copilăriei, este scris cuvântul: „Sufletul lui a fost drept în ochii lui Dumnezeu, de aceea l-a scos El repede din lumea aceasta rea.” Ce recunoaștere binecuvântată, plină de mângâiere, că harul lui Dumnezeu îi răpește din primejdiile acestei lumi rele pe fiii și fiicele luați la vârsta copilăriei, pentru a-i păstra acolo sus! Dar dacă Domnul le lasă părinților copiii, dacă ei cresc sănătoși – cât de important este atunci să fie crescuți pentru Domnul! Rugăciunea părinților pentru copiii lor trebuie să fie permanent ținută spre veșnica lor mântuire. Ferice de copiii care sunt astfel de timpuriu puși în mâna Domnului! În însemnările unul slujitor experimentat al lui Dumnezeu am găsit următoarele: „Când vorbesc părinților, atunci îmi stau permanent în fața ochilor doi tați plini de viață. Unul era un bărbat foarte bogat. Într-o zi fiul său mai mare a fost adus acasă în stare de inconștiență. Nici un leac n-a rămas neîncercat pentru a-l aduce pe fiu în simțiri, dar toate au rămas fără rezultat. Zilele au trecut și după un timp îngrozitor de teamă și de nesiguranță, în sfârșit și-a recăpătat cunoștința.

„Scumpul meu copil,” a șoptit tatăl, „medicul spune că te apropii de sfârșit.” „Ah, tată,” a spus tânărul, „tu nu te-ai rugat niciodată pentru mine, nu-i așa, acum te rogi ca sufletul meu să nu se piardă?” Tatăl a fost biruit de lacrimi. Da, nu se rugase niciodată. Dumnezeu îi era străin. Acum era prea târziu, bătuse ceasul pentru tânăr și el și-a dat duhul. Sărmanul suflet a plecat fără credință dincolo, în veșnicia întunecoasă. – Cât de bucuros ar fi dat tatăl toate bogățiile, toate comorile pe care le poseda, dacă prin aceasta ar fi putut să-l mai rețină pe fiul său pentru o vreme scurtă, pentru a se putea ruga pentru el și cu el!

Și celălalt tată, despre care vreau să povestesc, avea un fiu înfloritor. Fiul s-a îmbolnăvit și când într-o seară tatăl a venit acasă de la munca zilei, și-a găsit băiatul pe moarte. Soția lui i-a venit plângând în întâmpinare: „Băiatul nostru moare. Situația lui s-a înrăutățit în cursul zilei.

Du-te la el și vorbește cu el!” Tatăl a intrat în cameră. Și-a pus blând mâna pe fruntea copilului său și a simțit sudoarea morții. Mâna rece, de gheață a morții apucase deja viața tânără, plină de speranțe. „Știi tu, copile drag, că vei pleca acasă?” a întrebat tatăl în timp ce s-a aplecat peste fiu sărutându-l. „Aceasta este moartea? Crezi că sunt pe moarte?” „Da, dragă copile, viața ta pământească a ajuns la sfârșit!” „În noaptea aceasta voi fi deja la Isus, tată?” „Da, copilul meu, curând vei fi la Mântuitorul.” „Tată, nu plânge; când voi fi acolo, Îi voi spune Mântuitorului că tu ai fost acela care m-ai condus la El.”

Acest tată și acest fiu se odihneau amândoi în pacea lui Dumnezeu. Ei erau adăpostiți pe stânca harului și a credincioșiei lui Isus, ținuti de aceleași mâini atotputernice ale dragostei, care au fost străpunse pentru ei pe crucea de pe Golgota. Domnul Isus nu era pentru ei o persoană străină, ci prietenul lor. Moartea era pentru ei numai străbaterea unei perdele subțiri, pentru a păși în celălalt ținut, în lumea luminii, unde era patria lor. De aceea era pace în inimă în ceasul morții. Poarta cerească a casei Tatălui stătea larg deschisă pentru acest fiu care se întorcea acasă.

Prietene, vei putea și tu să pleci așa acasă? Nu vreau să spun dacă vei putea să mori fără să tremuri, nu te întreb despre curajul tău – nu, te întreb despre cu totul altceva. Întreb dacă inima ta se poate bucura să-L vadă pe Domnul care te iubește așa de negrăit de mult, care a murit și pentru păcatele tale. Nu te gândi că o vei face în ceasul morții –aceasta este o înșelăciune spre veșnica pierzare -, fă-o acum! Du-te cu toată povara inimii și a conștiinței tale la Mântuitorul! El îți este invizibil aproape, El te așteaptă de mult. La El găsești ceea ce te face fericit: pacea cu Dumnezeu!

Nr. 39

N-AȚI VRUT!

„Domnul dorește ca nici unul să nu piară,
ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3,9)

Ai avut parte de minunile puterii și ale harului lui Dumnezeu? Te-a scos atotputernicia lui Dumnezeu din strâmtorări și greutăți, din care nici un om n-a văzut vreo cale de ieșire? Ai fost păzit în mod minunat în boală și primejdie? Ai avut parte de ascultarea rugăciunilor? Atunci grăbește-te să-ți deschizi inima pentru dragostea acestui Dumnezeu minunat, care S-a revelat în Hristos. Dacă n-o faci, ești în primejdie să devii împietrit.

Permite să-ți fie arătat odată un om împietrit. Văduva unui medic l-a rugat pe un slujitor binecuvântat al lui Dumnezeu, să-l viziteze pe fiul ei bolnav pe moarte. Martorul lui Isus povestește: „Tânărul, pe care păcatele și excesele l-au adus pe marginea gropii, zăcea tăcut, introvertit; n-avea nici o dorință de mântuire, nici măcar cunoștința sfârșitului său apropiat nu părea să-i neliniștească inima împietrită. Toate rugămințile și avertizările mamei n-au putut să-i trezească inima din somnul păcatului. Mama a spus: „Când ai avut trei ani ai fost deosebit de bolnav. Într-o noapte a spus tatăl tău, care era un medic priceput, că sigur nu vei mai apuca ivirea zorilor. I-am trimis afară din cameră pe tată și pe îngrijitoare, am îngenunchat în fața patului tău și I-am spus Domnului că nu te puteam da, că nu te voi lăsa să mori. I-am spus lui Dumnezeu că trebuie să te facă din nou sănătos și responsabilitatea pentru viața nou dăruită o voi prelua eu. Spre uimirea tuturor te-ai însănătoșit. Așa că acum să crezi, dragă fiule, că Cel care a ascultat rugămințile privind viața ta trupească, va asculta cu atât mai mult stăruințele noastre privind sufletul tău nemuritor!”

Fiul a răspuns pe un ton indiferent: „Mamă, înseamnă că atunci ai făcut o greșeală îngrozitoare.” Astfel a murit, fără să arate cea mai mică urmă de regret. **Ce moarte!**”

Faraon, împăratul Egiptului, puternicul vrăjmaș al lui Dumnezeu și al lui Israel, a trăit minunile pe care Dumnezeu le-a făcut prin Moise în fața ochilor lui; dar el n-a pus faptele lui Dumnezeu la inimă. Despre el este scris: „Faraon a continuat să păcătuiască și și-a îngreuiat inima. Și inima lui Faraon s-a împietrit” (Exod 9,34, 35). Dar după aceea se spune: „Domnul a împietrit inima lui Faraon” (Exod 10,20 și 11,10).

Aici se învață ce este judecata împietririi: un om care trăiește și mărturisește minunile lui Dumnezeu, dar care după aceea Îl respinge pe Dumnezeul oricărui har, se împietrește; el pierde capacitatea de a-și deschide inima, crezând, pentru dragostea lui Dumnezeu. Și poporul Israel, care a avut parte de așa de multe minuni de ajutor și de salvare, și-a împietrit inima – n-a vrut să se încreadă în dragostea lui Dumnezeu. De aceea este scris îndemnând: „**Astăzi**, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” Binecuvântatul evanghelist englez, Haslam, povestește despre un bărbat care l-a chemat la patul morții lui:

„Mi-a povestit cum a căutat odată, când era bărbat tânăr, într-o mină părăsită, filoane de minereu care se evidențiază prin suprafețe de apă verzi sau brune sau semne pe pereții de stâncă. El a coborât cu o lampă aprinsă și cu o cutie de chibrituri. Deoarece cunoștea bine puțul, credea că se va descurca ușor aici ca și altădată și va putea răzbi, cu toate că ici și colo erau deschise puțuri adânci. În unele locuri a trebuit să se târască înaintea în mâini și în genunchi și în alte locuri trebuia iarăși să se încolăcească atent în jurul colțului unui puț deschis. Deodată a auzit un zgomot caracteristic, s-a oprit și a strigat tare: „Halo!”, crezând că poate ar mai fi și alți oameni în puț din aceleași motive; dar pentru că n-a primit nici un răspuns, și-a continuat căutarea până a ajuns la un puț peste care de obicei era pusă o scândură. Aceasta era într-adevăr încă acolo, dar arăta cam dubios, așa că n-a îndrăznit să calce pe ea, ci și-a căutat cu greu un alt drum. Încă nu mersese departe în această nouă direcție, când o picătură de apă a căzut deodată pe lampa lui și era aproape s-o stingă. „Asta-i rău; fii atentă să nu mi te stingi!” a fost primul lui cuvânt; dar abia îi ieșise de pe buze, când o nouă picătură a căzut pe lumină – s-a stins! Stătea în bezna cea mai deasă! Apoi a întins mâna după chibrituri, dar n-a mai găsit cutia; îi căzuse din buzunar. Tocmai acesta trebuie să fi fost sunetul caracteristic pe care îl auzise deslușit adineauri. Îi era imposibil să găsească drumul înapoi până acolo unde pierduse cutia. Ce să facă acum? S-a așezat pe jos și a izbucnit în lacrimi; doar vedea moartea sigură în fața lui. Apoi a făcut o încercare să găsească drumul înapoi, dar s-a rătăcit tot mai mult, încât n-a mai știut deloc unde se află. În plus auzea în apropiere zgomotul apei care curgea în jos și s-a asigurat cu mâinile că se găsea la marginea unui puț. În disperarea lui a început să se roage și l-a rugat pe Domnul să-i arate o cale de ieșire – dorea să scape din acest loc groaznic cu orice preț. **A promis că-I va da Domnului inima lui, dacă Acesta îi îndeplinește rugămintea.** În timp ce încă se ruga cu voce tare, a auzit ceva ce a luat drept ecoul cuvintelor lui; dar a observat curând că erau glasuri de oameni. Deodată s-a arătat o lumină care venea tot mai aproape. Curând a auzit glasul binecunoscut al propriului său frate. Acesta se pornise cu zece prieteni să-l caute, pentru că lipsea; toți s-au bucurat să-l salveze dintr-o asemenea situație. Ce bucuros a fost când a putut să vadă din nou lumina soarelui! – „Dar,” a continuat el cu un glas grav, „**inima totuși nu mi-am dat-o lui Dumnezeu! Iar acum nici nu mai vrea s-o aibă!** Nu, acum nici n-o mai ia – cu mine s-a terminat totul. Dacă mă rog este exact ca și când aș învârti într-una o cheie într-o broască; dar nu prinde; ușa nu se deschide.” Am cerut sărmanului om muribund să nu piardă timpul zadarnic. Singurul răspuns pe care a reușit să-l scoată de pe buze cu un zâmbet de disperare a fost: „Nu, totul nu mai folosește la nimic; El nu mă mai aude; timpul meu de har a trecut; ușa este închisă.” Așa a murit nenorocitul bărbat.”

Deci există oameni care sunt într-adevăr convinși de adevărul Evangheliei, care știu exact că Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce pentru a-i mântui pe păcătoși, dar nu mai pot să apuce harul pentru ei. Ei știu exact că Isus i-a chemat ca să poată găsi harul și pacea, ei pot spune timpul, locul, împrejurările când Isus le-a fost aproape. Ei cred cum cred satan și demonii lui, cred și

tremură, dar n-au nădejde. Ce stare îngrozitoare! Dacă întrebi astfel de oameni, ca acel miner: ce te-a reținut? ce a fost ceea ce te-a împiedicat să-i dai Mânuiitorului inima?, la unul răspunsul este: pofta lumii; la altul: n-am vrut să rup cu păcatul.

Când orașul San Francisco a fost distrus în aprilie 1906, a trecut un șoc prin toate popoarele. Curând după aceea se citea în ziar: „Din San Francisco ni se scrie: Viața teatrală în capitala californiană a fost întreruptă numai puțin timp din cauza cutremurului îngrozitor. Acum deja și-a deschis porțile un teatru nou-nouț, care va fi garantat împotriva tuturor incendiilor și a cutremurelor. Trei alte teatre de dimensiuni mai mari sunt în construcție, se lucrează zi și noapte pentru a le putea deschide în octombrie viitor.”

Te miri, într-adevăr, de inimile oamenilor, care după asemenea evenimente violente trăiesc mai departe așa de superficial în distracțiile lumii. Dar la aceste întrebări nu este vorba despre locuitorii din San Francisco, ci este vorba despre tine și despre mine. Te-a chemat Dumnezeu la pocăință? Ai avut parte de minunile, de puterea Lui? Te-ai smerit înaintea Lui și a Cuvântului harului Său?

Deci tu, care citești această mărturie serioasă, ești responsabil să răspunzi dragostei căutătoare a lui Dumnezeu. Eu nu știu de câte ori ai fost chemat în trecut. Un lucru știu și-l știi și tu: Dumnezeu te cheamă astăzi ca să găsești har și pace. Gândește-te că pentru orice om există un timp al harului, care trece. Nu este vorba numai despre aceea, că o moarte fulgerătoare poate să reteze acest timp al harului, ci și despre aceea, că inima ta ar putea să se împietrească. Adevărul Evangheliei este că harul lui Dumnezeu îi cheamă la viața veșnică pe toți păcătoșii vinovați. – Dumnezeu nu vrea să excludă pe nimeni de la har. El spune tuturor oamenilor: **„Domnul dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.”** Dar omul se poate exclude singur de la har dacă Îi răspunde lui Dumnezeu: „Nu vreau.” **Un asemenea om poate să piardă capacitatea să apuce, crezând, harul lui Dumnezeu.** De aceea înțelege toată gravitatea acestui cuvânt: **„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”** Nu te gândi că faci parte dintre cei împietriți, nu, poarta harului încă îți mai stă deschisă.

Nr. 40

TURNUL STATORNICIEI

„Suferă răul ca un bun ostaș al lui Isus Hristos.”

(2 Timotei 2,3)

În sudul Franței există un vechi turn de castel, care se numește Turnul statorniciei. El a fost construit în evul mediu pentru apărarea cetății Aigues-Mortes (pe malul Mării Mediterane, la golful Lion), dar el n-a avut niciodată de suportat vreun atac. Mulți ani a servit apoi ca închisoare de stat. Sub Ludovic al XIV-lea și al XV-lea poarta lui grea de fier s-a închis în urma unui număr de femei și copii, care au fost încarcerați acolo din cauza credinței lor. Aceste femei nefericite au fost expuse tuturor suferințelor; foamea și relele tratamente cereau printre ele nenumărate victime; iarna pătrundea prin crenelurile înguste un vânt geros de la mare, vara respirau miasele mlaștinilor care înconjurau turnul.

În anul 1730 a fost dusă acolo din cauza credinței ei o fată tânără, Maria Durand, în vârstă de 15 ani. Ea a fost acolo timp de aproape 38 de ani o mângâietoare pentru tovarășele ei de suferință, până când în sfârșit în anul 1767 guvernatorul provinciei le-a dat libertatea acestor nefericite.

„Îmi lipsesc culorile,” povestește aghiotantul lui, „pentru a picta priveliștea îngrozitoare. Am văzut o încăpere mare, fără aer și lumină. 14 femei suspinau acolo în mizerie și lacrimi. Cu

siguranță că pentru prima oară vedeau aceste nefericite mila pe o față omenească. – „Sunteți libere,” le-a spus guvernatorul cu glas tare, emoționat, iar afară a poruncit să se poarte de grijă pentru nevoile lor.”

Pentru aceste victime ar mai fi existat și un alt mijloc să-și recapete libertatea, și anume, **să-și renege credința**. Un cuvânt le-ar fi deschis porțile turnului, dar n-au rostit acest cuvânt. Una dintre ele a zgâriat în locul acestuia un alt cuvânt pe o piatră a temniței, care încă se mai poate citi acolo: „Rezistență!” Aceasta înseamnă în același timp: „**Opuneți-vă vrăjmașului!**” și: „**Țineți piept în strâmtorare!**” Acesta este un cuvânt bun pentru creștinii credincioși: Țineți piept chiar dacă ar trebui să stați singuri de tot! Țineți piept chiar dacă lumea dă din cap și vă consideră nebuni! - Țineți piept chiar dacă ar fi vorba de a pierde din această cauză: poziție, prieteni, prestigiu! - Țineți piept și pe lângă aceasta puneți-vă toată încrederea numai în Isus Hristos! – De aceea este scris: „Suferă răul ca un bun ostaș al lui Isus Hristos.” Mărturisitorii devotați ai lui Isus sunt în această lume întotdeauna în minoritate și totuși sunt biruitori, căci Domnul merge cu ei. El Se străduiește întotdeauna să-i încurajeze pe ai Săi. De câte ori nu scrie în Scriptură: „**Nu te teme!**”

Un creștin tânăr stătea ca soldat devotat de partea Domnului său. Toți superiorii și camarazii lui știau despre el că era un ucenic și mărturisitor al lui Isus, dar toți recunoșteau și destoinicia și loialitatea lui soldățească. Prin calomniile unui camarad viclean, care-l ura amarnic pe creștin, a ajuns să fie suspectat de conduită neloială și el nu vedea nici o cale de a se scutura de bănuiala rea. În aceste zile a primit printr-un prieten credincios o scrisoare în care i-a fost dat ca făgăduință cuvântul din Isaia 41,10-13. Acolo este scris: „Nu te teme, pentru că Eu sunt cu tine. Nu te uita cu îngrijorare, pentru că Eu sunt Dumnezeuul tău. Eu te voi întări și te voi ajuta și te voi sprijini cu mâna dreaptă a dreptății Mele. Iată, toți cei care s-au aprins împotriva ta se vor rușina și vor fi înjosiți; cei care se luptă cu tine vor fi ca un nimic și vor pieri. Îi vei căuta și nu-i vei găsi pe cei care se ceartă cu tine. Cei care se războiesc împotriva ta vor fi ca un nimic și ca un lucru de nimic. Pentru că Eu, Domnul Dumnezeuul tău, îți voi ține mâna dreaptă, zicându-ți: „Nu te teme, Eu te voi ajuta.”” Lui Dumnezeu I-a plăcut să împlinească imediat, deplin, acest cuvânt, textual. Martorul lui Isus nu l-a mai văzut niciodată pe dușmanul lui înverșunat. La beție a greșit în așa hal, încât a fost condamnat la o pedeapsă grea și a dispărut din trupă. Dintr-o lovitură s-a schimbat totul. Mărturisitorul lui Isus stătea îndreptățit în fața tuturor. Într-adevăr, este bine să ai încredere în Domnul și să-I fii credincios!

Nu poți să fii un creștin adevărat dacă nu vrei să fii un mărturisitor al lui Isus și dacă nu ești gata să stai împotriva lumii de partea lui Isus și chiar să suferi pentru El.

O creștină devotată i-a spus odată unui bărbat tânăr care intra în viață: „Băiete, mă tem că nu ești destul de bărbat ca să fii creștin!” Aceste cuvinte au pătruns ca o săgeată din tolba lui Dumnezeu în inima tânărului; ele au fost puterea protectoare pentru a-l păzi în fața camarazilor lui de tăgăduire și să-l facă un mărturisitor. **Ești destul de „bărbat” pentru a fi creștin?** Lasă-ți ochii să se îndrepte spre crucea de pe Golgota – acolo curge sângele Fiului lui Dumnezeu **pentru tine!** Oare Domnul Isus n-a dat, n-a lăsat, n-a suferit totul pentru a te mântui? El a părăsit tronul cerului, adorarea îngerilor, slava pe care o avea la Tatăl. El S-a smerit până la moarte, chiar moarte de cruce. El a luat locul tău în judecata lui Dumnezeu când a atârnat pe cruce ca un răufăcător vinovat. Din dragoste pentru tine, pentru a te mântui a devenit El Însuși jertfa de ispășire pentru tine – nu este El vrednic să dai totul, totul pentru El?

Nu te teme să mărturisești oamenilor limpede că Isus este Domnul tău – nu te teme de oameni nici atunci când te întâmpină cu vrăjmașie amară. Dumnezeu poate să-l biruiască pe vrăjmașul cel mai îndârjit. Un geamgiu bătrân, în vârstă de 80 de ani, numit în ținutul lui „bătrânul August”, care, deși bătrân, mai lucrează cu mâinile lui și-și câștigă propria pâine, povestea cum a fost el biruit în tinerețea lui. Era elvețian din naștere. În vremea tinereții lui, într-o zi, la mânie a refuzat să-i dea ascultare tatălui său și fără să stea pe gânduri a pornit la drum spre Franța pentru

a se lăsa recrutat. Câtă vreme a fost sănătos și-a ținut ceafa țeapână și era primul dintre batjocoritori. În compania lui era un singur soldat credincios; pe acesta îl dădea în orice ocazie pradă râsetelor camarazilor lui. Într-o noapte August s-a îmbolnăvit grav ca urmare a băutului său nehibzuit. Atunci a venit acest camarad credincios, l-a învelit călduros și l-a îngrijit până a fost dus la spital. Acolo, în delirul lui, bolnavul se vedea mereu pe cale de a fi aruncat în iad. După ce a trecut febra, zăcea în mare slăbiciune, convins că va trebui să moară curând. Conștiința lui era trezită. Întotdeauna va merge drumul lui după moarte? Păcatele lui îl acuzau și o teamă îngrozitoare îl chinuia. Într-o seară a venit la patul lui acel camarad credincios și i-a citit din Biblie următoarele trei texte: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10); „În Hristos avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor după bogățiile harului Său” (Efeseni 1,7); „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7). Abia citise al treilea text, că intrarea medicului a pus capăt vizitei. Dar pentru bolnav au fost de ajuns aceste trei cuvinte, pe care el le-a apucat crezând. În zilele liniștite din patul lui de boală a găsit pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos; bucuria mântuirii a intrat în inima lui. Dumnezeu i-a dăruit imediat și însănătoșire trupească. Încă doi ani mai avea de slujit în țară străină ca soldat francez, de acum convertit la Mântuitorul lui. El devenise un mărturisitor al lui Isus; cu acela pe care îl batjocorise mai înainte și care i-a devenit un îndrumător spre Isus, împărțea acum batjocura, dar și binecuvântarea, căci prin harul minunat al lui Dumnezeu s-au mai întors la Domnul în acești doi ani încă cinci soldați din compania lui. – Ce rod minunat pentru acela care a perseverat în credințioșie în postul lui singuratic!

De-ar persevera curajos toți mărturisitorii lui Isus! „Domnul este cu voi când sunteți cu El” (2 Cronici 15,2).

Nr. 41

CĂILE LUI DUMNEZEU

„Pentru că gândurile Mele nu sunt gândurile voastre,
nici căile voastre, căile Mele,” zice Domnul.

„Pentru că așa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, tot așa căile Mele sunt
mai înalte decât căile voastre și gândurile Mele decât gândurile voastre.”
(Isaia 55,8-9)

Un pustnic bătrân care a trăit mult timp în lume și-a zis: Nu pot să cred că întotdeauna căile lui Dumnezeu cu oamenii sunt înțelepte și bune. Apoi a visat într-o noapte că a venit la el un bărbat și i-a spus: „Vino cu mine și-ți voi arăta căile lui Dumnezeu!” Au mers împreună într-o pădure și au ajuns la o casă al cărei proprietar i-a găzduit prietenos. „căci,” a spus el, „astăzi sărbătoresc o zi frumoasă. Prietenul meu s-a împăcat cu mine și ca dovadă a prieteniei lui mi-a dăruit această cupă de aur.” Când în dimineața următoare au plecat mai departe, pustnicul a văzut cum însoțitorul lui a băgat pe ascuns cupa de aur în boccea. El a vrut să se supere, dar însoțitorul a spus: „Taci, așa sunt căile lui Dumnezeu!” În seara următoare au ajuns iar la o casă, dar gospodarul era un avar și i-a ocărât pe musafirii nepoftiți. Însoțitorul a spus: „Aici nu putem să rămânem.” Dar înainte să plece i-au dăruit gospodarului, care nu știa ce i se întâmplă, cupa de aur. Pustnicul a întrebat uimit: „Ce a fost asta?” Dar iar a primit răspunsul: „Taci, așa sunt căile lui Dumnezeu!” După aceea au ajuns la un bărbat care i-a primit prietenos. El li s-a plâns că-l urmărește nenorocul, că și-a pierdut toată averea și nu mai are decât această colibă dărăpănată. „Dumnezeu te va ajuta,” a spus însoțitorul. Dar la plecare a apucat o lumânare și a

aprins casa. Pustnicul a vrut să-i oprească brațul, dar acela a strigat: „Taci, așa sunt căile lui Dumnezeu!” În seara următoare au ajuns la un bărbat care i-a primit bine, dar era foarte posomorât și introvertit. Numai cu băiețelul lui era prietenos, căci era copilul lui și-l iubea foarte mult. Când de dimineață au plecat mai departe, bărbatul a spus: „Nu pot să vă însoțesc; băiețelul meu vă va arăta drumul până la podeț, dar aveți grijă de copil ca să nu pătească ceva.” „Dumnezeu îl va păzi,” a spus însoțitorul. Astfel au plecat cu băiețelul. Când au ajuns la podețul sub care clipea apa, însoțitorul i-a cerut copilului să meargă înainte. Dar pe mijlocul podețului l-a apucat deodată de ceafă și l-a aruncat în râu. Pustnicul stătea acolo încremenit de groază, apoi a strigat: „Diavol ipocrit – acestea sunt căile lui Dumnezeu, pe care vrei să mi le arăți? Tu minți și te vei duce în iad cu minciuna ta!” Dar acum însoțitorul s-a transformat într-un înger, strălucire cerească îl înconjură, iar pustnicul a căzut la pământ orbit de lumină. „Om limitat, obraznic,” a spus îngerul îndepărtându-se, „care nu vrei să crezi că Dumnezeu este dragoste și că în întinsa Împărăție a lui Dumnezeu totul este pus în cea mai bună ordine; vino, îți voi arăta căile lui Dumnezeu! Cupa pe care i-am luat-o omului prietenos era otrăvită, dar avarul va bea moartea din ea ca plată pentru păcatele lui. Bărbatul a cărui casă am aprins-o o va construi din nou și sub cenușă va găsi o comoară, care de acum înainte îi va fi de ajutor în nevoia lui. Bărbatul al cărui copil l-am aruncat în apă era un mare păcătos, iar copilul pe care l-a crescut rău ar fi devenit un ucigaș. Acum moartea băiatului va întoarce cu pocăință inima tatălui, iar copilul este bine păstrat acolo sus la Acela care m-a trimis să-ți arăt o mică parte a înțelepciunii, a bunătății, a sfințeniei providenței Sale. Ține minte: ce face Dumnezeu este bine făcut!”⁶

Aceasta este o ficțiune, dar una plină de învățătură; ea-l convinge pe om de limitarea lui și-l îndeamnă să cinstească înțelepciunea, dreptatea și dragostea guvernării divine chiar și atunci când n-o înțelege. – Domnul a trebuit să-i spună cândva lui Petru: „Ce fac Eu, tu nu poți pricepe acum, dar vei pricepe după aceea!” (Ioan 13,7.) Sub acest cuvânt se va pleca orice om smerit.

De-ar fi simplu și nu greu, / Totul cum tu ai vrea,
Nimic de nu-ți ia Dumnezeu, / Nici poveri să nu îți dea,
Ce-i când moartea va veni, / Tu oare ce îți asumi?
Omule, distrus vei fi / De dragu-acestei lumi!

Un tată devotat de familie lipea în fiecare zi de An Nou această strofă tipărită pe un bilețel, de pe calendarul anului scurs, care se afla pe biroul lui, pe calendarul nou. Era o aducere aminte despre aceea cum căile lui Dumnezeu sunt altele decât căile noastre. Guvernarea lui Dumnezeu este o țesătură tainică, ale cărei fire i se par adesea ochiului omenesc că sunt încâlcite între ele - și totuși, gândurile lui Dumnezeu sunt pline de dragoste, pline de dreptate, pline de înțelepciune prevăzătoare. Cuvântul spune în retrospectivă asupra minunatelor căi ale lui Dumnezeu cu ai Lui: „Calea ta era în mare și cărările tale în apele mari; și urmele tale nu s-au cunoscut.” (Psalmul 77,19.)

Când oamenii cârtesc împotriva căilor lui Dumnezeu, atunci se cuvine să punem întrebarea: Spune, prietene, în ce ți-a făcut nedreptate Dumnezeul atotputernic? N-a guvernat El asupra ta numai cu îndurare, cu bunătate și cu răbdare? N-a pus El în viața ta nenumărate binefaceri? I-ai mulțumit cu smerenie? N-a vorbit El cu tine în har despre păcatele tale? Te-ai smerit înaintea Lui cu pocăință? Ai adorat tu dragostea Lui căutătoare, salvatoare? – Când Dumnezeu merge cu oamenii pe drumuri grele, ei cârtesc. Dar este scris: „De ce să se plângă un om cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui? Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm, să le încercăm și să ne întoarcem la Domnul. Să ne înălțăm inima și mâinile spre

⁶ Preluat din *Studemund* „Ist das Christentum Wahrheit?”

Dumnezeu din cer!” (Plângerile lui Ieremia 3,39-41.) Căile lui Dumnezeu au întotdeauna scopul ca omul să fie mântuit. Dacă cineva nu se lasă chemat la pocăință prin bunătatea lui Dumnezeu, atunci Domnul îl pedepsește cu încercări. Că lumea ruptă de Dumnezeu nu înțelege căile lui Dumnezeu, nu este de mirare, căci ea este oarbă. Ea nu recunoaște dragostea lui Dumnezeu care L-a dat pe singurul Fiu pe crucea de pe Golgota pentru păcătoșii vinovați, nelegiuți. Ea nu-și recunoaște propriul păcat – cum să înțeleagă tainele guvernării lui Dumnezeu un om care încă n-a văzut munții păcatului său? Dar dacă mergi la aceia care au experimentat dragostea căutătoare, salvatoare a Domnului, vei auzi o preamărire a căilor lui Dumnezeu și a minunatei Sale credincioșii.

În anul 1900, mai multe muncitoare s-au accidentat la o explozie într-o fabrică și în parte au suferit arsuri grave, mortale. O creștină le-a vizitat în spital pe cele accidentate și a găsit o fată de 20 de ani desfigurată de nerecunoscut, căci toată fața ei era acoperită de o singură bășică mare. Ea nu putea privi cu ochii și suferea tare, ba chiar se punea întrebarea dacă fața ei își va reveni, chiar dacă ar săpa cu viață. Ea fusese o fată remarcabil de frumoasă. Creștina, profund impresionată de această priveliște, i s-a adresat celei greu încercate cu cuvintele: „Nu-i așa, copilă dragă, că ieri a fost pentru tine cea mai îngrozitoare zi din viața Ta?” Dar cine îi poate descrie uimirea când bolnava i-a răspuns cu voce slabă: „Nu, a fost cea mai bună zi din toată viața mea!” Apoi a continuat: „Știu că poate stau pe marginea mormântului, dar a fost cea mai bună zi a mea! Dumnezeu m-a dus ieri prin foc la recunoașterea tuturor păcatelor mele. Am strigat către El după har și El mi-a iertat totul de dragul lui Isus. Focul și durerile mele mi-au amintit suferințele pe care Mântuitorul le-a îndurat la cruce pentru păcatele mele!” Apoi a mărturisit ce fericită este că știe că acum este proprietatea lui Isus și că stă în brațele Lui veșnice. Cu cât creștina se întreținea mai mult cu această bolnavă, cu atât mai mult se minuna de fericirea acestui suflet care acum, în posesia binecuvântată a păcii cu Dumnezeu, își suporta necazul cu bucurie. Ea a pus în mâinile Domnului aceasta: dacă El o va lua acum în slava Lui sau dacă o mai lăsa în această lume sărmană spre lauda slavei Sale.

Iată aici un om care a înțeles căile serioase ale lui Dumnezeu! Iată aici răspunsul de ce a fost îngăduită de Dumnezeu acea explozie în fabrică! Cine recunoaște puțin căile lui Dumnezeu, va fi ferit de a cădea. – Nu, căilor lui Dumnezeu li se cuvin adorare și admirație!

Nr. 42

BALOANE DE SĂPUN

*„Lumea și pofta ei trec; dar cine face
voia lui Dumnezeu, rămâne în veac!” (1 Ioan 2,17)*

Ai văzut vreodată copii care fac baloane de săpun? Ei se veselesc, strigă de bucurie când balonul de săpun se face mare. Ce strălucitor se refractă razele soarelui în plăsmuirea delicată – este într-adevăr frumos! Acum o adiere blândă poartă încolo balonul strălucitor – deodată balonul de săpun se sparge și totul s-a terminat. Nimic n-a rămas în urmă din el – șters, dispărut! Copiii fac noi baloane de săpun, mereu altele, dar totul se împrăștie. Precis ai făcut și tu uneori, copil fiind; știi ce predică ți-ai ținut singur? A fost o predică despre aceea că omenirea se bucură așa de mult de baloanele de săpun, prin care este amăgită.

Există un cuvânt important în Biblie care spune: „Cei ce se lipsesc de idoli deșerți, îndepărtează îndurarea de la ei,” (Iona 2,8.) Câți oameni nu aleargă după **idoli deșerți!** Ei pun totul în joc ca să obțină: bogăție, onoare, apreciere. Și după ce le au? Sunt **idoli deșerți**, ei nu aduc fericirea,

nici pacea, nici bucuria, nici nădejdea! Nu există nici un succes și nici o strălucire terestră care să adăpostească aceste comori prețioase; nu există nici un castel princiar în care locuiesc ele.

De curând mi-a fost trimisă o carte poștală cu poza unei foarte frumoase actrițe tinere. Pe spate erau scrise următoarele: Această fată de 20 de ani a fost angajată într-un teatru din Berlin cu 30.000 de mărci salariu anual. Poza ei a fost mult căutată de către editorii de cărți poștale din cauza frumuseții ei; au fost făcute mai bine de 100 de fotografii diferite cu ea. Această fotografie care mi-a fost trimisă, a fost vândută, potrivit editorului, în mai multe milioane de exemplare. Desigur, acest fapt a adus tinerei actrițe multe mii. Dacă fotografia era deja așa de căutată și admirată, cu atât mai mult actrița însăși când intra pe scenă. Ce farmec îmbătător părea că-i învăluie viața strălucind! Dar la începutul anului 1907 o notă scurtă a străbătut ziarele, că admirata și invidiata actriță R. W. a fost împușcată din gelozie de logodnicul ei. Cărțile poștale cu chipul ei au dispărut de atunci din comerț și din vitrine. – Ce poveste tristă! Această viață copleșită cu admirație și bani, toată această plăcere și strălucire n-au fost decât un balon de săpun care se sparge repede. „Îi duci ca un torent; sunt ca un somn – dimineața sunt ca iarba care înverzește: dimineața înflorește și înverzește, seara este uscată și tăiată.” (Psalmul 90,5-6.) Așa sunt: fericirea pământească, strălucirea, bogăția, frumusețea, puterea. Numai flori care se vestejesc repede, baloane de săpun care se sparg – ai tu ceva care-ți va rămâne când ceea ce este trecător se va sfârâma?

Pe străzile orașului belgian, Luettich, un om bătrân vindea mărunțișuri pentru a-și câștiga o pâine sărăcăcioasă. El este cunoscut sub numele de „bătrânul vânzător”. În urmă cu 40 de ani acest bărbat – numele lui adevărat este Sicart – a fost cel mai vestit violonist al Europei. Deja la 15 ani cânta așa de magistral la acest instrument, că a cules admirația generală în fața domnitorilor și regilor din: Paris, Petersburg, Londra. Mai târziu a câștigat cu concertele lui o mare avere; mai multe decorații îi împodobeau pieptul. Când era în culmea carierei sale artistice a fost lovit de trăsnet în timpul unei furtuni, care i-a paralizat partea stângă a corpului. Într-adevăr, boala s-a ameliorat după mai mult timp. Dar apoi a apărut epilepsia și întunecarea minții și în același timp nefericitul artist și-a pierdut averea. Deși astăzi este din nou limpede la cap, este un sărman cerșetor la care nu remarcă nimeni că odinioară a fost un om foarte invidiat în ovațiile furtunoase ale miilor de oameni. Astfel este omul acesta o predică ambulată despre nulitatea fericirii pământești și despre toată slava omenească. Sigur că acest bărbat are dreptul la cea mai adâncă milă, căci cu cât a fost cândva mai mare strălucirea și bogăția, cu atât mai dureroase sunt: sărăcia, boala, lipsa, în mod deosebit pentru aceia care nu-și iau suferința din mâna Tatălui ceresc și care în afară de lucrurile pământești n-au o altă nădejde.

Lasă-mă să-ți arăt o replică a celui sărman vânzător bătrân demn de milă, ca să înțelegi că sunt de găsit bogății și comori care nu sunt baloane de săpun, care rămân neclintite și la bătrânețe și în boală: În Murgtal, în Baden, - așa relata un prieten, locuia acum câțiva ani un bătrân de 90 de ani. Părul lui era alb ca zăpada, fața lui era slăbită. L-am întrebat despre copiii lui; a dat din cap. „Am uitat totul,” a spus el, „copiii mei, afacerea mea, tot ce a fost înainte; nu le mai pot descurca.” Statura lui neajutorată, mâinile lui tremurânde și expresia căutătoare a ochilor lui mi-au impresionat inima până la milă adâncă. Atunci îngrijitoarea devotată a bătrânului, o fiică adultă, mai vârstnică a casei, a pus pe masă în fața fotoliului său o Biblie cu un scris mare, limpede. Mâinile bătrânului au apucat imediat paginile deschise. Părea că dintr-odată ar curge prin vinele lui foc tineresc, așa de animată a devenit privirea lui, așa de expresiv de bucuroase trăsăturile lui. Și-a pus mâna dreaptă pe Biblie și a spus cu voce sigură, limpede: „Despre acesta puteți vorbi cu mine; scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu nu L-am uitat.” – Într-adevăr, un belșug de cuvinte prețioase de credință s-au revărsat din gura lui, în timp ce mi-a lăudat credințioșia Domnului din Cuvântul Său. Atunci n-a mai fost nici un lapsus și nici o greșeală în memoria lui, numai putere și viață în orice cuvânt al binecuvântatei conversații. Dar după aceea, când am vorbit iar despre lucrurile acestei vieți, a recăzut în sine și memoria s-a încâlcit. Bătrânul pelerin este de-acum plecat de mult acasă, în lumea de odihnă, dar amintirea lui a rămas binecuvântată la

copii și nepoți. Această vizită de neuitat a fost pentru mine o reprezentare a cuvântului: „Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac.” – Ce-l făcea fericit pe acest om? **Avea părtășie cu Dumnezeu!** Isus era Prietenul lui; el a băut din izvoarele vieții lumii de sus. Știi tu ceva despre aceasta? Aici ai auzit câte ceva despre aceea că un creștin adevărat poate deja aici pe pământ să fie în relație personală cu Domnul. Crucea de pe Golgota, pe care Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit, mărturisește tuturor oamenilor cu ce dragoste îl caută Dumnezeu veșnic pe păcătosul vinovat. El vrea să ne deschidă, ție și mie, calea din această lume de baloane de săpun spre o Împărăție a luminii, în care nu vor mai exista fericire pierdută, nădejdi sfărâmate. Înțelege acest lucru cu inima: există o altă viață decât viața aceasta care îmbătrânește; există o altă casă a Tatălui, alta decât aceasta pământească, pe care trebuie s-o părăsim cât de curând; există alte comori decât cele trecătoare, după care sapă și le fură hoții și care se pot pierde așa de repede; - și anume: cerești, nepieritoare! Ceea ce dă Dumnezeu nu sunt baloane de săpun, ci bunuri veșnice, posesiuni durabile. Ce te împiedică să câștigi această viață adevărată, aceste comori veșnice ale lui Dumnezeu? Lasă-mă să-ți spun ce te oprește:

1. Diavolul te înșală pe când îți spune: nu există nimic altceva decât viața aceasta trecătoare. Pentru că nu există nimic durabil, savurează vremelnicia! „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!” (Isaia 22,13.) Marele înșelător îți orbește ochii cu lucrurile trecătoare, ca să nu recunoști realitatea vieții adevărate, dumnezeiești, a fericirii indestructibile. Majoritatea oamenilor se lasă înșelați; ei îl cred pe mincinosul de la început și pleacă fără nădejde în veșnicie. La tine cum este? Ai ceva care te face fericit chiar dacă devii sărac, bătrân și bolnav?

2. **Vina păcatului tău și firea ta rea înnăscută** te rețin – adu-le, crezând, la picioarele lui Isus, spune-I: „Vin ca un vinovat. Ia-mi povara de pe conștiință!” Ia ca pe o realitate faptul că Domnul vrea să-ți ia absolut tot ce înseamnă vină. De aceea a murit Fiul lui Dumnezeu pentru tine pe cruce, de aceea a curs sângele Lui – ca tu să găsești o iertare veșnic valabilă, **siguranța harului!** Așează-te, crezând, sub cruce. Deschide-ți inima pentru Mântuitorul păcătoșilor! Acceptă-L în viața ta ca Domn și Stăpân și atunci vei primi o fire nouă, dumnezeiască! Vei fi născut din nou, vei deveni un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor în ceruri. Acolo nu există baloane de săpun!

Nr. 43

CE PĂRERE AI DESPRE RUGĂCIUNE?

„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi;
bateți și vi se va deschide.” (Matei 7,7)

Ascultă Dumnezeu într-adevăr rugăciunile? Răspunde El la rugăciunea credinței prin fapte, prin salvări, prin ajutor, prin binecuvântări?

Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu spune necondiționat: **Da!** Domnul Isus a propovăduit o lege fundamentală a guvernării lui Dumnezeu: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere, primește; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se va deschide.” Mulți își imaginează despre rugăciune că ar fi o obișnuință evlavioasă sau un exercițiu plăcut lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care puterea rugăciunii nu este deloc înțeleasă de majoritatea oamenilor. Un exemplu din viață poate să dovedească ce absurd ar fi dacă Dumnezeu ar fi poruncit oamenilor rugăciunea ca pe un exercițiu folositor.

Imaginează-ți o seară geroasă de iarnă. La casa ta vine un om și bate. Este aproape miezul nopții. Tu deschizi fereastra și întrebi: Cine este acolo? Ah, domnule X., spune omul, am călătorit douăsprezece ore prin vântul geros și prin zăpada spulberată, sunt pe jumătate înghețat, nu pot să merg mai departe, vă rog, primiți-mă! Dar tu răspunzi: Da, mă bucur că ați venit la ușa mea; dar la noi există regula că ușa casei se va deschide abia mâine dimineață. Între timp bateți

liniștit în continuare – oricum, este un exercițiu util.⁷ – Poate râzi – dar oare nu este degradant a-L crede pe Dumnezeu capabil să procedeze așa, când suie spre El rugămintea după ajutor? În cazul rugăciunii este totuși vorba în cele mai multe situații despre lucruri foarte simple, palpabile.

Nu de mult o femeie simplă din B. a povestit din zilele dinaintea convertirii ei. Pe vremea aceea era bolnavă, iar soțul ei era de șase luni fără un loc de muncă și fără câștig. „Deja de câteva zile nu aveam pâine și nici un fel de hrană și nici încălzire. Era iarnă. **Soțul meu și cu mine am îngenuncheat și ne-am rugat lui Dumnezeu.** Deodată a bătut cineva la ușă, am deschis – ce se afla afară? În fața ușii stăteau doi copii cu un coș plin cu alimente, chiar și pâine era, exact ce ne trebuia. Am întrebat de doamna, mama copiilor. Când am ajuns la doamna, ea mi-a spus că n-a putut altfel decât să ne trimită coșul plin; un glas a tot îndemnat-o la aceasta.” N-a fost aceasta bunătatea și dragostea lui Dumnezeu, care ascultă rugăciunile? - O relatare foarte asemănătoare mi-a fost trimisă în anul 1907. Un țăran credincios a fost îndemnat lăuntric să-i ducă unei văduve sărmane cinci mărci. El a dat ascultare acestui glas lăuntric fără ezitare și s-a dus. Când el i-a dat femeii banii, ea a spus: „Dumnezeu v-a trimis. Tocmai m-am ridicat de pe genunchi; L-am rugat pe Dumnezeu pentru cinci mărci, care-mi lipseau pentru chirie. N-am vrut să rog nici un om pentru acești bani; m-am gândit: Dumnezeu îi poate pune cuiva pe inimă să mi-i dăruiască. Deci Domnul v-a însărcinat pe dumneavoastră și vă mulțumesc din inimă pentru această faptă binevoitoare.”

Majoritatea creștinilor credincioși au avut parte de multe ascultări de rugăciuni în: nevoie, boală, primejdie, strâmtorare. Noi trebuie să glorificăm mult mai mult ceea ce face Dumnezeu și cât de minunat ascultă El. Toată lumea trebuie să afle: „Dumnezeul nostru este Dumnezeul mântuirii!” (Psalmul 68,20.) Este nespus de important pentru orice om să înțeleagă cu inima această realitate, că există un Dumnezeu atotputernic care răspunde la rugăciune, la stăruința sinceră și care Se bucură dacă faptele omenești își găsesc la El adăpost în nevoia lor, în griji și greutățile lor. Dacă tu apuci aceasta crezând sau nu, de aceasta atârână verdictul vieții tale pentru timp și veșnicie.

„Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că-i răsplătește pe cei care-L caută.” (Evrei 11,6.) Dacă Îl cauți pe Domnul întâi în nevoia ta pământească, Îl chemi stăruind, ai parte de ajutorul Lui, sau dacă sub acuzațiile conștiinței tale Îl chemi cu nevoia sufletului tău, **El îți va răspunde.** Vei afla că El există într-adevăr. Acest privilegiu și această făgăduință, că Dumnezeu va răspunde rugăciunii, le au toți oamenii, atât neamurile, cât și iudeii, cât și creștinii, atât cei vicioși, cât și cei virtuoși, cei evlavioși și cei nelegiuți. Pentru toți este valabilă legea fundamentală a Împărăției: „Căci oricine cere, primește; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se va deschide.”

Firește că este o mare și veșnică deosebire între copiii lui Dumnezeu și copiii lumii – aceia sunt mântuiți pentru totdeauna prin sângele lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, care a fost junghiat pe lemnul crucii; aceștia încă sunt sub povara vinei lor, încă pe calea largă, care duce la pierzare – dar într-un lucru sunt egali: **Dumnezeu le-a promis tuturor că le va asculta rugăciunea; și ție!**

Te-ai rugat vreodată? Ai strigat deja cu adevărat la Dumnezeul atotputernic după ajutor în nevoie deosebită, în boală, în primejdie, în strâmtorare? Dar încă o întrebare importantă: **Ai strigat deja în mizeria păcatelor tale la Dumnezeul sfânt după har, după iertare?** Oare nu de aceea a venit Isus din cer și a murit pe cruce pentru păcătoșii vinovați, ca să fie deschisă pentru tine, da, pentru tine o cale a harului spre inima de Tată a lui Dumnezeu? Dacă vei căuta ajutorul lui Dumnezeu cu nevoile, greutățile, strâmtorările tale pământești, vei fi ajutat pentru timpul de pe pământ – dacă vei căuta adăpost la Isus cu păcatele tale, cu poverile conștiinței tale, vei fi ajutat pentru timp și veșnicie. Atunci inima ta va găsi pace, vei primi

⁷ Pilda este luată dintr-o scriere a dr. Torrey.

înfierea lui Dumnezeu, mărturia sigură, preafericită a Duhului Sfânt că ești un copil iubit al lui Dumnezeu. Scopul acestui text este să te încurajeze să cauți ajutorul și harul lui Dumnezeu rugându-te, oricine ai fi, oriunde ai fi, orice te-ar apăsa, orice ți-ar lipsi. Dacă nu te-ai rugat niciodată, fă-o astăzi! Pleacă-ți genunchii, smerește-ți inima, cheamă-L pe Dumnezeu! Rugăciunea ta pătrunde până în cer, ea mișcă mâna atotputernică a lui Dumnezeu, ajunge pe tot largul pământului.

Evanghelistul Moody povestea:

„În timpul războiului american de secesiune a venit un bărbat la mine, un om voinic, înalt de șase picioare. Tremura din tot corpul și plângea ca un copil. Am crezut că nu are nimic altceva decât delir alcoolic. A scos din buzunar o scrisoare șifonată. „Vă rog să citiți! mi-a spus el. Scrisoarea era de la sora lui. Ea scria că în fiecare seară se roagă pe genunchi pentru el și-L imploră pe Dumnezeu să-l păzească de orice lezare. „Am fost în multe lupte,” a povestit soldatul, „am stat fără să tremur în fața gloanțelor, dar când am citit această scrisoare, m-a cuprins tremuraturul. Sunt omul cel mai rău din tot regimentul nostru.”

Mi-am făcut o copie a scrisorii și am mers la o altă divizie, care era situată la zece ore mai departe. În ziua următoare am citit tare soldaților scrisoarea și le-am povestit cum camaradul lor a fost păzit prin rugăciunile surorii lui, care locuia câteva sute de mile departe de acolo. După ce am citit scrisoarea până la capăt, s-a ridicat de pe un scaun un bărbat tânăr, chipeș și a venit la mine cu cuvintele: „Această scrisoare îmi amintește de ultima scrisoare pe care am primit-o de la mama mea. Ea îmi scria: „Dragul meu fiu, când primești această scrisoare, caută-ți un locșor liniștit unde să nu fii deranjat și roagă-te Dumnezeului mamei tale să te întoarcă la El și să te facă un copil al lui Dumnezeu!””

El a băgat scrisoarea liniștit în buzunar, așa a povestit mai departe, și s-a gândit că mama îi va mai scrie câteva scrisori cu același conținut, dar iată, după câteva zile a primit vestea că mama lui a murit. Atunci s-a gândit la ultima rugămintă a mamei lui. A căutat singurătatea și s-a rugat pentru mântuirea sufletului său și Dumnezeuul mamei lui i-a ascultat rugăciunea.

„Aceasta este prima dată că mă declar public pentru Isus!” Cu aceste cuvinte și-a încheiat relatarea.

Cât de minunat au fost ascultate rugăciunile acelei surori și ale acelei mame! Sora și mama s-au rugat, fratele și fiul au fost ocrotiți în primejdiile atâtor câmpuri de luptă, și-au plecat genunchii, au devenit copii ai lui Dumnezeu și mântuiți pe veci.”

Vrei să începi, crezând, să-L chemi pe Dumnezeu?

Nr. 44

INTRAT PE UȘA GREȘITĂ

„Eu sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit (salvat); și va intra și va ieși și va găsi pășune.” (Ioan 10,9)

Acum se citește adesea, că în hanuri și în casele particulare, persoanele intră din greșală pe ușa tunelului liftului și se accidentează. Acest caz a fost relatat de curând din Berlin. Un domn s-a prăbușit noaptea în acest fel și zăcea mort în dimineața următoare pe podeaua liftului, la parter. O doctoriță din Paris, doamna A., povestește cum în martie 1903 a intrat spre seară într-o casă, pentru a vizita o pacientă. Ea a deschis în penumbra holului casei o ușă, crezând că acolo este scara. Dar era intrarea la lift. Când și-a dat seama de greșală și a vrut să se întoarcă, ușa prevăzută cu închidere automată se încuiase în broască și nu mai putea fi deschisă. Deci stătea la parter, pe locul unde trebuia să coboare liftul de la primul etaj. Acum chiar cobora. Ea a strigat tare după ajutor, dar liftul se apropia de neoprit, clipa în care trebuia să fie strivită în stătea în

față. A căzut pe jumătate leșinată în genunchi, așteptându-și moartea. Liftul nu mai era decât la o distanță de un picior de capul ei când portarul, care auzise strigătele ei de ajutor, s-a repezit încă la timpul potrivit pentru a opri liftul și a deschide ușa. A fost salvată.

Cum a ajuns în această primejdie? Intrase eronat pe o ușă greșită. Ea n-a observat că era pe un drum greșit. A observat abia când părea să fie prea târziu. Aceasta pune în fața ochilor, prin comparație, un adevăr plin de semnificație.

Cunoscutul evanghelist Georg Whitefield (a trăit între 1714-1770) a predicat într-o zi sub cerul liber unei mari mulțimi despre cuvântul: „Și ușa a fost închisă” (Matei 25,10). Printre ascultători erau și doi bărbați tineri, ușuratici. La cuvântul repetat des: „Și ușa a fost închisă”, unul l-a lovit ușor pe celălalt, atrăgându-i atenția și a spus încet: „Nu-i așa de grav dacă se închide o ușă, se deschide alta.” Abia șoptise batjocoritorul aceste cuvinte, când predicatorul, care stătea foarte departe de cei doi, a exclamat: „Firește că vreunul poate să se gândească la proverbul: dacă se închide o ușă, se deschide alta. Este într-adevăr așa! Îndată ce ușa cerului este închisă pentru tine, se deschide în fața ta ușa iadului. Când ești încuiat în afara cerului, intri în iad.” Aceste cuvinte au lovit cu putere inima batjocoritorului, amândoi au urmărit celelalte expuneri ale evanghelistului cu mare spaimă sufletească. Amândoi au rămas în urmă după predică, au vorbit cu Whitefield, au fost conduși la cunoștința mântuirii și în aceeași zi au fost mântuiți de pierzarea vremelnică și veșnică prin credința în Domnul Isus.

Prietene, și tu vei intra prin una din aceste două uși! – Harul lui Dumnezeu te cheamă astăzi să intri pe ușa care duce la viață. Crede în Isus, Fiul lui Dumnezeu, care îți spune: **Eu sunt ușa!** Isus este ușa spre viață, spre pace, spre bucurie, spre binecuvântarea pentru timp și veșnicie. Privește-L, El a venit pentru tine din ceruri, a mers pentru tine la cruce, a purtat pedeapsa ta, mâinile Lui sunt astăzi întinse spre tine pentru a te mântui, pentru a te binecuvânta. Pleacă-ți inima și genunchii înaintea Lui!

Sigur, pe pământ sunt multe alte uși deschise pentru tine, care te ademenesc să intri; unele poartă inscripții ispititoare, ca de exemplu: Numai o dată ești tânăr, savurează pofta tinereții! – Ce este păcatul? Păcatul nu este decât o noțiune; - fă ce ai poftă! – Dacă ai trăit vesel și fericit ai decedat, /Înseamnă că diavolului socoteala i-ai încurcat! – Cine nu iubește femeia, cântatul, vinul bun, /Acela rămâne toată viața lui un nebun! Dacă vei intra pe aceste uși, nu te vei prăbuși într-un puț întunecos de lift – dar te vei prăbuși într-o altă prăpastie, din care nu există scăpare – în veșnica pierzare a iazului de foc! Dumnezeu nu vrea ca tu să sfârșești acolo; Dumnezeu vrea ca tu să fii mântuit; nu pierde timpul harului! Lasă să ți se spună insistent să urmezi chemarea harului, să nu amâni. Cine cheamă harul lui Dumnezeu, cine strigă către Isus din nevoia vinei lui și a anilor lui irosiți, pentru acela este un Salvator aproape, care deschide ușa mântuirii. Nimeni nu l-a chemat degeaba până acum, crezând. „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Faptele Apostolilor 2,21). El spune păcătosului împovărat de vină: „Eu sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune.” Această ușă a harului este deschisă pentru orice păcătos care suspină, care caută, care n-are pace; și pentru tine – **dar, ține minte, nu pentru totdeauna!** Există un timp al harului; când acesta a expirat, ușa va fi închisă și nimeni n-o va mai putea deschide.

Un credincios povestește: „Sunt aproape doisprezece ani de atunci, când a fost adus la spitalul din W. un tânăr pe nume H. Numai 13 săptămâni a petrecut aici. Dar n-o să-l uit niciodată pe el și sfârșitul lui. H. avea abia 18 ani când s-a îmbolnăvit de tifos și a fost trimis de medic la spital. A ajuns în îngrijirea mea; de îndată ce am avut ocazia, l-am întrebat pe bolnav despre mântuirea sufletului său; am descoperit în el un om absolut indiferent și trufaș.

Deoarece W. este doar un oraș mic, nu mi-a fost greu să strâng informații despre viața lui, pentru a putea, dacă era posibil, să acționez cu atât mai repede asupra conștiinței și a inimii lui. Atunci am aflat că H. făcea parte din una din familiile cele mai decăzute din oraș, tatăl lui și fratele lui mai mare erau în închisoare și chiar el era acuzat pentru un delict împotriva moralității. Pe lângă aceasta se bătea cu pumnul în piept pentru dreptatea și moralitatea lui și spunea: „Există

oameni mai răi decât sunt eu.” Am vorbit repetat cu el, dar n-am găsit ascultare. Între timp boala a luat o întorsătură gravă, așa că a trebuit izolat. Atunci a ajuns în îngrijirea altei infirmiere, dar care era și ea la fel de credincioasă, din inimă, în Mântuitorul; dar noaptea a trebuit să-l veghez de multe ori pe bolnav; și peste zi îl vizitam uneori. Din nefericire îl găseam rar conștient pe H., așa cum bolnavii de tifos zac mult în delirul provocat de febră și rar au cunoștința limpede de tot. Așa au trecut săptămânile fără să fi fost posibil să-i mărturisesc încă o dată serios bolnavului despre gravitatea veșniciei și despre necesitatea întoarcerii sale la Dumnezeu. Noaptea, în delir, H. înjura permanent așa de îngrozitor, că cei care făceau de gardă erau îngroziți și erau întotdeauna bucuroși când venea dimineața. Ne simțeam toți de parcă salonul era plin de duhuri rele.

În sfârșit, după câteva săptămâni l-am găsit într-o dimineață pe H. iar limpede și am folosit ocazia să-l mai îndrum o dată la Isus, la Mântuitorul păcătoșilor; i-am spus că nu putea să stea în fața lui Dumnezeu fără iertarea păcatelor sale: Dar H. m-a respins și a spus: „Nu sunt deloc așa de rău. **În plus, pot să mă convertesc în ultimele zece minute, ba chiar în ultimele cincil!**” – Mă durea până în măduva oaselor să-l aud pe omul bolnav de moarte rostind asemenea cuvinte obraznice. Dar el o ținea așa.

H. a mai trăit câteva săptămâni, în ciuda așteptărilor, dar n-a mai fost deplin conștient și a fost imposibil să mai vorbesc cu el. Într-o zi s-a spus dintr-odată: „H. este mort.” El a vrut să se convertească în ultimele zece sau cincisprezece minute, dar duhul lui limpede și mintea nu s-au mai întors. Dumnezeu a rechemat sufletul lui așa.”

Dragă prietene, dacă ești încă neconvertit, nu întârzia să te întorci la Domnul, nu spune în inima ta: „Mai târziu, nu mă voi converti deja de acum.” „Nu te înșela, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit.” Domnul îndeamnă așa de serios: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7,13-14). Câte n-a făcut Dumnezeu pentru acel om ca să-l cheme la timpul potrivit prin poarta harului – ce prevenitori serioși, devotați a pus El la patul lui de suferință, câte săptămâni a ținut moartea departe! Dar el n-a vrut.

Acum te întreb: **Vrei să intri prin ușa harului deschisă astăzi pentru tine?**

Nr. 45

CE VA ADUCE VIITORUL?

„Ce este viața voastră? Este doar un abur care se arată pentru puțin și apoi dispare.” (Iacov 4,14)

Ce va aduce viitorul? Speri că lucruri bune; ai planuri și dorințe – dar!

Domnul D. se afla cu soția lui în călătorie spre Hamburg. El voia să plece în Africa de Sud-Vest, pentru a cumpăra acolo o fermă. Soția lui dorea acum să-l însoțească numai până pe vapor. Ea urma să plece după el mai târziu, cu copiii. El verificase condițiile în Sud-Vest; totul era gândit. Cu hărnicie și putere de înfăptuire trebuia să fie fondat un nou cămin. Dar în drum spre Hamburg, trenul rapid a suferit un accident grav în seara de 1 octombrie 1907, în gara Duisburg. Ca urmare a schimbării premature a unui macaz, ultimele două vagoane au deraiat; doamna D. a fost strivită de vagonul care s-a răsturnat. Ce distrugere dureroasă, zguduitoare a planurilor de viitor. Două săptămâni mai târziu, văduvul greu lovit scrisa unui prieten: „Pur și simplu este îngrozitor. – Ce se va alege acum de mine și de copiii mei, încă nu știu.” Într-adevăr acest om are dreptul la milă în mijlocul zdrobirii fericirii lui pământești și a speranțelor sale. Poate spui:

„Omul propune - Dumnezeu dispune!” Dar pe lângă aceasta speri că dorințele tale se vor împlini și totuși știi că totul este la fel de nesigur ca planurile domnului D. Am dreptate? Enumeră odată toate planurile și dorințele tale, pe care le ai pentru tine și pentru ai tăi! Apoi lasă-mă să întreb: este viitorul vostru asigurat?

În aprilie 1908 a avut loc în D. o nuntă strălucitoare. Casa prietenoasă pentru tânăra perechea a fost amenajată; la nimic nu s-a făcut economie, pentru a bucura tânăra gospodină prin strălucirea și confortul casei ei, când se va muta în ea alături de soțul ei. Tânărul soț, fiul și moștenitorul unui proprietar bogat de fabrică, și-a dus soția în călătorie de nuntă în sudul Italiei, la Palermo și la Napoli. Acolo el s-a îmbolnăvit de tifos și a murit după câteva săptămâni. Cadavrul lui a fost adus la D., unde a avut loc înmormântarea exact după șase săptămâni de la nuntă. Tânăra femeie de 21 de ani a intrat pentru prima dată în căminul ei amenajat frumos, ca văduvă. „Omul: zilele lui sunt ca iarba; înflorește ca floare câmpului, pentru că trece vântul peste ea și nu mai este și locul său n-o mai recunoaște” (Psalmul 103,15-16). Că aceasta este adevărat, aflăm mereu, din nou, într-un mod zguduitor. Dar numai puțini oameni știu că aici pe pământ mai există și o altă viață, cu totul altfel. Oamenii care au această altă viață, își știu tot viitorul adăpostit în mâinile atotputernice ale lui Dumnezeu. **Ei Îl cunosc pe El, pe Cel veșnic, ca pe Tatăl lor și pe ei înșiși ca pe copiii Lui iubiți.** De aici știu ei că nu li se va întâmpla nimic rău. Vrei să ai un viitor fericit, o cale păzită? Atunci pune-ți viitorul în mâna lui Isus, predă-I Lui cărma vieții tale! El vrea întotdeauna să fie absolut bine pentru tine, mult mai bine decât vrei tu însuși sau oricare om. Dar satan, care i-a mințit pe oameni deja în Paradis că: Dumnezeu nu-ți vrea binele, eu îți voi da ceva mai bun – face astăzi același lucru. Nu te lăsa înșelat! Și copiii lui Dumnezeu sunt în primejdie să fie mințiți de acest înșelător, când, ademeniți de lucruri trecătoare, își întorc de la Domnul încrederea și ascultarea.

Domnul E. avea o afacere bună, un venit suficient și sigur pentru sine și ai săi. Avea o viață bună de familie; Dumnezeu a pus în casa lui tot ce avea el nevoie. Dar el avea mai mult, Îl cunoștea pe Domnul, era un copil al lui Dumnezeu – viața lui ar fi trebuit să fie plină cu lauda lui Dumnezeu, casa lui - cu fericire și cu pace. Aceasta îi rezervase Dumnezeu. Atunci un altul, satan, ia arătat o altă imagine a viitorului. El a plănuit o întreprindere extraordinară; socotelile lui i-au pus în fața ochilor câștigul sigur al unei mari averi. Avertizările creștinilor sinceri și cu experiență n-au găsit la el o ureche deschisă. A fost construită o fabrică mare, a început activitatea – conjunctura s-a schimbat brusc și E. a dat faliment. Toată întreprinderea s-a distrus. E. a înnebunit; așa a murit și și-a lăsat în urmă văduva și copiii în mari dificultăți, care au durat mulți ani. El a lăsat să i se arate viitorul în lumina lui satan – marele înșelător l-a escrocat. Viața lui pământească, fericirea de familie, rodul pentru veșnicie al vieții lui pământești s-au distrus. Ce îndemn pentru noi toți: să ne facem planurile cu Dumnezeu, să ne extindem încercările în mod smerit, cu rugăciune înaintea Domnului. Mulți își fac planurile după propria lor voie, iar **după ce au luat hotărârile, cer firește binecuvântarea lui Dumnezeu.** Însă Domnul nu participă în felul acesta. El cere și așteaptă de la ai Săi ca ei să-și cerceteze întâi deciziile înaintea lui Dumnezeu și să acționeze după voia Lui începând cu primul pas.

Permite să ți se spună: copiii ascultători ai lui Dumnezeu savurează viața cu Domnul, în care tot ce facem și plănuim este pus cu rugăciune în mâna Domnului și apoi este păzit și binecuvântat de El, astfel încât un asemenea creștin credincios poate să spună: viitorul nu este întunecat, ci luminos, căci tot ce va veni în viața mea pământească este rânduit și hotărât de Tatăl meu, care mă iubește în mod desăvârșit: „Nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine” (Psalmul 23,4).

Noi toți avem dorințe, planuri, speranțe – permite să te întreb: toate speranțele tale sunt numai pentru pământ? **Atunci se vor prăbuși ca o casă din cărți de joc!** La acel cuplu tânăr, ca și la acel fermier care a vrut să plece, speranțele par să stea pe o bază solidă. Bunăstare – sănătate – destoinicie – hotărâre – toate acestea au existat și totuși fericirea visată a căzut așa de repede în

ruine. Majoritatea oamenilor au numai planuri și dorințe pământești. Cuvântul lui Dumnezeu îi numește pe astfel de oameni: „cu gânduri pământești” și spune despre ei: „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”, adică n-au nici o nădejde durabilă, indestructibilă, ei trec prin viața aceasta fără să-L cunoască pe Isus, singurul Prieten care dă oamenilor un viitor asigurat, o nădejde de nedistrus și care îi însoțește prin viață cu harul Său. Cine-L găsește pe acest Prieten, poate să spună printre lacrimi, chiar dacă i se va lua ce are cel mai drag pe pământ: „Durerea mea este mare, dar fericirea mea nu s-a frânt. **Sunt fericit în Domnul!**”

Oamenilor care-și urmează drumul vieții fără Isus, speranțele și dorințele pământești le sunt zdrobite fie prin moarte, fie prin boală, fie prin eșec, sau prin dezamăgirile și amărăciunile de care au parte prin alți oameni. Atunci oamenii se plâng de nenorocul lor – dar cine ajunge la întrebarea: **ce are Dumnezeu să-mi spună prin această zdrobire, prin această nereușită?** acela află că: Dumnezeu mă caută, mă cheamă, vrea să mă salveze. Dumnezeu vrea ca păcătosul fără pace, neîmpăcat, să găsească pacea cu Dumnezeu și viața veșnică, să-L recunoască pe Mântuitorul care caută, al cărui glas nu l-a auzit, nu l-a înțeles în zilele de fericire și de reușită aparente. Dumnezeu nu vrea să te pierzi pentru totdeauna și să treci prin cele mai înspăimântătoare dezamăgiri când moartea te va smulge în veșnicie. Acolo oamenii neîmpăcați nu vor fi „fericiți”, așa cum spun mulți necugetat – ci vor găsi judecata dreaptă a lui Dumnezeu asupra vinei păcatului lor, pentru că au refuzat dragostea lui Isus și jertfa Lui de pe cruce, deoarece s-au lăsat amăgiți de lucrurile pământești. Dar cine își zidește viitorul pe Domnul Isus, **acela nu va trece niciodată prin dezamăgiri.** El are în slavă o fericire care nu i se poate lua, veșnică și își urmează calea pământească sub binecuvântarea Dumnezeului atotputernic. Acum te întreb la încheiere: Ce-ți va aduce viitorul? Tu răspunzi: Nu știu! Atunci harul lui Dumnezeu te cheamă sub crucea de la Golgota. Privește la Acela care a purtat pentru tine judecata mâniei lui Dumnezeu; pune vina ta, crezând, la picioarele lui Isus, apucă harul, apucă viața care se găsește în Isus! Atunci poți să spui: **Viitorul îmi aduce pace, har, slavă!**

Nr. 46

EXISTĂ DUMNEZEU?

„Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu!”

S-au stricat oamenii, au făcut lucruri urâte;
nu este nici unul care să facă binele.” (Psalmul 14,1)

Nu de mult, un fabricant bogat călătorea în tren cu un creștin bătrân. Fabricantul s-a declarat un tăgăduitor absolut al lui Dumnezeu, care credea în proveniența lui din maimuță. Bătrânul i-a vorbit cu multă cordialitate și pe lângă aceasta i-a spus dinainte cum va sfârși la capătul drumului său, ca un om disperat în locul de chin veșnic și să vrea să-L apuce pe Isus. Atunci ateul a recunoscut: „Da, știți, ceea ce voi gândi și voi apuca atunci când voi fi nenorocit, bătrân și neputincios, aceasta n-o știu; este posibil ca atunci, în fața morții să mă supun credinței Bibliei – dar acum, când sunt sănătos, tânăr și energic nu cred nimic din toate acestea!” Ce mărturie – este aceasta o convingere care este adevărată, cea despre care chiar cel care vorbea știa că rezistă numai cât ești tânăr și sănătos?

Renumitul astronom Athanasius Kircher (născut la Geisa, în Fulda, în 1601, decedat la Roma în 1680), și-a procurat o imitație de glob pământesc, pe care cerul cu stelele era reproduș foarte bine. Într-o zi l-a vizitat un cunoscut, pe care zadarnic încercase deja de multe ori să-l convingă despre existența lui Dumnezeu. Când acesta a văzut globul artizanal a strigat plin de mirare: „Cine a făcut lucrul acesta excelent? La aceasta Kircher a răspuns că nu l-a făcut nimeni, trebuie

să fi apărut prin vreo întâmplare oarecare. Celălalt și-a exprimat uimirea față de acest răspuns ciudat, dar Kircher a ținut-o așa, că trebuie să fi luat naștere de la sine. Cunoscutul s-a supărat acum și l-a întrebat dacă voia să-și bată joc de el. Dar Kircher a spus: „Tu numești nebunie a susține că acest glob pământesc de aici, făcut din lemn, hârtie și alamă nu este făcut de nimeni, ci s-a ivit de la sine; dar ce este aceasta, când tu susții că lumea, a cărei imagine slabă este acest glob pământesc, n-a fost făcută de nimeni, ci a luat naștere de la sine? **Nu este aceasta cea mai mare nebunie să spui: acest lucru mic trebuie să-l fi făcut cineva, în schimb, acest univers mare, artistic s-a făcut de la sine?**” „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor (bolta cerească) vestește lucrarea mâinilor Lui.” (Psalmul 19,1.) Biblia spune: „**Orice casă este zidită de cineva; dar Cel care a zidit toate este Dumnezeu.**” (Evrei 3,4.) Tu n-ai văzut niciodată o casă, nici pe cea mai mică, să nu fi fost făcută de cineva. Atunci această casă formidabilă, minunată și măreață în care locuiește tot ce trăiește, să nu fie făcută de nimeni? Nu, această casă trebuie să fie făcută de o ființă personală, care ne depășește nesfârșit în înțelepciune și putere pe noi oamenii. Este Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, **Creatorul tău!**

Tineri imaturi, care încă n-au trecut examenul vieții, strigă cu un aer de înțelepciune superioară: **Știința a dovedit că Dumnezeul Bibliei nu există!** Când oamenii judecă Biblia și credința lepădându-le, se socotesc așa de cultivați. – **De fapt, ai citit deja Biblia?** Ai văzut deja oameni care se prăbușesc disperați sub acuzațiile conștiinței lor? Ai văzut deja sau cel puțin ai auzit ce au spus și au scris cei mai mari bărbați ai științei despre adevărul Bibliei și despre credința lor în Dumnezeu? Știința, adică majoritatea celor mai mari cercetători și gânditori sunt, din contra, de acord că această creație este lucrarea Dumnezeului sfânt și atotputernic, care Și-a descoperit ființa în Biblie. Filozoful Imanuel Kant, care a căutat cunoașterea rațiunii pure, a fost unul dintre cele mai mari spirite pe care le-a avut națiunea germană. El spune: „Două lucruri mă obligă să cred în Dumnezeul personal: cerul înstelat de deasupra mea și conștiința din mine!” Mulți dintre cei mai profunzi gânditori și cercetători, care au deschis căi cu totul noi pentru cunoașterea universului, de exemplu astronomii Newton și Kepler, au fost oameni care au crezut Biblia, oameni dedicați lui Dumnezeu, adoratori ai lui Dumnezeu în Duh și adevăr. Unul dintre cei mai mari bărbați ai științei moderne, profesorul în medicină Emil du Bois-Reymond din Berlin a scris pentru aceia care au vrut să declare de prisos Biblia și mângâierile creștinismului: „Mângâiați o sală plină cu femei bolnave de cancer cu Goethe și Schiller: Dacă nu există Dumnezeu, atunci cel mai bun sfat pentru asemenea bolnave ar fi să pună mâna pe pistol, pe otravă sau pe funie. Pentru nenumărați oameni ar fi groaznic dacă ar avea certitudinea că Dumnezeu nu trăiește. Numai în Germania există sute de mii de bolnavi care suferă de cancer, gută, tuberculoză și alte boli și cărora nici un medic nu le poate aduce vreun ajutor. Dar mulți dintre ei își duc boala cu mare răbdare. Ei găsesc puterea pentru acest lucru în credința în Dumnezeu. Ei se mângâie cu Dumnezeu, care le-a trimis această suferință ca să le slujească spre bine și care nu le va da mai mult decât pot ei duce.”

Oamenii trec printre minunile vrednice de închinare ale creației fără să-L admire și să-L laude pe Acela care a creat toate acestea. Ei au multă admirație pentru lucrările oamenilor, fac monumente pentru inventatorii și descoperitorii lor, pentru marii lor medici și profesori; sigur că aceștia merită cinstea omenească, dar ce au făcut? Au dezvăluit o părticică din tainele creației marelui Dumnezeu. Că-i cinstim pe descoperitori este drept – dar că-L desconsiderăm pe marele și slăvitul Creator – este nebunie, trufie oarbă. De ce nu L-au cinstit ca Dumnezeu și nu l-au adus mulțumire? Pentru că au ajuns nebuni în gândurile lor și inima lor fără pricepere a fost întunecată; pentru că s-au dat drept înțelepți, au ajuns nebuni. (citește Romani 1,19-22.)

Totuși, este ciudat că tăgăduitorii lui Dumnezeu și necredincioșii, când este vorba despre partea practică, au mult mai multă încredere în aceia care sunt creștini și cred în Biblie, decât în

cei ca ei. Frederic cel Mare a isprăvit curând cu renumitul tăgăduitor al lui Dumnezeu, Voltaire, care a fost cândva prietenul lui, l-a lăsat să plece – dar pe ministrul său credincios, Pfeil și pe generalii lui credincioși: Schmettau, Zieten, Schwerin i-a găsit loiali până la sfârșit. La fel este și astăzi. Întreabă-i odată pe oameni, dacă vor să aibă ca încasator, ca îngrijitoare pentru copii mai bine creștini care cred în Biblie sau necredincioși moderni! Că numele de creștin nu este suficient, că este o contradicție să te numești creștin și pe lângă aceasta să fii un tăgăduitor al lui Dumnezeu, aceasta înțelege orice copil. Spune, **tu cine ești oare?** Crezi în Dumnezeul veșnic, sfânt? Ești convins de prezența Creatorului atotputernic, care te-a creat, care te ține, care te îngrijește și în fața căruia trebuie să apari? **Crezi în Dumnezeul care L-a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică?**

„Dacă Dumnezeu există într-adevăr, atunci suntem trași pe sfoară!” Acesta este cuvântul cunoscut al unui popular și foarte talentat tăgăduitor al lui Dumnezeu. Da, bărbatul este tras pe sfoară, absolut pe calea pierzării, el se îndreaptă spre o bătrânețe neconsolată și spre o veșnicie îngrozitoare. Cum de găsește el nenumărați aliați și prieteni? De ce mulțimea oamenilor este de acord cu tăgăduitorii lui Dumnezeu? **Luciditatea vinovăției îi determină la aceasta.** Fii convins că nimeni nu tăgăduiește existența lui Dumnezeu cu liniște lăuntrică și cu certitudine; majoritatea o fac cu glasul care le spune în inimă: există totuși un Dumnezeu sfânt, prezent și tu trebuie să dai socoteală de viața ta. Gândește-te numai la vina ta, la minciunile tale, la mânia, necunoștința, mândria ta, la egoismul tău, imoralitatea ta, la indiferența ta față de dragostea lui Dumnezeu! Nimeni, nimeni din lumea largă nu-ți poate lua măcar o părticică din vina ta, **numai Isus, Fiul lui Dumnezeu.** Ce adevăr este acesta: Creatorul nenumăraților și incomensurabililor sori și stele care luminează bolta cerească, privește la tine, te iubește! Da, El vrea să te salveze! El a venit din locașul sfânt ceresc, din slava nevăzută pe acest pământ, în această viață; El S-a făcut asemenea nouă, păcătoșilor, El S-a împovărat cu vina noastră, El a purtat pedeapsa noastră, El a luat asupra Lui blestemul nostru. Nu ești tu numit după Numele Lui? Nu te numești tu creștin? **Dar chiar ești?** Dumnezeu te iubește cu o dragoste negrăită – Isus a murit pentru tine – o, nu te întoarce de la El, dă-i inima ta, pășește în lumina Lui!

Nr. 47

UN FIU PIERDUT AL EPOCII MODERNE

*„Pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut
și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui
și l-a sărutat mult.” (Luca 15,20)*

În garnizoana M. slujește un soldat despre care, deși aparține clasei a doua de militarie, șeful companiei lui și plutonierul mărturisesc: **„Cel mai de nădejde și mai loial bărbat din companie; i-am încredințat totul!”** În plus, acest mușchetar este așa de radios de fericit, încât trebuie să bată oricui la ochi. Cum a ajuns acest bărbat în clasa a doua a soldăției? Cum a devenit așa de radios de fericit? De meserie era chelner, născut în Schwaben. Deși era fiul unor părinți cumsecade, a ajuns totuși de timpuriu pe calea largă a păcatului și a viciului. Obligației satisfacerii serviciului militar i s-a sustras prin dezertare. Timp de doi ani a umblat prin: Franța, Elveția, Italia, Austria, Belgia. S-a scufundat tot mai adânc și mai adânc pe calea viciului pe care a umblat, până la foame și zdrențe. De multe ori a vrut deja să pună capăt vieții lui lamentabile, dar dragostea pentru mama lui bătrână și teama de moarte l-au oprit. Umbla cu acte false ba sub un nume, ba sub altul. Astfel a ajuns în februarie 1907 în W. Acolo există un local în care iarna, în fiecare duminică dimineața se dă micul dejun fără bani pentru oameni flămânzi, fără loc de muncă; apoi

li se vestește Evanghelia harului. Acest local este numit „die Schrippenkirche”. Astfel erau adunați la micul dejun într-o dimineață rece de duminică, în timp ce afară zburau fulgii de zăpadă, 80 până la 100 de oameni flămânzi; printre ei era și fiul pierdut din Schwaben. După ce s-au săturat, au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu din Osea 11, unde Dumnezeu vorbește poporului Său: „El îi lua în brațe – dar ei n-au cunoscut că Eu îi iubeam. I-am tras cu legături omenești, cu funii de iubire! ... Cum să te părăsesc, Efraime? Cum să te predau, Israele?” De acest Cuvânt a legat evanghelistul o prezentare despre dragostea lui Dumnezeu față de oamenii nerecunoscători. El a povestit și despre o mamă care a făcut totul pentru fiul ei și apoi a fost disprețuită de acesta. Apoi s-a cântat cântarea: ”Vino acasă, vino acasă, o, suflet rătăcit!” – Mai târziu a reieșit că în aceeași duminică dimineață mama acelui fiu pierdut se ruga acasă printre lacrimi: „Ah, Dumnezeule, fă-l pe Wilhelm să vină, fă-l să vină astăzi!” **Și a venit** – ce-i drept, nu până la inima mamei, dar totuși până la picioarele lui Isus. Deci a fost mânat în aceeași zi la martorul lui Isus. Acolo a recunoscut: „Fiul pierdut, nerecunoscător sunt eu!” El a recunoscut tot drumul de păcat pe care mersese, chiar și dezertarea lui. El voia în această privință să se întoarcă și anume, imediat. Dar nu putea crede că părinții lui îl vor ierta, s-a purtat prea rău, n-ar putea îndrăzni să-i scrie mamei lui.

Domnul a făcut ca un ofițer credincios să participe la această convorbire, care a pus în fața ochilor păcătosului temător, dragostea lui Dumnezeu și dragostea părinților lui prin pilda fiului pierdut. Atunci teama a dispărut. El și-a predat în genunchi Domnului Isus inima, voința, tot viitorul lui. Imediat i-a scris mamei lui o mărturisire completă a vieții lăsate în urmă. A fost îmbrăcat în haine decente. În dimineața următoare s-a prezentat la comisariatul militar regional ca dezertor. A fost condamnat. În procesul verbal a declarat cine a fost și că harul lui Dumnezeu l-a făcut să se întoarcă. S-a ajuns la anchetă în fața consiliului de război. Și evanghelistul a fost audiat pentru a declara din ce motive l-a determinat pe acest bărbat să se predea autorităților militare. Mesagerul lui Dumnezeu a mărturisit că dragostea lui Dumnezeu l-a întors pe acest fiu pierdut de pe căile păcatului și ale mizeriei. Toate acestea au fost citite din acte la termenul de judecată; tot consiliul de război a ascultat vestea harului. Vinovatul a fost condamnat pentru dezertare și sustragere la șase luni de închisoare și transferare în clasa a doua de soldăție.

Din închisoare a scris următoarea scrisoare: „Acum funia-i zdrențuită;/Conștiința chinuită,/De mahnire-a scăpat./Rănile-s pansate frumos,/Prin sângele lui Hristos;/Harul ne scapă de păcat. M-ați bucurat într-adevăr regește cu trimiterea acestei frumoase Biblii; ea încapă perfect în buzunarul hainei. Da, vreau s-o folosesc zilnic și aceasta nu pentru a îndeplini o datorie creștină, ci din dragostea lăuntrică, adevărată și din imbold puternic și din dorință după adevărul divin. Este cea mai mare desfătare a mea să mă adâncesc în Cuvântul lui Dumnezeu. Totul mi se pare că este **absolut altfel și mai minunat** ca înainte, fie că am devenit **eu cu totul altfel**, fie că **s-a schimbat Biblia**. În ciuda nenorocirii mele sunt mai fericit ca oricând, mai fericit decât toți bogații pământului, căci am o nădejde sigură conform Psalmului 31,14 (aici scrie: „Dar eu mă încred în Tine, Doamne și zic: „Tu ești Dumnezeul meu!””) și am o chitanță deplin valabilă conform 1 Ioan 1,7: (aici scrie: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat”) ... De Paști am avut aici un serviciu divin. Seara m-am culcat în pat profund întristat și de atâta îndoială asupra mântuirii mele, sub acuzațiile îngrozitoare ale păcatelor mele, n-am putut să înțeleg siguranța mântuirii prin har. Eram trist de moarte, cum n-am fost niciodată în viața mea și nu doream această luptă nici unui om. Deodată L-am văzut în imaginația mea – **foarte deslușit și palpabil** – pe **Isus** stând în fața mea, asemănător ca în fața lui Petru care se scufunda! Și eu mă vedeam la fel ca Petru, metaforic, apăsător de povara păcatelor mele. **Dar dragostea care strălucea de pe fața Lui spre mine** – îmi este imposibil s-o descriu! El a întins mâinile spre mine și m-a privit cu dragostea Lui de Mântuitor, mi-a luat povara și m-a ajutat să mă ridic în picioare. Scăpasem de povara mea! O, clipă prețioasă!” –

Acest fiu pierdut de timpuriu este din acea noapte, prin harul lui Dumnezeu, un martor strălucitor de fericit pentru Mântuitorul lui. Părinții lui i-au iertat tot și el a putut să vadă că n-a pierdut nimic din dragostea mamei lui. De la ispășirea pedepsei sale cu închisoarea stă în front ca soldat devotat și martor smerit al Mântuitorului său. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi!” (2 Corinteni 5,17.) Acest fiu pierdut a mințit de mule ori, a trișat, a fost pe căile păcatului, a umblat în pofta cărnii, iar mama lui a plâns nenumărate lacrimi din cauza lui. Lasă-mă să te întreb: a plâns și mama ta din cauza ta? N-ai spus și tu câte o vorbă neadevărată din zilele copilăriei tale încoace? N-ai umblat și tu în imoralitate, n-au fost multe gânduri murdare în inima ta și lucruri necurate pe căile tale? Nu i-ai rămas tu zilnic dator lui Dumnezeu în laudă și mulțumire și dragoste? N-ai trecut tu indiferent pe lângă dragostea, suferința și moartea Domnului Isus?

Poți să stai foarte respectabil în fața oamenilor și să faci bucurie tatălui și mamei și totuși **înaintea lui Dumnezeu să fii un „fiu pierdut”!** Când acel chelner dezertor a aflat dragostea lui Dumnezeu, și-a venit în fire asupra întregii sale mizerii și a făcut ca fiul pierdut despre care este scris: „Venindu-și în fire a spus. „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine și eu mor de foame aici! Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu. ... **Și s-a ridicat și a venit la tatăl său.**” Iată, prietene, aceasta trebuie s-o faci și tu! Nu poți să întorci ce s-a întâmplat ca și când n-ai fi greșit, dar poți să-ți aduci povara vinei la picioarele lui Isus cu o mărturisire sinceră. Poți să pronunți înaintea lui Dumnezeu decizia sinceră a voinței de a rupe cu păcatul – **atunci Dumnezeu îți va da putere** pentru calea nouă pe care trebuie să mergi. Dragostea Tatălui te așteaptă! El te va primi cu belșugul harului Său, îți va da haina cea mai bună, haina neprihănirii divine, prin credința în sângele lui Isus și mărturia harului desăvârșit al lui Dumnezeu în inima ta.

Nr. 48

CE SUBIT!

„Pune-ți casa în rânduială, pentru că
vei muri și nu vei mai trăi.” (Isaia 38,1)

În B., în Renania, în 27 iulie 1907 a avut loc sărbătoarea asociației veteranilor de război. Căpitanul asociației veteranilor și al rezerviștilor, veteranul R. B., era punctul central sărbătorit al zilei. Omul de șaiszeci și doi de ani stătea în toată puterea în fața frontului camarazilor lui. Părea o sărbătoare bine reușită în orice privință; când a venit seara, domnul B. s-a pornit la drum spre casă. Pe pasajul de cale ferată prost luminat a fost călcat și imediat a fost mort. Ce zguduitor de repede, ce dintr-odată! Nimeni n-ar fi crezut că această zi ar putea sfârși așa. Acest bărbat s-a văzut dintr-odată strămutat într-un ținut unde nu se mai țin sărbători ale veteranilor, unde prestigiul și bunăstarea care l-au înconjurat pe pământ au devenit fără valoare. Dintr-odată n-a mai fost vorba decât despre întrebarea: este pusă în ordine vina păcatului tău înaintea lui Dumnezeu? Ești tu adăpostit în mâinile credincioase ale lui Isus, spălat în sângele Lui? Ai o moștenire în casa Tatălui, a lui Dumnezeu? Oamenii doresc să lase deoparte aceste întrebări. Să nu fie vorba despre ele, ei doresc să uite problemele veșniciei în agitația zilnică a vieții și în mijlocul afacerilor presante – dar acum au devenit dintr-odată singurele hotărâtoare. **Ele sunt, într-adevăr, singurele hotărâtoare pentru tine.** Nu amâna răspunsul la această întrebare! Pune-te astăzi sincer în fața acestei întrebări a veșniciei!

Dacă l-ai fi întrebat pe negustorul R. Cl. în seara zilei de 28 octombrie 1907 unde se duce, și-ar fi spus: La o seară agreabilă. Tocmai era în drum spre restaurant, unde îl așteptau prietenii lui pentru talon (partidă la jocul de cărți). R. Cl., care a doua zi urma să împlinească 38 de ani, abia

se așezase la masă, că a fost cuprins dintr-odată de o indispoziție. Un medic chemat imediat a constatat o hemoragie cerebrală și a dispus transportul bolnavului grav la locuința lui, unde a murit după ora 12 noaptea, exact la începutul aniversării sale de 38 de ani. – El s-a gândit că mai are mult timp înaintea lui - dar s-a înșelat. Este de temut că el face parte dintre aceia despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „V-ați înșelat singuri în sufletele voastre!” (Ieremia 42,20.) Aceasta este valabil pentru toți care în torentul banalității Îl uită pe Dumnezeu și veșnicia și apoi sunt smulși deodată, împovărați cu păcatele lor, acolo unde nu mai este de găsit harul pe care l-au refuzat aici. Cărți și învățături înșelătoare prezintă lucrurile de multe ori așa, ca și când oamenii care aici, în timpul harului au disprețuit Evanghelia, ar putea și dincolo de moartea trupească să mai fie mântuiți – dar despre aceasta Cuvântul lui Dumnezeu nu știe nimic. Dumnezeu vorbește un limbaj deslușit: „Adevărat, adevărat îți spun: dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3,3).

În Fr., directorul tribunalului provincial, D., a fost lovit de apoplexie în cimitir, la înmormântarea unui funcționar judecătoresc și a fost mort pe loc. – El a vrut să-l însoțească numai până la mormânt pe subalternul lui, căruia i-a arătat ultima cinstită – deodată a trebuit să-l însoțească până în veșnicie. El a crezut că după o oră va sta iar la biroul lui; deodată a fost strămutat într-un loc unde nu călcase încă niciodată, ba chiar, despre care majoritatea oamenilor nu vor nici pe departe să audă ceva: el plecase în Locuința morților, despre care Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu ne spune că este alcătuit din două locuri absolut diferite, despărțite printr-o prăpastie de netrecut – un loc al slavei și un loc al chinului. Dincolo de moarte nu mai poate nimeni să treacă dintr-un loc în celălalt. „Pe lângă toate acestea, între noi și voi este întărită o prăpastie mare, astfel încât cei care vor să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi” (Luca 16,26).

„Ce îngrozitor de greu sunt încercată!” – așa spunea de curând o văduvă. „Singura mea fiică a fost logodită. Era sănătoasă și vioaie, o fiică scumpă. Peste 14 zile trebuia să fie nunta ei. Stătea lângă mine, voia să meargă în oraș ca să mai cumpere ceva pentru zestre, voia să-și ia rămas-bun – atunci a căzut și a fost moartă!” – Ce eveniment zguduitor – credeau că se îndreaptă spre o nuntă și a fost o înmormântare pentru fiică și o călătorie singuratică pentru mamă. Moartea a intrat în această casă ca un trăsnet din seninul cerului – ah, mama care plângea nu vedea decât spaima, decât suferința, durerea, încă nu-L cunoștea pe Acela care le dă alor Săi mângâiere și pace chiar și în asemenea clipe. Copiii lui Dumnezeu o știu și o pot mărturisi chiar și în asemenea ceasuri grave: **Domnul este Cel care** intervine în viața mea, dar tot Domnul este Cel care este cu mine, care mă mângâie, care mă călăuzește și mă păzește pe cărări veșnice pe mine și pe ai mei. Ferice de omul care este adăpostit astfel în pacea lui Dumnezeu!

Dragă prietene, învață de aici că viitorul tău nu stă în dorințele și speranțele tale, ci în mâna atotputernică a Dumnezeului veșnic și credincios. El te iubește cu o dragoste negrăită, El se îngrijește de tine ca tu să găsești pentru totdeauna o fericire indestructibilă în slava lui Dumnezeu. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16). **Aceasta este dorința lui Dumnezeu asupra vieții tale. Hristos a murit pentru tine!** Fiul lui Dumnezeu S-a jertfit pe Sine Însuși pe cruce pentru tine; El a purtat pedeapsa ta, a luat blestemul tău asupra Lui. Sângele Lui este destul de puternic ca să te spele de orice pată și să te aducă sub har pentru totdeauna. Drumul spre slavă a fost deschis pentru tine printr-o jertfă nespuse de prețioasă. Acum mai trebuie făcut un lucru: trebuie cu o hotărâre de voință sfântă și limpede să faci voința ta una cu voința lui Dumnezeu. În ceasul în care îți vei încredința lui Isus tot trecutul, prezentul și viitorul, vei fi mântuit spre slava lui Dumnezeu.

În toate evenimentele din viață, din ultimul timp, relatate mai înainte, moartea, care a intrat pe neașteptate în plan a dat naștere la schimbări foarte mari, zguduitoare. Acest musafir nepoftit distruge toate speranțele, transformă bucuria în lacrimi. Aici ai văzut numai câteva cazuri izolate

din mii de cazuri asemănătoare care se petrec într-un an, într-un șir ce nu se sfârșește niciodată. Vei spune: acesta este mersul lumii!

Dar cu aceasta spui numai jumătate de adevăr, jumătatea întunecată, tristă. Există o altă parte a acestui adevăr, jumătatea luminată de soarele vieții veșnice! Există oameni care posedă o fericire indestructibilă: ei Îl cunosc pe Isus ca prieten al lor, Îl cunosc pe Dumnezeu ca Tată al lor, care nu-i părăsește niciodată, din mâinile căruia nu-i poate smulge nimeni. El le-a făcut această promisiune: „El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, de asemenea, toate împreună cu El?” (Romani 8,32.) Ai auzit cât de repede, cât de brusc poate fi retezat timpul tău de har. Apucă mântuirea!

Permite să ți se pună în fața ochilor un bărbat tânăr, care a dovedit o hotărâre dumnezeiască. El a fost convins în timpul vestirii Evangheliei, că trebuie să se întoarcă la Dumnezeu, că trebuie să găsească har și iertare. Un creștin care a vorbit cu el la sfârșitul adunării, l-a rugat insistent să se ducă acasă și să lupte cu Domnul pentru har. Dar bărbatul tânăr a înțeles că nu mai are voie să piardă timp. S-a gândit puțin timp, apoi l-a luat de ambele mâini pe cel care îi dăduse sfatul și a spus tare și precis: **Nu, nu merg acasă înainte să am pace. Mă predau acum imediat Domnului Isus pentru timp și veșnicie.** În clipa următoare era în genunchi și mulțumea Domnului cu inima voioasă pentru că l-a iubit așa de nesfârșit, pentru că l-a răscumpărat așa de scump și pentru că l-a căutat cu atâta amabilitate și dragoste. El devenise proprietatea salvată a lui Isus.

Fă și tu la fel, nu te mai gândi! Folosește prezentul – acum, când te cheamă – viitorul stă în mâna Lui! Fii atent la chemarea Lui – ai încredere deplină și necondiționată în El și laudă numele Lui prețios! Atunci se va spune și în viața ta: Ce subit! Dar nu spre groază, nu spre pierzare, ci spre mântuire.

Nr. 49

ESTE DUMNEZEU DRAGOSTE?

„În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4,10)

După ce evanghelistul Moody a construit biserica în Chicago, a pus deasupra amvonului cu litere mari versetul: „Dumnezeu este dragoste” așezat astfel, ca oricine era în sală să poată citi acest mare adevăr al creștinismului. Într-o seară, când sala era deja luminată, dar încă nu erau oameni înăuntru, un sărman bețiv a văzut prin ușa întredeschisă licărirea de lumină și s-a apropiat pentru că a sperat că aici va găsi un adăpost. Dar abia a văzut lângă lampă literele luminate „Dumnezeu este dragoste”, că a închis supărat ușa la loc și și-a urmat drumul, în timp ce bombănea pentru sine: „Nu-i adevărat, nu, nu-i adevărat. Dumnezeu nu este dragoste. Dacă Dumnezeu ar fi dragoste, atunci ar trebui să-i iubească și pe oamenii așa de răi ca mine, iar aceasta nu se poate.” Dar cu toate acestea nu găsea liniște. Cuvintele răsunau mereu în sufletul lui: „Dumnezeu este dragoste! Dumnezeu este dragoste!” După o vreme și-a îndreptat involuntar pașii înapoi, a intrat în biserică și s-a așezat față în față cu amvonul, într-un colț. Încetul cu încetul au venit tot mai mulți oameni și Moody a început. Bărbatul din colț a plâns amarnic în timpul întregii predici. Moody l-a observat imediat și după terminarea adunării s-a grăbit la el și s-a așezat lângă el. „De ce plângi, prietene?” a întrebat el prietenos, „Ați fost atins de cuvântul predicii?” Bărbatul a răspuns: „Nu, nu, de fapt, n-am auzit nici măcar un cuvânt din predica dumneavoastră.” „Atunci ce altceva v-a impresionat așa?” a întrebat Moody din nou. „Aceste

cuvinte,” a exclamat bărbatul și a arătat versetul. „Acolo scrie că Dumnezeu este dragostea și inima mea nu poate înțelege acest lucru. Moody a deschis atunci Biblia și i-a arătat bietului bețiv cât de mult îi iubește Dumnezeu pe păcătoși și cum Isus a murit la cruce și pentru el – numai din dragoste. Bărbatul a ascultat și încă în aceeași seară a găsit răscumpărarea în sângele lui Isus. Dacă îi întrebi pe oameni: care este cea mai mare „supraputere” de pe pământ, atunci ei îți răspund imediat: **banii!** Dar aceasta este o amăgire – cea mai mare „supraputere” este dragostea! Ea poate face ceea ce nimeni nu poate: **să facă inimile fericite!** Oameni cu portofelul gol există mulți – dar aceștia nu sunt cei mai săraci. Poți fără un ban în pungă să fii mult mai fericit decât un milionar. Cine este cu adevărat sărac? Cel care nu știe și nu cunoaște pe nimeni care îl iubește. Bolnavii cu dureri, imobilizați la pat, nu sunt mai nenorociți – poți cu dureri mari să fii copleșitor de fericit. Dar cine este cel mai nenorocit? Cel care nu se știe iubit de nimeni, cel care nu mai cunoaște nici o inimă care-l iubește cu adevărat. Bogăția, sănătatea, frumusețea, onoarea, lauda oamenilor nu dau fericirea, ci numai dragostea. Dragostea poate să-l mângâie, să-l îmbărbăteze pe cel mai nefericit, pe cel mai disperat. Acum ascultă: **Dumnezeu nu vrea ca vreun om să poată să spună: pe mine nu mă mai iubește nimeni. Dumnezeu este dragoste, El îți spune: tu ești iubit de Dumnezeu, care este dragoste. De ce copiii sunt așa de fericiți la pieptul mamei? Ei se știu învăluiți în dragoste.**

Este Dumnezeu dragoste? Consider serioasă această întrebare; meditează la ea. Dacă Dumnezeul sfânt, atotputernic este dragoste, dacă toată ființa lui este dragoste, în așa fel ca niciodată să nu poată acționa decât cu dragoste, atunci singurul lucru înțelept este să te abandonezi în mâinile Lui, atunci ești adăpostit numai în dragoste, învăluit numai în dragoste. Este cel mai prețios mesaj al creștinismului: **că Dumnezeu este dragoste.** Este aceasta adevărat? Oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu arată spre marile nenorociri, spre mizerie și războaiele de pe pământ și spun: **este Dumnezeu dragoste?** Da, prietene, Dumnezeu este dragoste și El pune în toată nenorocirea pe care a adus-o satan pe pământ prin păcat, atâta binecuvântare și dragoste **pentru orice om** care, crezând, și-a deschis inima pentru dragostea lui Dumnezeu, încât creștinii credincioși recunosc că în suferințele, mâhnirile și greutățile lor au aflat dragostea Dumnezeului lor mult mai profund decât în ziua fericirii. Ei toți **n-ar vrea să le lipsească vremea de suferință din viață.** Ce ar fi cu oamenii dacă n-ar exista suferința, dacă n-am trece prin dezamăgiri, dacă n-am cunoaște nici o grijă și sărăcia, dacă n-ar trebui să ne temem de nici o pedeapsă, dacă am fi siguri în fața bolii și a morții, dacă n-am ști nimic despre vreo mâhnire? Atunci oamenii L-ar uita și mai mult pe Dumnezeu decât se întâmplă astăzi, ar deveni mult mai exuberanți și mai egoiști. Pentru că Dumnezeu vrea să-i păzească pe oameni de aceasta, nu-i poate cruța de suferință și de mâhnire. Este un cuvânt dumnezeiesc de adevărat: „Pe cine-l iubește Dumnezeu, pe acela îl și pedepsește.” Un invalid de război a avut mult de suferit în urma rănii lui. Dar această suferință a slujit ca el să se întoarcă de la umblarea lui nelegiuită. A devenit un om nou. Mai târziu rana s-a vindecat cu totul pe neașteptate, dar cu cât i-a mers mai bine, cu atât inima lui s-a răcit față de Domnul; el a căzut înapoi în vechile păcate. Apoi, după mult timp s-a deschis vechea rană. Dar acum bărbatul a lăudat dragostea lui Dumnezeu care nu l-a lăsat așa, ci l-a ajutat iar să iasă din încurcătură.

D. B., un episcop misionar al adunării frățești din Africa de Sud, care a plecat acasă acum câțiva ani, a relatat în notițele sale despre un creștin sărac, lepros, care pe numele de botez își zicea Josua. D. B. l-a vizitat pe acest negru care l-a rugat: „Cântă-mi cântarea: Laudă și onoare Bunului suprem, Dătătorului tuturor bunurilor!” Cel rugat a fost mirat că inima acestui om adânc încercat era orientată spre cântarea de laudă și de mulțumire. Dar a cântat cântarea. Când a ajuns la capăt, leprosul l-a rugat: „Încă o dată!” Și încă o dată a răsunit în încăperea îngustă și joasă cântarea veselă de laudă. Pe fața desfigurată străluceau bucurie sfântă și pace liniștită. Când D. B. a terminat, a întrebat: „De ce ai vrut tocmai această cântare, Josua?” – „Pentru că inima mea este așa de fericită și de veselă, domnule! Eu am fost mai înainte un om ușuratic și am făcut

multă nedreptate. Apoi a venit boala și am cârtit și m-am mâniat. Dar în sfârșit am recunoscut dragostea și îndelunga răbdare și devotamentul de Tată ale lui Dumnezeu. Am înțeles că El a umblat după mine ca să-mi salveze sufletul. Aceasta s-a făcut foarte încet, dar s-a făcut; am învățat să fiu răbdător și să nădăjduiesc în ajutorul Domnului. Nu că aș fi crezut că mă mai fac vreodată bine, o, nu, știu că noi, leproșii, n-o să mai fim curați pe pământ – dar sufletul meu putea fi ajutat! Fără boală încă aș mai umbla în păcatele mele. Și acum mi s-a mai întâmplat ceva deosebit, domnule! În noaptea aceasta am avut un vis, care știu că a fost de la Dumnezeu: Domnul Isus a intrat pe ușă. El a venit la patul meu și m-a privit nespus de îndurător, apoi a spus: „Josua, tu vei fi cu mine în Paradis!” Gândiți-vă, domnule, aceasta mi-a spus-o ca să mă mângâie și să-mi facă moartea ușoară! Nu crezi că din cauza aceasta se poate uita disperarea care nu durează decât puțin timp?”

Există - mulțumiri fie aduse Domnului - nenumărate asemenea dovezi din viață, care arată că prin dragostea lui Dumnezeu oamenii adânc încercați devin covârșitor de fericiți în mijlocul suferințelor lor. Dar ție nu ți-e de folos până nu treci personal prin aceasta. Nu există dovadă mai mare pentru dragostea lui Dumnezeu decât crucea de pe Golgota! Privește la rănilor de moarte ale Fiului răstignit al lui Dumnezeu! El te-a văzut sub blestemul păcatelor tale, cum erai pe calea spre veșnică pierzare. Atunci dragostea L-a îndemnat să vină aici jos. El S-a făcut asemenea ție, El Însuși S-a smerit în chip de rob. „S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2,8.) În dragostea salvatoare a lui Isus este inclusă pentru tine toată fericirea pentru timp și veșnicie. Lasă-te în mâinile Lui, încredințează-te Lui și atunci vei slăvi: „Tu ești adăpostul meu; Tu mă păzești de necaz, Tu mă înconjori cu cântări de mântuire!” (Psalmul 32,7.)

Nr. 50

POȚI SĂ IERȚI?

*„Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și vouă
vi le va ierta Tatăl vostru cel ceresc, dar dacă
nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru
nu vă va ierta greșelile voastre.” (Matei 6, 14-15)*

Un țăran bătrân avea cinci copii. Fiica cea mai mare era pe cale să se mărite. Ca muncitoare în fabrică, își dăduse până acum tot salariul tatălui. Într-o zi l-a rugat pe acesta să-i lase o parte din salariu, ca să-și poată cumpăra mobilă pentru zestrea ei. Răspunsul a fost că tatăl și-a alungat fiica din casă cu mânie. Puțin după aceea s-a îmbolnăvit mama. Starea i s-a înrăutățit în așa fel, încât se vedea limpede că zilele ei pe pământ erau numărate. Când medicul a pronunțat aceasta, tatăl a declarat că fiica, drept pedeapsă, să nu-și mai vadă mama! Când fiica a aflat că mama era bolnavă pe moarte, a rugat un unchi să meargă cu ea la casa părintească, pentru a-și putea lua rămas-bun de la mama ei. Dar amândoi au fost refuzați la ușă; fiica nu avea voie să-i spună mamei nici un rămas-bun: Aceasta din urmă a murit. În ziua înmormântării fiica a urmat cortegiul funerar la cimitir. Acolo, la mormânt, la sfârșitul înmormântării voia să-i dea tatălui mâna, dar a fost refuzată. Mama încă nu era de mult moartă, când tatăl i-a izgonit din casă și pe ceilalți copii. El a mai trăit acolo cam un an singur. Despre harul lui Dumnezeu nu voia să știe nimic. El le răspundea acelor care îl avertizau: sunt bun și cuminte! Curând după aceea a murit fratele lui. Și acest avertisment a ricoșat din inima lui neînduplecată; el a spus despre fratele lui: „Este bine că l-a luat dracul!” Timpul lui de har a expirat aproximativ după opt zile de la acest cuvânt; ocupat pe câmpul lui, a căzut dintr-odată; a fost dus acasă și a murit în aceeași seară

neîmpăcat cu Dumnezeu și cu oamenii. Este scris: „Judecata va fi fără milă pentru cel care nu a arătat milă” (Iacov 2,13).

Învață de aici de câtă neînduplecare crudă este în stare inima omului și ce poveri de vină pot apăsa pe viața oamenilor care nu sunt nici hoți, nici escroci, nici adulteri! Și inima ta este capabilă să fie dură, amară, de neîmpăcat – tu nu ești păzit decât prin harul lui Dumnezeu. Învață de asemenea cât de îndelung răbdător este Dumnezeu, cum îl îndeamnă, îl poartă și îl avertizează pe păcătos cu multă răbdare! Dar învață de asemenea că răbdarea lui Dumnezeu are timpul ei măsurat; Domnul îi îndeamnă pe toți oamenii să se împace cu pârâșul lor „cât timp ești cu el pe drum”. De regulă vedem că cei de neîmpăcat nu sunt aceia față de care s-a păcătuțit mult, ci aceia care au păcătuțit mult față de cei pe care îi urăsc.

Unii cred că este tărie de caracter și bărbăție dacă stăruie în ura ta, dacă ești neplecat în neîmpăcarea ta. Dar Dumnezeu numește aceasta: încăpățănare și îndărătnicie.

De curând a venit un om bătrân în casa credincioșilor. El a povestit că acum câțiva ani s-a certat cu fiul lui căsătorit. Atunci și-a dat cuvântul: „Nu voi mai călca niciodată în casa fiului meu.” După aceea fiul s-a îmbolnăvit incurabil și a murit în chinuri mari. Dar el și-a ținut cuvântul și nu s-a dus acolo și-și va ține cuvântul și nu va mai călca în casa nurorii lui. El se lăuda cu aceasta. Dar când i s-a arătat de către copiii lui Dumnezeu cât de groaznică este această neîmpăcare încăpățanată în ochii lui Dumnezeu, s-a lăsat convins. S-au rugat cu el și pentru el și el a promis că va merge la nora lui și va pune totul în ordine.

Acest text îți adresează întrebarea dacă știi oameni cărora nu vrei să le ierți ce ți-au făcut. Oamenii spun în mod obișnuit: „Nu pot să iert aceasta.” Dar aceasta nu este adevărat; ei trebuie să spună: „Nu vreau să iert.” Dacă spui aceasta, să știi că nu găsești iertarea vinei tale la Dumnezeu; chiar tu faci inefficient pentru inima ta harul lui Dumnezeu prin felul tău de neîmpăcat. Aceasta n-o spune un om, ci o spune Domnul. „dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.”

În N. era propovăduită Evanghelia despre harul lui Dumnezeu în Hristos Isus. Duhul Sfânt i-a convins pe câțiva bărbați și femei de păcatul lor. Într-o adunare suplimentară s-a vorbit în continuare cu ei și s-au rugat. O fată tânără, care plângea amar din cauza păcatelor ei și-L implora pe Dumnezeu pentru har, a spus atunci dintr-odată: „Nu pot să am pace înainte de a mă fi împăcat cu acea femeie bătrână de acolo. Apoi s-a dus la o femeie în vârstă, cu părul argintiu, care se afla și ea printre cei treziți și care părea să fie și ea preocupată de mântuirea sufletului ei, și i-a spus: „Vreți să mă iertați? V-am supărat de multe ori.” Bătrâna a declarat cu o privire mândră: „**Nu, nu te voi ierta niciodată.**” Cu aceasta, bătrâna a părăsit sala și a plecat acasă. Ea prefera să păstreze toată vina păcatului lungii sale vieți, decât s-o ierte pe acea fată. Aceasta din urmă era dispusă să se smerească în fața lui Dumnezeu și a oamenilor și a găsit odihnă pentru inima și conștiința ei, în încrederea în sângele vărsat al lui Isus. Femeia bătrână și-a închis inima prin duhul neîmpăcării și prin aceasta încă și-a mai mărit vina. –

Inima omenească, insondabilă în adâncurile răutății ei, este capabilă de o proporție de duritate, de amărăciune și de neîmpăcare mult peste cât ne imaginăm noi. Dar există o inimă atât de bogată în har și în dragoste, atât de copleșitoare în îndurare față de vrăjmașii ei, încât s-a jertfit pe sine însăși, a lăsat totul și a dat totul pentru cei care o urau – este inima lui Isus, care s-a frânt pe cruce **și pentru tine!** Măinile Lui iubitoare sunt întinse spre tine, cel nerecunoscător și mândru. Dacă-L privești pe El, pe Fiul lui Dumnezeu, cum sub cununa Lui de spini a purtat pe cruce ca un chezaș al tău pedeapsa păcatelor tale, atunci înveți să ierți. Razele dragostei lui Dumnezeu topesc inima ta înghețată și tu înveți, privind munții până la cer ai propriilor tale păcate, să-l ierți pe cel care ți-a greșit.

În B. o doamnă mai în vârstă, convinsă de vina ei, a venit la mesagerul Evangheliei căutând pace. Acesta a întrebat-o: „Există oameni cu care trăiți în neîmpăcare?” Ea a spus: „Da, fratele meu, împreună cu care locuiesc; dar nu pot să-l iert; s-a purtat prea urât cu mine.” „Dacă nu iertați, nu puteți găsi harul” – acesta a fost răspunsul. Totuși, orice îndemn părea zadarnic.

Doamna a plecat nesmerită. Dar în seara următoare a venit iar; dragostea lui Dumnezeu i-a biruit inima, se împăcase cu fratele ei. Pacea lui Dumnezeu a putut astfel să intre în inima ei.

Cine-și vede propria vină în mărimea ei enormă, în lumina lui Dumnezeu, acești munți de nerecunoștință, egoism și imoralitate, și cine și-a deschis inima razelor dragostei care luminează dinspre cruce, acela **poate să ierte deplin, ba chiar trebuie să ierte**, căci nu poate altfel. Există cazuri în care inima firească cu greu poate să ierte, în care numai Duhul Sfânt poate să facă un om să ierte. Niște părinți stăteau odată profund întristați în fața ucigașului singurului și iubitului lor fiu tânăr. Acest bărbat l-a ademenit pe odorul lor în pădure și l-a sfâșiat cu cruzime. Și totuși, acești părinți au putut să ierte deplin. Lucrul acesta îl poate numai un creștin adevărat, în inima căruia a fost turnată dragostea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt. El dorește să calce pe urmele lui Isus, care „fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept” (1 Petru 2,23).

Aceasta este o lege divină, căreia trebuie să i se supună oricine: pentru cel de neîmpăcat nu poate fi găsit har la Dumnezeu oricărui har. Pentru cel de neîmpăcat nu pot fi găsite achitare și răscumpărare la picioarele crucii.

Pentru cel de neîmpăcat a curs zadarnic sângele împăcării Fiului lui Dumnezeu. Nici pace, nici har, nici împăcare pentru cel care nu poate ierta. **Tu ai iertat? Vrei să ierți?**

Nr. 51

CU IADUL ÎN INIMĂ

„Dar, după împietrirea ta și după inima ta nepocăită,
îți aduni mânie, în zi de mânie și de descoperire
a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după lucrările lui.”
(Romani 2,5-6)

În inimă-mi purtam paradisul,
Astfel preafericit am cântat;
Totuși, oricât mi-am vegheat paradisul,
Șarpele în el a intrat.
Acuma-l stăpânește biruitor;
Simt înmiită durerea!
Și-n iad mi-a transformat paradisul:
Acum port iadu-n inima mea.

Această poezie a fost compusă în închisoare de către un chelner de 24 de ani, din Wuerttemberg, care deja la 19 ani a fost condamnat la închisoare, șase luni pentru furt, iar mai târziu la doi ani și o lună pentru falsificare de acte și proxenetism. Acest bărbat a fost cândva un copil foarte fericit; aceasta a numit el paradisul lui; apoi a intrat cu planuri bune în viața rea, în lumea păcatului - și când a scris aceste versuri era un infractor în închisoare. Provenea dintr-o familie de burghezi cumsecade și a avut o instrucție școlară bună. Fusese în Anglia, în Franța, în America de Nord, vorbea fluent engleza și franceza. Acest bărbat „cu iadul în inimă” a primit în închisoare mai multe scrisori excelente de la mama lui. Dacă a găsit pacea cu Dumnezeu, aceasta nu se poate deduce din poezia lui, dar pentru viața pământească și ca tată de familie și ca om de afaceri s-a descurcat foarte bine acest fiu cândva pierdut.⁸

⁸ Poezia și informațiile sunt luate din „Poezia în închisoare” de dr. Joh. Jaeger, preotul penitenciarului din Amberg.

Acest text, după previziunile omenești, va ajunge în mâinile a mai bine de 100 000 de bărbați tineri, care sunt în marș spre câmpul de luptă al vieții. Harul lui Dumnezeu este destul de bogat pentru a dăruii inimii tuturor un paradis al păcii. Oricine vine, crezând, la Isus, Prințul păcii, va avea parte de cele trei cuvinte de har: „Păcatele îți sunt iertate! – Credința ta te-a mântuit! – Du-te în pace!” (Luca 7,48.50.) Ai trăit aceasta, ai pace cu Dumnezeu?

De curând au fost publicate în cotidianul berlinez (8 aprilie 1908) ultimele scrisori ale pictorului englez A: B., care a murit în martie 1898. Acest pictor a fost foarte admirat pentru desenele și tablourile lui imorale, care au apărut în număr mare în reviste ilustrate și oriunde. Prietenii lui au declarat aceste tablouri indecente, care incită la voluptate, drept perle ale artei sale. Acest pictor a fost bolnav, având viața în primejdie deja din 1896, prin hemoragii grave pe gură. Pe atunci îl mai omagia pe filozoful N., care a murit nebun, care îi învăța pe oameni că: Dumnezeu, veșnicia, credința, rugăciunea, păcatul și judecata sunt noțiuni care au fost inculcate oamenilor (adică întipărite în minte prin repetare) pentru a-i ține în jugul sclaviei. Un om întreg, un supraom n-ar trebui să fie legat de morala creștină, el ar putea să stea dincolo de limitele dintre bine și rău și să procedeze după morala oamenilor superiori, adică: fă ce-ți place! Dar ce conținea ultima scrisoare a pictorului muribund, când stătea în pragul veșniciei? Scrisoarea este datată cu 7 martie 1898, hotelul Cosmopolitain din Mentone și spune textual așa: „**Isus este Domnul și Judecătorul nostru!** Dragă prietene, te implor să distrugi toate exemplarele de „Lysistrata” și toate desenele imorale. Arătați această scrisoare lui P. și implorați-l să facă același lucru. Pe tot ce este mai sfânt: toate desenele obscene.” Și mâna lui a mai adăugat sub scrisoare ca post-scriptul aceste trei cuvinte: „**În agonia mea.**” Acest bărbat muribund purta iadul în inimă; el și-a căutat fericirea în pofta sălbatică a păcatului, despărțit de Dumnezeu și de Cuvântul Său. Prin arta lui închinată imoralității i-a dus pe mulți oameni în blestemul păcatului. Acum, la sfârșitul drumului său a fost convins ce înseamnă acest cuvânt: „Dar, după împietrirea ta și după inima ta nepocăită, îți aduni mânie, în ziua de mânie și de descoperire a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după lucrările lui.” În pragul veșniciei L-a recunoscut pe Acela care a întins brațele salvatoare dinspre cruce atâta vreme zadarnic spre el și pe care trebuia să-L **întâlnească acum ca pe Judecătorul veșnic.** Zadarnic implora să fie retrase din circulație și distruse acele imagini imorale. Ele au fost ca sămânța de buruiană ajunsă la maturitate, împrăștiată până departe pe tot pământul. Nici o putere omenească n-ar putea să strângă iar această sămânță rea. Abia veșnicia va descoperi ce rod a crescut din această sămânță. „Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6,7.)

Omul poartă într-adevăr în sine, în inima lui naturală cunoașterea binelui și a răului și de multe ori dorința de a fi bun, de a face binele. Dar nu poartă paradisul în inimă, el este născut sub puterea păcatului și a morții. „Binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!” (Romani 7,19.) El trebuie să găsească un Eliberator, care să-l elibereze din lanțurile păcatului și din puterea morții, care să-i dea biruința asupra păcatului. Isus, Mântuitorul este cel care în acest timp de har vrea să-l salveze din blestem și din lanțurile păcatului său pe păcătosul împovărat de vină. Numai El le pune oamenilor paradisul păcii în inimă. Ești tu salvat și eliberat? Atunci nu mai trebuie să scrii: Isus este Domnul și Judecătorul nostru, atunci te bucuri cu deplină siguranță, bucurie și pace: **Isus este Domnul și Salvatorul meu!**

Interminabilele acuzații ale conștiinței transformă de multe ori viața într-un chin de iad, astfel că omul nu mai poate să suporte viața. Astfel că nici vorbele despre „somnul celor dreți” și „conștiința bună, care este o pernă comodă” nu sunt fraze goale.

De curând, insomnia ca urmare a muștrărilor de conștiință l-a silit pe un criminal să se destăinuie singur în fața poliției, care până atunci n-a bănuțit nimic despre vina pe care o avea la activ. În întunericul nopții a venit la postul central al poliției din Livorno (Italia) un bătrân zdrențaros, care l-a rugat insistent pe comisarul de serviciu să-l aresteze, deoarece comisese o crimă. Vagabondul de 64 de ani a relatat întâi că nu era un novice în domeniul penal, ba mai mult, a avut o condamnare în Franța pentru lovitură cauzatoare de moarte și după aceea a fost

expulzat de acolo în 1891. Întors acasă, la Livorno, a trăit la rudele lui și după moartea acestora a stat cu un peticar, dar cu care era mereu în ceartă. Când i s-a părut odată că a observat că tovarășul lui vrea să-l otrăvească, a hotărât să i-o ia înainte. Cu capete de chibrituri pe care le-a pus într-o supă, a reușit să-și pună în aplicare planul; peticarul a murit la spital, fără ca cineva să se fi interesat de cauza morții. Dar de atunci – trei ani au trecut – **ucigașul nu mai putea avea nici un somn liniștit; în fiecare noapte i se arăta victima crimei neispășite și striga după răzbunare.** Lucrul acesta a fost pentru bătrân prea rău pe termen lung; el și-a dorit odihna nopții și a crezut că o va găsi dacă va sta în închisoare și i se va face proces. Chiar dacă apoi ar fi achitat, astfel și-a încheiat mărturisirea, totuși măcar și-a liniștit conștiința. Comisarul de poliție n-a ezitat să îndeplinească dorința bătrânului și să-i redea odihna de noapte în închisoare. (Textual din „K. Ztg.”)

Deci și acest om purta iadul în inimă, și anume, nesfârșitele acuzații ale conștiinței sale, asupra vinei lui neiertate. Lasă-mă să te întreb dacă vina păcatului tău este iertată, ștersă cu sângele Mielului lui Dumnezeu? Nu-i nevoie să fii nici ucigaș, nici un om imoral, nici hoț, nici escroc. Probabil că în cărțile judecății divine sunt alte lucruri pe lista aproape fără sfârșit a păcatelor tale. Poate că încă mai doarme conștiința ta, poate încă n-ai auzit până acum glasul ei acuzator. Mulți oameni nu-și văd vina păcatului. Când Dumnezeu le face ochii orbi să vadă, abia atunci se recunosc cu spaimă pe ei înșiși. Atunci exclamă ca prorocul Isaia odinioară în contemplarea majestății sfinte a lui Dumnezeu. „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6,5). Așa îți va merge și ție. Lasă să ți se descopere păcatul vieții, smerește-te înaintea lui Dumnezeu în țărână, caută adăpost la singurul Salvator, la Isus, care a purtat pedeapsa pentru păcatele tale pe crucea de la Golgota! Sângele Lui poate să te spele curat și să te împace deplin cu Dumnezeu. Atunci partea ta va fi pacea lui Dumnezeu, atunci vei purta Paradisul, cerul în inima ta, atunci Isus nu va mai fi Judecătorul tău, ci Mântuitorul tău. **Vrei să devină Mântuitorul tău?**

Nr. 52

LA CE FOLOSEȘTE EVANGHELIA ÎN VIAȚA PRACTICĂ?

„Ea este puterea lui Dumnezeu
pentru mântuirea fiecăruia care crede.” (Romani 1,16)

În orașul B. a fost propovăduită Evanghelia harului. Un grup de oameni, cam 15, au rămas într-o seară în urmă pentru a căuta pacea cu Dumnezeu, între aceștia și două fete, de 15 și de 17 ani, ale căror conștiințe începuseră să vorbească un limbaj puternic din cauza multor lucruri necinstite. Deși educate și din familii bogate, au sustras din diferite magazine din oraș obiecte valoroase. O creștină mai în vârstă a vorbit cu amândouă și ele nu și-au tănuțit păcatul, căci dragostea lui Dumnezeu le-a biruit inima. Ele înțelegeau foarte bine că bunul furat trebuia restituit, iar vina trebuia recunoscută cinstit, inima lor trebuia să devină sigură de iertare și veselă. Câteva zile după aceea, creștina mai în vârstă s-a așternut la drum, pentru a merge cu fetele de la un magazin la altul, ca să dea înapoi lucrurile furate și să ceară iertare patronilor furați ai magazinelor. Au ajuns într-un magazin mai mare. Patronul le-a primit prietenos, ba chiar a fost profund impresionat de mărturisiri și a spus: „Această Evangheliie trebuie să fie ceva bun, căci mai înainte a fost deja cineva aici ca să restituie ceva furat.” Iată ce rod al Evangheliei în viața practică. Inimile au obținut pace, Numele lui Isus a fost proslăvit în fața lumii, copiii

acestei lumi, necredincioși, înstrăinați de Dumnezeu, au fost convingși de felul cum Domnul îi cheamă în lumina Lui pe păcătoșii profund vinovați și fără pace, pentru a-i ierta.

Același lucru s-a întâmplat în S. Acolo s-a vestit Evanghelia harului, dar și judecata viitoare, apropiată, pentru toți păcătoșii neîmpăcați. Atunci un bărbat a predat un portofel cu 40 de mărci, pe care îl găsisese cu **nouă ani** în urmă. Bunul dobândit pe nedrept îl ardea pe conștiință, nu-l mai putea păstra. Astfel a primit și poliția locală, căreia i s-a predat lucrul găsit, o dovadă despre puterea Evangheliei.

Nimeni nu va putea nega că în acest caz, ca în multe altele, Evanghelia a făcut ceva bun pentru viața practică. Aceia care cred că credința este fără valoare pentru viața pământească, trebuie să recunoască faptul că aici totuși sunt puse în mișcare puteri eficiente, pe care lumea nu le cunoaște. „Căci Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.” Și mai departe: „Căci deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4,8). Nu ne putem gândi decât cu groază cum ar fi pe acest pământ dacă Evanghelia harului n-ar mai fi propovăduită. Acest timp se apropie în grabă, el va veni cu groaza lui. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că astăzi cuvântul minunat despre dragostea lui Dumnezeu, despre mântuirea păcătosului încă se vestește înmiit în patria noastră, verbal și în scris.

S-a întâmplat cândva, că un bărbat a vrut să-și părăsească pe ascuns soția, pentru că se săturase de ciorovăială și ceartă. Chiar în ziua aceea, când voia să-și pună hotărârea în aplicare, a găsit pe patul lui o revistă cu mesajul Evangheliei și dovada existenței Dumnezeului sfânt. Era una din aceste „Mărturii”; cum a ajuns pe patul lui, nu știa. A citit-o; Cuvântul lui Dumnezeu i-a trezit conștiința. A renunțat la planul de a-și părăsi soția; soții s-au împăcat.

În orașelul N. trebuia să înceapă un proces de divorț - un cuplu fericit mai înainte, ajunsese la ostilitate aparent insuportabilă din cauza geloziei de mulți ani și a neîncrederii soției. Bărbatul îi fusese odinioară credincios logodnicei lui în timpul soldăției, a lucrat apoi harnic trei ani ca să economisească bani pentru mobilare; își iubea într-adevăr soția. Dar acum și-a oprit eforturile de ani întregi, ca fiind fără nădejde, de a o convinge de credincioșia lui. Așa-zisul „termen de împăcare” le stătea în față, adică ultima încercare a judecătorului de primă instanță de a-i împăca pe soții care se certau, dar în acest caz fără speranță. Acest termen constituia apoi – dacă era fără succes – începutul procesului de divorț. – Dar în acele zile, era în decembrie 1906, în N. s-a vestit Evanghelia. Femeia geloasă s-a întors la Dumnezeu cu două zile înainte de termenul de împăcare, a venit încă în aceeași seară la bărbatul ei pentru a-i cere iertare. Aceasta l-a determinat pe bărbat să asculte în seara următoare Cuvântul lui Dumnezeu. El s-a predat lui Isus și a găsit pace. În ziua termenului de împăcare au pășit în fața judecătorului de primă instanță doi oameni fericiți, pentru a declara că cererea de divorț va fi retrasă. Lasă-mă să întreb: **a fost acesta un efect pentru viața practică?** Există așa de mulți oameni care în aroganța lor se poartă ca și când propovăduirea Evangheliei ar fi ca treieratul paielor goale. Dar noi adevărim minunata putere a harului, care luminează prin Cuvântul lui Dumnezeu în conștiințele și în casele oamenilor.

Evanghelistul Moody povestește: „Odată, când vorbeam în Londra într-o adunare foarte mare, am fost rugat de către un tată și o mamă să mijlocesc pentru fiul lor. Fiul se întorsese de la căile lui Dumnezeu, se mutase și-și ducea viața în pădure, în îndepărtata Australie. Părinții îngrijorați cereau mijlocirea acestei mari adunări și poate să fi fost aproximativ 20 000 de oameni care au pășit acum rugându-se în fața scaunului de îndurare. Și, miraculos, în același ceas în care această rugăciune era prezentată înaintea Domnului, acel bărbat tânăr călărea în Australia, din pădurea în care locuia, înspre un oraș îndepărtat. Atunci a simțit deodată nevoia, pe când călărea așa singuratic, să se gândească la patria îndepărtată și la părinți. Duhul lui Dumnezeu a lucrat în el și s-a văzut deodată într-o altă lumină și și-a recunoscut viața păcătoasă. A descălecat și a îngenuncheat în preria pustie; s-a smerit înaintea lui Dumnezeu, L-a rugat pentru iertarea păcatelor sale. N-a durat mult până a fost sigur că-i sunt iertate păcatele. Când a ajuns în oraș i-a

scris imediat mamei lui și a rugat-o să-l primească iar, pe el, fiul pierdut. Prin apele mării, prin cablu i-a venit câteva săptămâni mai târziu răspunsul: „Întoarce-te în casa părintească!” Părinții fericiți îl așteptau acum pe fiu. La ușa casei a fost montat un clopoțel mare, nou, ca, dacă fiul se va întoarce acasă noaptea, clopoțelul să-i înștiințeze imediat de sosirea lui.”

Am putea continua să enumerăm efectele binecuvântate ale Evangheliei, în acest șir aproape nesfârșit din viața practică, cum în case pline de ceartă și multe lacrimi a intrat pacea și bucuria, cum bețivii au devenit oameni cumpătați și harnici, cum funcționari neloiali au restituit banii sustrași, cum calomniile rușinoase au fost făcute cunoscute, cum surori învrăjbite s-au împăcat. Dar mai presus de toate aceste efecte minunate, palpabile ale cuvântului despre harul lui Dumnezeu este acesta, că cete de păcătoși fără pace au găsit iertarea vinei lor și pacea cu Dumnezeu, ba chiar viața veșnică prin credința în Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu.

Acum câțiva ani a murit un om simplu din popor, care făcea parte dintre cei care trec prin viață neobservați, dar fericiți și sinceri, în posesia mântuirii veșnice, pe care au găsit-o în Isus Hristos. Se îmbolnăvise și boala l-a aruncat pe patul morții. Când i s-a apropiat sfârșitul, rudele și câțiva prieteni stăteau în jurul patului său și așteptau ultima lui suflare. Atunci muribundul a mai deschis o dată ochii deja închiși, i-a privit bucuros pe cei din jur, unul după altul și a spus cu toată puterea lui: „Voi credeți că eu mor acum – dar abia acum începe deplin **viața** pentru mine!” – Cu aceasta a închis ochii și a părăsit această lume, ca să fie pentru totdeauna la Isus, pe care l-a cunoscut și l-a mărturisit în viața lui ca pe Răscumpărătorul și Salvatorul lui. Ce triumf în fața morții! Într-adevăr, și la el moartea a fost înghițită și s-a sfârșit în biruință! – Ei bine, dacă trebuie să admiți și să recunoști toate acestea ca realități, totuși nu-ți sunt de folos atâtea vreme cât Evanghelia nu și-a exercitat în propria ta viață puterea ei biruitoare, înnoitoare. **Ești împăcat cu Dumnezeu?** A luat sângele Fiului lui Dumnezeu din viața ta ceea ce te despărțea de Dumnezeu: **vina și blestemul?** „Cine crede în Fiul are viața eternă; și cine nu se supune Fiului, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3,36.)

Nr. 53

TREI PUTERI NEVĂZUTE

„Nu este cuvântul meu ca un foc”, zice Domnul,
„și ca un ciocan care sfărâmă stânca?” (Ieremia 23,29)

Fostul procuror, v.d. D. povestește: „Un băiat tânăr de vreo 20 de ani, îndreptățit la cele mai bune speranțe pe când era băiat, s-a certat cu părinții lui ca urmare a nechibzuinței lui. Fără un loc de muncă se vântura de ici, colo și în 17 iulie 1899 a ajuns în orașul R. După ce a înnoptat într-o șură pe câmp, a găsit pentru câteva ore o muncă ocazională. Dar încă în aceeași seară a căzut în mâinile unui anturaj de cheflii, apoi a întâlnit o calfă de brutar care l-a invitat să bea cu el. În timp ce chefuiiau, brutarul s-a lăudat cu banii lui. Atunci s-a iscat în pieptul tânărului bărbat gândul: „Dacă ai avea acești bani pe care brutarul îi risipește repede, atunci te-ai ajuta cu ei.” – „Ia-l cu tine în șura de pe câmp și jefuiește-l în somn” – „Nu, nu merge, va observa” – „Trebuie să-l ametești” – „Dar se va afla, brutarul te va reclama”- „Ademenește-l undeva retras și omoară-l, atunci banii cei mulți vor fi ai tăi.” – Așa goneau gândurile unele după altele. Dar hotărârea fusese luată. Planul a reușit și ucigașul a găsit în buzunarele celui omorât – trei mărci! Cizmele lui erau rele, așa că a vrut cel puțin să le încalțe pe ale celui ucis. Dar aceasta n-a mai reușit s-o facă, deoarece conștiința îl denunța și s-a grăbit să plece de acolo ca biciuit de duhuri rele. – Deja în ziua de după comiterea faptei a fost arestat, dar a negat cu încăpățănare. În ziua următoare, criminalul a fost dus în cimitirul din G., la cadavrul celui omorât. Arestatul stătea acolo cu o

figură îndărătnică. M-am apropiat foarte mult de el. Atunci am observat că tremura. Cu toate acestea a rămas aparent îndărătnic, chiar și când a fost dus la cadavru. Un jandarm mi-a arătat că întemnițatul avea cizme rele în picioare. Deoarece se pare că ucigașul a făcut încercarea de a-i scoate cizmele celui omorât, aceasta putea avea importanță. De aceea am privit cizmele mai îndeaproape și am descoperit că erau pătate cu sânge. Când am întrebat: „Cum a ajuns sângele pe cizmele dumneavoastră?” am observat că tânărul tremura iar, dar și acum încă a răspuns nerușinat. Apoi a fost dus înapoi la închisoare. Abia a fost o vreme singur, că a sunat. Paznicul deținuților a apărut și l-a întrebat ce dorește. „Nu mai pot să suport, vreau să mărturisesc, duceți-mă în fața judecătorului!” a fost răspunsul. Ce forțe ciudate, nevăzute au fost acelea care l-au făcut pe acest tânăr cândva plin de speranțe să ajungă dintr-odată, fără s-o fi plănuțit, un criminal și după aceea l-au silit la o recunoaștere totală, de bunăvoie?! Întâi o putere satanică l-a mânat pe acest bărbat să comită o crimă, de care mai înainte el însuși nu s-ar fi simțit capabil. După aceea puterea conștiinței l-a silit pe criminal să spună ceea ce el precis avea de gând să tracă sub tăcere. Dar există în afară de aceste două forțe nevăzute, ale plăcerii păcatului și ale conștiinței, încă o altă putere nevăzută: **puterea Cuvântului lui Dumnezeu**, ale cărei efecte minunate le trăim.

În noaptea din 20 spre 21 iunie 1908⁹, patru bărbați din Schweidnitz s-au pornit la drum, pentru a face diferite furturi în satul din apropiere, Kr. Chiar și într-o grădină de trandafiri au intrat, ca să fure trandafiri. Proprietarul a auzit zgomote străine; el s-a grăbit în grădină cu câinele lui și s-a repezit la ei. Câinele a fost doborât de loviturile de cuțit ale străinilor, care l-au atacat imediat pe proprietar. Acesta s-a prăbușit grav rănit; între timp locatarii casei s-au trezit din cauza gălăgiei și hoții au fugit. Aceștia din urmă furaseră mai înainte 10 litri de țuică dintr-o cârciumă; cu aceasta s-au desfătat după ce au găsit un loc sigur cu trandafirii lor. S-au pornit beți la drum spre casă, la Schweidnitz. Când au trecut pe lângă casa fierarului B. au aruncat o privire în jur, să vadă dacă n-ar fi și acolo ceva de luat cu ei. În spatele casei au găsit o fereastră deschisă; acolo era o carte groasă și au luat-o cu ei în speranța că o vor vinde cu câțiva pfenigi. Deoarece se arătau zorile, n-au mai pătruns în casă, ci s-au grăbit mai departe. Era duminică dimineața. Familia B. s-a adunat pentru închinarea de acasă, căci în această casă guverna Domnul. Dar n-au putut să găsească Biblia casei, toată căutarea a fost zadarnică. După o vreme s-a stabilit că nepotul de patru ani, Siegfried, luase sâmbătă Biblia cu el la unchiul lui. Toți au crezut că băiatul o lăsase acolo. Dar micuțul, dimpotrivă, susținea că a pus Biblia pe pervazul ferestrei și spunea într-una: „Vreau să-L rog pe Domnul Isus să arate El unde este Biblia, căci eu n-am mințit.” A trecut o săptămână întreagă. Iar s-a făcut duminică; atunci Siegfried a spus: „Astăzi va arăta Dumnezeu unde este Biblia, că doar L-am rugat toată săptămâna lucrul acesta.” Spre sfârșitul după-amiezii a venit un om și a cerut iertare familiei B. pentru nedreptatea pe care le-o făcuse. Toți s-au privit mirați și au declarat: „Nu ne-ați făcut nici o nedreptate.” – „Ba da! Noi am furat acum o săptămână o Biblie de aici. Mai târziu am citit din ea. **Cuvântul lui Dumnezeu nu ne-a dat pace, viața noastră trebuie să se schimbe. Așa nu mai poate merge!** Putem păstra Biblia? Am vrea să o plătim.” La aceasta au răspuns: „Este Biblia noastră de familie; ea are istoria ei, multe versete sunt subliniate în ea. Nu putem s-o dăm cu nici un preț.” – De aceea au stabilit: Ei aduc iar Biblia și primesc alta în locul ei” – Iar a mai trecut o săptămână și nu s-a arătat nimeni. În familia B. își făcuse loc deja părerea că povestea cu Biblia furată era născocită. Dar iată, după 14 zile, în 12 iulie 1908, au apărut patru bărbați și cu ei o femeie. Ei cereau stăruitor să poată păstra Biblia, căci ceea ce scria în ea întrecea orice pe lume. Rugămintea le-a fost aprobată. – Că regretul celor patru bărbați era autentic, aceasta s-a arătat mai ales prin aceea că ei au mers imediat la proprietarul grădinii, pe care în acea noapte l-au nenorocit așa de rău cu cuțitele lor; ei s-au anunțat la el ca fiind cei vinovați. Este scris: „Nu este cuvântul meu ca un foc”, zice Domnul, „și ca un ciocan care sfărâmă stânca?”” Ce n-ar fi putut face nici un om, nici o înduplecare, a fost în stare să facă acest Cuvânt atotputernic:

⁹ Ceea ce urmează se bazează pe informațiile pastorului *de le Roi* din Ottendorf.

smerire, mărturisire, convertire. „Tot așa va fi cuvântul Meu care iese din gura mea: nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face ce-Mi place și va prospera în lucrul pentru care l-am trimis” (Isaia 55,11).

Cred că tu, prietene, sigur vei fi experimentat deja în viață forța **nevăzută a voluptății** – această putere care a fost mai tare decât bunele tale intenții. Dumnezeu ți-a spus deja din zilele copilăriei: „Să nu poftești!” Și totuși pofta s-a iscat și ți-a crescut mult până peste cap și ai făcut ceea ce mai apoi ai regretat amar. N-a fost așa? Este scris: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15,19). Cunoști și puterea nevăzută a conștiinței, care îi pompează mincinosului sângele în obraji, care îi răpește omului matur somnul, care-l apasă, îl face nefericit, acest glas pe care nu-l aude nimeni, dar care totuși poate să strige așa de tare? Dar cunoști și cea a treia putere nevăzută, cea a Cuvântului lui Dumnezeu? Despre el este scris: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțurile și gândurile inimii” (Evrei 4,12). Cuvântul lui Dumnezeu îți va arăta păcatul tău, dar și dragostea căutătoare a lui Dumnezeu, puterea harului și jertfa ispășirii de la Golgota. Dacă vei lăsa să acționeze asupra inimii tale acest Cuvânt minunat al lui Dumnezeu, îți va transforma toată viața. Va schimba lanțurile păcatului în libertate, acuzațiile conștiinței, în pace, disperarea, în nădejde, teama de oameni, în încrederea în Dumnezeu, duhul îngrijorării, în bucurie. Vrei lucrul acesta? Fiul lui Dumnezeu a murit pentru tine pe cruce, a plătit vina ta, ca tu să experimentezi aceste minuni în propria ta viață. Cheamă Numele Lui!